

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

KOMÜNİST

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkezi Yayın Organı

ARALIK 1978 / SAYI: 5

İÇİNDEKİLER**GİRİŞ**

Halk Savaşı Sıçramalı ve Dengesiz Gelişecektir

Dış Sebepler

İç Sebepler

Objektif Şartlar Nelerdir?

Subjektif Şartlar Nelerdir?

Büyük İmha Savaşları

Ayaklanma Sanatı

A- Ayaklanma Nedir?

B- Ayaklanmanın Önemi

C- Ayaklanma Taktikleri

Emperyalistlerin Halk Savaşına Müdahalesi

Ülkemizin Emperyalistler İçin Taşındığı Önem

Müdahalenin Açığa Çıkmasıyla Birlikte İç Savaşın Milli Savaşa Dönüşmesi

Devrimin Üç Büyük Silahı

Halk Savaşında Komünist Partisi

Parti Nedir?

O Halde Parti Nedir?

Parti Nasıl ve Hangi Şartlarda Gelişir?

Parti, Askeri Ve Yarı-Askeri Örgütler İçinde Teşkilatlanır

A- Parti Halk Ordusu İçinde Teşkilatlanır

B- Parti, Halk Milisleri, Ayaklanma Birlikleri

C- Parti, Sivil Örgütler İçinde Teşkilatlanır

Partinin İşleyişi ve Disiplini Nasıldır?

Halk Savaşında Halk Ordusu

Halk Ordusu Asıl Olarak Neyin Eseridir?

Halk Ordusu'nun Önemi

Halk Ordusunun Kurulması

Halk Ordusunun Gelişimi

Halk Milisleri

Halk Ordusunda Disiplin

Halk Ordusunun Görevleri Üzerine

GİRİŞ

KOMÜNİST'in yayın programına göre, bu sayıda ele alacağımız sorun, ajitasyon ve propaganda, buna bağlı olarak da şiarlar sorunu idi. fakat içinde bulunduğumuz şartlarda gerek partimizin halk ordusunu örgütleme yolunda atmış olduğu adımların sağlam bir şekilde ve bütün partimiz tarafından yürütülebilmesi açısından; gerekse çeşitli küçük burjuva devrimcisi grupların Halk Savaşına karşı açık bir saldırıya geçmiş olmaları, partimizin halk savaşı konusundaki görüşlerini tahrif etmeye kalkışmalarından dolayı, bu sayımızda halk savaşı sorununu ele alıp incelemeyi daha uygun bulduk.

Bu sayımızda daha önce Parti broşürü olarak yayınlanmış olan "Halk Savaşı"nı ele almadığı konuları ele alıp inceleyeceğiz. Özellikle içinde bulunduğumuz şartlarda Halk Savaşını "toplu ayaklanma" stratejisi şeklinde gösterme çabalarına, halk savaşını reddetmenin ince bir kılığı olarak onun uzatmalı bir savaş stratejisi olması gerçeğine karşı yöneltilen saldırılara cevap vereceğiz.

Partimiz Merkez Komitesi, 4.toplantısında tüzüğümüze göre TİKKO'nun yönetici çekirdeği olan Askari Komisyon'u oluşturma kararını almış ve oluşturmuştu. Bu da partimizin önüne gerçekleştirilmesi gereken halk ordusunun çekirdeğinin yaratılması görevini koymuştu. Bu yazımızda, işte bu görevin gerçekleştirilmesinin önündeki engellere değinecek, sorunu pratik çalışmamızda bize yol gösterecek tarzda ele alıp incelemeye çalışacağız.

Partimizin bu uzatmalı savaşta inşası ve önder rolünün nasıl gerçekleştireceğini, TİKKO'nun inşasının derinleştirilmesi meselelerini açıklayacak; Partimiz ve ordumuzun inşası arasındaki ilişkiler meselelerine açıklık getirmeye çalışacağız.

Öncelikle Halk Savaşının neden sıçramalı ve dengesiz gelişeceği sorunun ele alarak, açıklamaya çalışalım.

HALK SAVAŞI SIÇRAMALI VE DENGESİZ GELİŞECEKTİR.

Bu konuyu beş başlık altında ele alalım:

A-Halk savaşının sıçramalı ve dengesiz gelişimi ne demektir?

B-Halk savaşının sıçramalı ve dengesiz gelişimini iyi kavramalıyız.

C-Halk savaşı ülke çapında neden sıçramalı ve dengesiz gelişecektir?

D-Halk savaşı bölgeler arasında neden sıçramalı ve dengesiz gelişecektir?

E-Halk savaşının sıçramalı ve dengesiz gelişimini etkileyen diğer etkenler nelerdir.

A- HALK SAVAŞININ SIÇRAMALI VE DENGESİZ GELİŞİMİ NE DEMEKTİR?

Ülkemizde halk savaşı nasıl gelişecektir?

Hiç bir zaman dümdüz gelişmeyecektir. Kıvrımlı ve inişli çıkışlı bir yol izleyecektir. Savaş bazan yoğunlaşacak ve alevlenerek yükselecektir; yani bir çok cephede veya bütün cephelerde düşmanı -daha geniş çapta- yıpratmak ve yoketmek için- savunma pekiştirme veya kuvvet toparlamak amacıyla geri çekilme değil, ilerlemek taktiği uygulanacaktır. Savaş bazan durgunlaşacaktır; yani bazı cephelerde kuvvet toparlamak, siyasi seferliğe girmek, düşmanın kuvvetlerini geniş alanlara yayayarak yıpratmak savaşına girmek ya da gözden kaybolmak için geri çekilirken, bazı cephelerde de saldırıya geçilecektir. Savaş bazan da gerileyecektir; yani, bazı cephelerde ağır darbeler yiyeyerk tamamen ya da kısmen yok edilirken, bazı cephelerde de başarılarımız sınırlı olacak zaman zaman düşmanın saldırılarından ve kısmi bozgunlardan dolayı geri çekileceğiz.

Demek oluyor ki savaş, ülke çapında eşit olmayan, dengesiz bir gelişme seyri izleyecektir. Savaşın bu şekilde gelişmesi, dengesizlik bakımından bir mevsim iklimine benzer. Gün gelir ki, mavi gökyüzünde ak bulutlar görünür, zamanla bunlar gider veya yerlerini kara bulutlar alır, şimşek çakar, gök gürlemeye başlar. Yıldırımların gümbürtüsünden dağlar dereler inler. Ve bununla birlikte yağmur hışırdayarak boşanır. Ama herkes bunun böyle aralıksız sürüp gitmeyeceğini bilir. Bir de bakarsınız ki, yırtılan bulutların arasından güneş parlamaya başlamıştır. Yağmur dinmiş, ortalık aydınlanmaya yüz tutmuştur. Herkesin bildiği gibi bir mevsimde uzun yağmurlu veya fırtınalı günler olabileceği gibi, güneşli veya rüzgarlı günlerde olabilir; sıcak günler olabileceği gibi soğuk veya ılık günler de olabilir. Hatta bazı mevsimlerde insanı şaşırtan umulmadık şeyler de olabilir. Mesela yaz aylarında kar yağması, büyük bir kasırganın herşeyi yerle

bir etmesi gibi... (izlenen yanlış politika sonucunda halk ordusu tamamen yok edilebilir, parti çok ağır darbeler yiyebilir. Biz herşeye yeniden başlama durumuna gelebiliriz).

Bunlar kaba örneklerdir ama, halk savaşının ülke çapındaki dengesiz ve sıçramalı gelişimine benzeyen, ona açıklık kazandıran örneklerdir.

Halk savaşı sadece ülke çapında değil, bölgeler arasında da eşit olmayan, sıçramalı ve dengesiz bir şekilde gelişecektir. Mesela bazı bölgelerde yükselecektir; yani düşmanı yıpratmak ya da yoketmek için yoğun saldırılara girişilecektir. Bazı bölgelerde durgunlaşacaktır; yani kitle çalışması yapmak, kuvvet toplamak ve örtünmek şeklinde geri çekilme taktiği uygulanacaktır. Bazı bölgelerde ise gerileyecektir; yani kuvvetlerimiz tatamen ya da kısmen, düşman tarafından ezilecektir. Savaşın bölgeler arasındaki bu dengesizliği, ülkemizin bir mevsimlik iklimine benzer. Bazı bölgelerde yağmur yağarken, bazı bölgeler günlük güneşliktir. Bazı bölgeler soğukken, bazı bölgeler sıcak veya serindir. Bazı bölgelerde sel baskınları büyük can ve mal kaybına yol açarken diğerlerinde hayat normaldir.

B- HALK SAVAŞININ SIÇRAMALI VE DENGESİZ GELİŞİMİNİ İYİ KAVRAMALIYIZ.

Devrimci savaşın, ülke çapında ve bölgeler arasında eşit olmayan dengesiz gelişimini kavramak son derece önemlidir. Dünya devriminin tecrübesi göstermiştir ki, kendi ülkelerinin özel şartlarını iyi değerlendirmeyenler, kendi savaşlarını eşit olmayan dengesiz gelişimini göremiyenler, kadrolarına kavratmayanlar büyük hatalar işlemişlerdir. Devrime zarar vermişlerdir. İşçi sınıfının sevk ve idaresi altındaki dünya devrimci savaşlarının tarihi, sadece düşmana karşı değil, bu hatalara karşı da mücadelelerinin tarihidir. Devrimin eşit olmayan bir şekilde, dengesiz gelişeceğinin kavramayanlar iki tip hata işlemişlerdir: Bunlardan birisi sağ, diğeri ise “sol” hatadır. Sağ hatalar genellikle, devrimin geçici yenilgi dönemlerinde ya da devrim dalgasının gerilediği dönemlerde ortaya çıkar. Bu hataların sahipleri, mevcut durumu, bütüne bakarak değil de, parçaya bakarak değerlendirirler. Halkın ve partinin ihtilalci enerjisini ve atılganlığını bastırmak için ellerinden geleni yaparlar. Herşeye sağdan bakarlar. Bunların çoğu devrimin geleceğinin karanlık götür; devrimci inançlarını kaybederler. Düşmanla mücadeleyi değil, (açık ya da gizli olarak) uzlaşmayı savunurlar. Bunların bir kısmı en sonunda, düşmanın saflarına geçer; bir kısmı hatasını anında düzeltir, bir kısmı ise hataların çok geç farkederler. “sol” hatanın sahipleri ise genellikle saldırılarda, geçici başarılarında ya da devrim dalgasının kabardığı dönemlerde meydana çıkarlar. Bunlar da sağ hatanın sahipleri gibi mevcut durumu bütüne bakarak değil de parçaya bakarak değerlendirirler. Saldırı ve zafer anlarında bunların akli başından gider. Sanırlar ki, devrim hep böyle gelişecek. Bunlar hep saldırmayı düşünürler; geri çekilmeyi düşünmezler. Düşmanı taktik bakımdan küçümserler; kazanılabilecek bütün müttefikleri ya tarafsızlaştırırlar ya da düşman saflarına iterler; tarafsızlaştırılacak olanları da düşman kabul ederler. Kırıcılık, sabırsızlık, acelicilik, kendini beğenmişlik, gösteriş ve silaha tapma gibi hastalıklar hep bu “sol” oportünizmin hastalıklarıdır. Fakat bu “sol” çizgi de eninde sonunda yenilir. Bunların bir kısmı hatalarını anında düzeltirler. Bir kısmı, ani yenilgiler karşısında devrime olan inançlarını kaybederek bu sefer de tamamen sağ teslimiyetçi bir çizgi izlerler. Bir kısmı ise hatalarını çok geç kavrar; ister sağ, ister “sol” olsun, her iki hata da karşıtının tohumunu kendi içinde taşır. Eğer, bunlar anında, doğru bir metodla düzeltilmezse “sol” hatalar işleyenler genellikle sağa, sağ hata işleyenler ise çoğu zaman “sol” a kayar. Bunların her ikisi de, olayları, bütünü içindeki bağlantılarıyla birlikte ele almazlar herşeyi bütüne değil de parçaya bakarak değerlendirirler. Her iki hata da devrimci mücadelenin baş ağrıtıcısı ve devrim için zararlı akımlardır. (Kitlelerden kopukluk, ideolojik-siyasi eğitim yetersizliği eleştiri-özeleştiri yokluğu, kücü burjuva sınıf kökeni vb. bu zararlı akımlara kaynaklık eder)

Bilindiği gibi, Partimizin kısa mücadele tecrübesinde de “sol” hatalar işlenmiştir. Mesela bunlardan birisi üzerine kısaca duralım:

Partinin önder kadroları, 12 Mart faşist darbesinden önceki ve sonraki durumu isabetlice değerlendirememişlerdir. Faşist darbenin olabileceğine dair önceden doğru bir değerlendirme yapılmıştır. Fakat halk yığınlarının subjektif durumu abartılmıştır. İşçi grevleri, fabrika işgalleri, gösteri yürüyüşleri, bazı bölgelerdeki toprak işgalleri, köylü mitingleri ve yürüyüşleri, gençliğin silahlı direnişleri, “her geçen gün daha büyük kitleler halinde ayağa kalkma, gerici şiddete devrimci şiddetle karşı koyma” şeklinde abartılarak değerlendirilmiştir. Bu değerlendirmeden ise “şimdi işçi sınıfımızın ve yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu, kurtuluşlarının ancak silahlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadır” denilerek abartılmış bir sonuç çıkartılmıştır. Bu yanlış değerlendirme partimizin pratiğine de acelecilik, sabırsızlık, kırıcılık, devrimci dalganın indiği dönemlerde halkın ruhi durumunu dikkate almadan, hazırlıkları tamamlamadan maceracı bir şekilde ilerleme ve kitle çalışmasına yeterince önem vermeme şeklinde yansımıştır. Ve hataların, partimizin yönülgisinde payı büyük olmuştur. Ancak bu hata, önder kadroların, halk savaşının eşit

olmayan gelişimini kavrayamamasından daha çok, o andaki mevcut durumun iyimsel bir değerlendirmesinin sonucudur. (BKZ. K I. Özeleştirisi)

Bizler, şimdiki durumda ve ileride tüm parti üyelerine çete savaşına katılan savaşlara ve halka, halk savaşının sıçramalı ve dengesiz gelişimini kavratmalıyız. Eğer, bizler bu görevimizi yapmazsak onların geçici yönelimler karşısında moralleri bozulacak, direnme azimleri gevşeyecektir. Kadrolar her geri çekilmeyi korkaklıkla adlandırıcaklardır. Eğer bizler, bu görevi hahiften alırsak, sınıf mücadelesinde her geçici başarı, “sol” maceracılığı doğurup besleyen bir kaynak haline gelir; her yenilgi teslimiyetçiliğe yol açar. Parti hiç bir zaman sağ ve “sol” hataların verdiği ağır zararlardan kurtulamaz. Şüphesiz ki, bu yol-halk savaşının sıçramalı ve dengesiz gelişimini üyelerimize ve halka kavratma yolu-partinin sağ ve “sol” hatalardan kurtuluşunun tek yolu değildir ama, en önemli yollardan birisidir.

HALK SAVAŞI ÜLKE ÇAPINDA NEDEN SIÇRAMALI VE DENGESİZ GELİŞECEKTİR?

Savaşın bu şekilde gelişmesinin iki büyük nedeni vardır: Bunlardan birisi dış, diğeri ise iç sebeptir. Devrimci savaşın sıçramalı ve dengesiz gelişiminin asıl belirleyicisi iç sebeplerdir. Dış sebepler bu gelişimi önemli ölçüde etkilemektedir, ama belirleyici değildir. Şimdi bu iki sebebi sırasıyla inceleyelim.

DIŞ SEBEPLER:

Önce şunu belirtelim: Dünyadaki devrimci mücadele, ülkemizdeki mücadeleyi etkiler. Çünkü bizim devrimci mücadelemiz, dünya devriminin bir parçasıdır. Bizim düşmanlarımız, dünya devriminin önündeki engeller olan emperyalistler ve onların yerli uşaklarıdır. Dünya halklarının devrimci kavgası, büyük bir kavgadır. Ve proletarya önderliğinde halkımız bu kavganın bir müfrezesi durumundadır. Bunun içindir ki biz, kendi devrimci mücadelemizi, dünya devriminin Türkiye cephesi olarak değerlendiririz. Dünyadaki her ekonomik, politik ve askeri değişiklik dolaylı olarak ülkemizi etkilediği gibi, ülkemizdeki buna benzer bir değişiklik de dünyayı etkiler. Çünkü ülkeler ve milli ekonomiler kendi kendilerine yeterli birim olmaktan çıkmışlar, dünya ekonomisi denilen bir zincirin halkaları haline gelmişlerdir; çünkü eski “medeni” kapitalizm gelişerek emperyalizm olmuştur. Emperyalizm ise, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun, bir avuç “gelişmiş” ülke yararına, mali bakımdan köleleştirilmesi ve sömürgeci zulmüne tabi tutulmasıdır.

“Eskiden ayrı ayrı ülkelerde veya daha doğrusu gelişmiş şu veya bu ülkede, proletarya devrimi için objektif şartların varlığından veya yokluğundan söz etmek adetti. Şimdi artık bu görüş yetersizdir. Şimdi devrim için objektif şartların, dünya emperyalist ekonomisi sisteminin tamamında bir bütün olarak mevcut olup olmadığından söz etmek gerekir; Çünkü, sistem tümü ile eğer devrim için olgunlaşmışsa veya daha doğrusu olgunlaştığı için bu sistemin içinde sanayi yönünden yeter derecede gelişmemiş bazı ülkelerin bulunması, devrim için aşılabilir bir engel teşkil edemez “ (Stalin) Bugün artık hiç duraksamadan ve tereddüt etmeden sömürge ve yarı-sömürgelerde devrimci buhranın var olduğunu ve gittikçe geliştiğini söyleyebiliriz.

Lenin “emperyalizm çağında kapitalist boyunduruğun gittikçe daha ağırlaşacağını, emperyalizm hakimiyeti altında proletaryanın kapitalizmin temellerine karşı olan isyanının büyüyeceğini ve kapitalist ülkelerde devrimci patlamanın unsurlarının yoğunlaşacağını gösterdi.

Lenin, emperyalizm çağında sömürge ve bağımlı ülkelerde de devrimci buhranın gittikçe şiddetleneceğini, emperyalizme başkaldıran güçlerini emperyalizme karşı kurtuluş savaşı unsurlarının büyüyeceğini gösterdi.

Lenin, emperyalizm şartları altında kapitalizmin eşit olmayan gelişmesinin ve çelişmelerinin özellikle keskinleştiğini; meta ve sermaye ihracı için pazar ve alan bulma mücadelesinin ve sömürgeler, hammadde kaynakları için yapılan mücadelenin, dünyayı yeniden paylaşmak için sürdürülen periyodik emperyalist savaşları kaçınılmaz, kıldığını gösterdi. “(SBKP(B) Tarihi-Emperyalist savaş döneminde Bolşevik Partisi)

Bugün dünyadaki emperyalist krizin boyutları büyük bir yüksekliğe erişmiştir. Bu krizin derin acısını ve ağır yükünü esas olarak sömürge ve yarı-sömürgeler çekmektedir. Emperyalistlerin içine düştükleri ekonomik ve politik kriz, onları tam bir çöküşe doğru sürüklüyor. Emperyalist haydutlar, paçalarını kurtarmak için, bir yandan da krizin ağır yükünü birbirlerinin sırtına yıkmaya çalışıyorlar. Aralarındaki yarış ve sürtüşme gittikçe kazışıyor. Hammadde sıkıntısı ve pazar darlığı emperyalist sanayinin üretim damarlarını tıkıyor; işsizlik ve pahalılığı dayanılmaz hale getiriyor. Emperyalist patronlar, açığı kapatmak için sömürge ve yarı-sömürgelerin milyonlarca yoksul halkını daha çok sömürme yollarına başvuruyorlar. Halkları birbirine kırdırarak silah satışlarından milyarları vuruyorlar. Bugün dünya halkları emperyalist yağma ve zulme karşı bir seferberlik içindedir. Eski cephelerin kurtuluş orduları geliyor, yeni cephelerdeki çete savaşları fizillenecek açılıyor. Genel olarak emperyalist sömürünün en yoğun ve çelişkilerin en keskin olduğu ülkelerde, özel olarak da bu özelliğe sahip olmanın yanında zengin bir

devrimci geçmişi olan ve mücadelesi proletarya partisi tarafından yönetilen ülkelerde direnme savaşlarının alevleri daha güçlü ve daha büyük yanıyor. Devrimci savaş hem emperyalist cephenin dışında hem de içinde geliyor. Emperyalist ülkelerin işçileri ve halkları da yoğun bir mücadele içindedirler. Revizyonist ülkelerde bile uyanma ve teşkilatlanma her geçen gün daha çok kendisini duyuruyor. Dünya halkların yükselen mücadeleleri emperyalist krizi daha da derinleştiriyor.

Ancak, dünyadaki devrimci buhranın gelişmesi hep aynı şekilde devam etmez. Devrimci buhran, dümdüz gelişmez; inişli çıkışlı, dengesiz bir şekilde gelişir. Bazı dönemlerde geriler, bazı dönemlerde durgunlaşır, bazı dönemlerde de yükselir. Dünyadaki devrimci buhranın gerilediği dönemler kısa ve geçicidir. Ve bu dönemlerin başlangıç noktaları emperyalist savaşlardır ki emperyalist savaşlar genellikle belirli bir dönemde devrimci buhranın eriştiği en yüksek noktada patlar- Emperyalist savaşın getirdiği açlık, kıtlık, sefalet, ızdırıp, ölüm, vs. savaş sonrasında devrimci buhranın tekrar yükselmesinde büyük bir rol oynar.

Dünyadaki devrimci buhranın yükselmesi, durgunlaşması veya gerilemesi başta sömürge ve yarı-sömürgeler olmak üzere (ki sosyalist ülkelerin dış siyasetini askeri durumunu vb. etkiler) bütün ülkelerin ekonomik, siyasi, askeri, ideolojik vb. gibi durumlarını etkiler. Dünyadaki devrimci buhranın yükselmesi, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimci buhranın yükselmesini iyice hızlandırır. Yine bunlara bağlı olarak, dünyadaki devrimci buhran, her ülkeyi etkiler ama aynı şekilde, aynı derecede etkilemez. Mesela dünya çapında devrimci buhranın yükselmesi, sömürge ve yarı-sömürgeleri, emperyalist ülkelere daha fazla etkiler; bu durum, her ülkenin şartlarıyla ilgilidir. Ayrıca her ülkenin özel şartlarından dolayı, devrimci buhran, dünyanın her yerinde aynı derecede gelişmez. Bazı bölgelerde hızla yükselirken, bazılarında bu hız daha düşük olur, bazılarında ise durgunlaşma olabilir.

Buraya kadar, halk savaşının ülkemizde sıçramalı ve dengesiz gelişimini etkileyen dış sebepleri incelemeye çalıştık. Şimdi de iç sebepleri ele alalım.

İÇ SEBEPLER:

Halk savaşının ya da devrimci mücadelenin ülke çapında sıçramalı ve dengesiz gelişimini sağlayan iç sebepler nelerdir? Bunları kısaca anlatalım.

Halk savaşının sıçramalı ve dengesiz gelişimine yol açacak en temel sebep hangisidir?

Ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısıdır.

Daha önce de söylediğimiz gibi ülkemiz ekonomik, siyasi ve sosyal bakımdan dengesiz bir yapıya sahiptir. Ağır aksak gelişen dışa bağımlı kapitalist bir ekonominin yanında, yarı-feodal bir ekonomi vardır. Komprador burjuva kültürünün yanında, yaygın bir feodal kültür vardır. Çeşitli emperyalist ülkelere bağlı komprador burjuvazinin yanında, dağıntık ve bunların baskısı altında zor nefes alan orta ve küçük sermaye vardır. Dört milyonu aşkın sanayi ve tarım işçilerinin yanında, milyonlarca işsiz ve yarı-işsizler ordusu vardır. Yoksulluk acısının derin, ulaşım ve haberleşme hatlarının zayıf olduğu bölgelerin yanında ulaşım ve haberleşme hatlarının yoğun olduğu bölgeler vardır.

Her türlü millî hakların hayasızca çiğnendiği ezilen milliyetlerin yanında, hakim millet şövenizminin propogandasıyla zehirlenen hakim ulus halkı vardır. Bu ve benzeri şartlar, ülkemizde halk savaşının sıçramalı ve dengesiz gelişimini sağlayacak temel maddî şartlardır.

Peki, ülkemizin bu yarı-sömürge yarı-feodal dengesiz yapısı nelere yol açıyor?

Bunun cevabı açıktır: Sürekli bir ekonomik ve politik buhrana yol açıyor. Ancak bu kriz ya da baş ağrısı hep aynı şekilde ve derecede devam etmiyor: Bazan şiddetleniyor, bazan orta şiddette duraksıyor, bazan ise hafifliyor. Yani ülke çapında eşit olmayan ve dengesiz bir şekilde devam ediyor, ama hiç bir zaman ortadan kalkmıyor. Zaten ortadan kalkmasına da imkan yoktur. Çünkü, bu baş ağrısının, tedavisi imkansız maddî temelleri vardır. Bu hastalık sıçramalı ve dengesiz bir şekilde gelişiyor: Halkımızı ekonomik ve siyasi bakımdan daha ağır bir köleliğe, sefaletle doğru sürüklüyor. Bu hastalık, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağındaki bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin, dinmeyen ortak hastalığıdır.

Peki, ülkemizde ekonomik buhranın yoğunlaşması veya derinleşmesi nelere yol açıyor?

Bunun cevabı da açıktır: Bu buhranın yoğunlaşması en başta işsizliğin ve pahalılığın hızla yükselmesine yol açıyor. Bu baş ağrısı, sömürücü sınıfları birbirine düşüyorlar; onlar arasındaki menfaat çelişmelerini iyice kızıştırıyor. Onları eskisi gibi yönetemez hale getiriyor. Yine bu buhran halkın yoksulluğunu dayanılmaz hale getiriyor, zalim sömürücü sınıflara karşı olan kinlerini ve devrimci mücadelelerini derinleştiriyor. Öteden beri varolan eski devrimci kuvvetlerin gelişmesine, yeni kuvvetlerin doğmasına yol açıyor. Daha önemlisi, derinleşen bu buhran, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin şiddetlenmesine, yükselmesine, taze kana kavuşmasına sebep oluyor. Bu böyle olduğu gibi, şiddetlenen sınıf mücadelesi de aynı zamanda, buhranı iyice derinleştiriyor. Ancak politik buhranın iyice derinleşmesi ve

bazan da sıçrayarak yükselmesi bir ölçüde, Komünist Partisinin ülke şartlarını çok iyi değerlendirmesine ve doğru bir siyasi ve askeri çizgi izlemesine de bağlıdır.

Ülkemizde ekonokim ve politik buhranın orta şiddetle devam etmesi ya da durgunlaşması nelere yol açıyor? Yine aynı şekilde, sömürücü sınıflar arasındaki menfaat çekişmelerinin durgunlaşmasına; halk hareketlerinin ve devrimci savaşın geçici olarak durgunlaşmasına sebep oluyor. Yine buhranın inmesi veya hafiflemesi de, aynı şekilde diğer çelişkilerin keskinlik derecesinin inmesine ya da hafiflemesine yol açıyor.

İşte bütün bu iç ve dış sebepler, devrimci mücadelenin ve halk savaşının ülke çapında ve bölgeler arasında eşit olmayan, sıçramalı ve dengesiz gelişimini sağlayan sebeplerdir. Devrimci mücadelenin ya da halk savaşın bölgeler arasında, dengesiz gelişimini doğuran sebepleri biraz daha yakından incelemek iyi olur.

D- HALK SAVAŞI BÖLGELER ARASINDA NEDEN SIÇRAMALI VE DENGESİZ GELİŞECEKTİR?

Savaş bölgeler arasında dengesiz gelişecektir. Bunun esas sebebi bu bölgeler arasındaki ekonomik-Politik-askeri-kültürel-etnik ve coğrafi yapı farklılıklarıdır. Bizim ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Kapitalizm ülkenin her yerine aynı derecede, aynı oranında girmemiştir. Her bölge aynı bünyeye sahip değildir. Ülke çapındaki buhran, bu bölgeleri aynı derecede etkilemez; değişik derecelerde etkiler. Buna bağlı olarak devrimci mücadele ya da halk savaşı da her bölgede, eşit güçte gelişmez. Birisinde kazışırken diğerinde durgunlaşır ya da gerileyebilir. Birisinde güçlenirken diğerinde durgunlaşır ya da zayıflayabilir.

Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde halk savaşının en iyi şekilde gelişip yaşayabileceği bölgelerin şartları nelerdir. Şimdi kısaca bunların üzerinde duralım. Savaşın bölgeler arasında neden dengesiz gelişeceği sanırsız daha iyi anlaşılacaktır. Bu şartları iki ayırabiliriz; birincisi objektif şartlar, ikincisi de subjektif şartlardır.

OBJEKTİF ŞARTLAR NELERDİR?

- 1- Bölge halkı üzerindeki baskı ve sömürünün ağır olması, çelişkilerin keskin olması. Halkla sömürücü sınıflar arasındaki kin ve düşmanlık ruhunun keskin olması.
- 2- Bölge halkının ihtilalci bir geleneğe, kitle şiddeti, ayaklanma, ya da gerilla savaşları tecrübesine sahip olması. Zulme ve baskılara karşı isyankar bir ruha ve ihtilalci bir geleneğe veya kültüre sahip olması.
- 3- Bölgede uzun süre beslenmek için yeterli ekonomik kaynakların bulunması.
- 4- Bölge arazisinin askeri hareketlere, gerilla savaşlarına elverişli olması (dağlık ya da ormanlık olması)
- 5- Bölgenin bizim için elverişli bir stratejik konuma sahip olması. Mesela hakim sınıfların büyük stratejik yerleşme merkezlerine uzak olması; yani askeri bakımdan kale veya üs haline getirdiği büyük ticari, endüstri ya da enerji merkezlerin, askeri kilit noktalara uzak olması... Dünya devrimci mücadeleleriyle yakın ve sıkı ilişkilerin kolay kurulabileceği, dış yardımların kolay ulaşabileceği sosyalist ülkelere ilerici ülkelere ya da devrimci savaşların verildiği ülkelere yakın olması vs. gibi (fakat bundan, çalışmalarda, büyük sanayi merkezlerine ağırlık verilmemesi, buralarda sınıf mücadelesinin ve örgütlenmenin gelişemeyeceği sonucu çıkarılmamalı. Buralar çelişkilerin en keskin olduğu yerlerden birisidir. Ve özellikle partinin inşası bakımından büyük önem taşımaktadır.

SUBJEKTİF ŞARTLAR NELERDİR?

1- Bölge halkının büyük çoğunluğunun devrimci savaşa karşı sevgi duyması ve onu gönüllü bir şekilde desteklemesi.

2- Bölge parti yönetiminin doğru bir siyasi ve askeri yol izlemesi.

3- Bölgede düşmanın ağır siyasi ve askeri hatalarla dolu bir politika izlemesi vs. gibi.

Yukarıda saydığımız bu ve buna benzer şartların hepsinin bir bölgede bulunması imkansızdır. Ancak, bu şartların büyük çoğunluğunun ya da en önemlilerinin bulunduğu, az bulunduğu veya bulunmadığı bölgeler vardır. Bazı bölgeler silahlı mücadelenin gelişimi için çok daha elverişli olduğu halde, bazı bölgelerde normal ya da çok daha elverişsiz ve geridir. İşte, bütün bu şartlardan dolayı halk savaşı bölgeler arasında da eşit olmayan bir şekilde gelişecektir. Ve yine bundan dolayı biz hiç bir zaman halk savaşında, kuvvetlerimizi eşit bir şekilde yaymayız; eşit olmayan bir şekilde yayarız. Mesela, silahlı mücadelenin uzun süre yaşayabileceği bölgelere, yaşama ihtimalinin daha zayıf olduğu bölgelerden daha fazla önem veririz; en iyi kuvvetlerimizi ve imkanlarımızı öncelikle buralardan seferber ederiz. Biz böyle yaptığımız gibi, düşman da kuvvetlerini ülke çapında, dengesiz bir şekilde yayar. Mesela en önemli sanayi merkezleriyle endüstri

alanlarına ve yeraltı zenginliğinin olduğu kesimlere daha çok önem verir. Kısacası, ekonomik, politik ve askeri bakımdan vazgeçilmez noktaları gözbebeği gibi korur. Ama kuvvetlerini buralara mevzilendirir. Bununla birlikte, savaşın seyri içinde özellikle savaşın birinci aşamasında düşman, tehdit edilen bölgelere, büyük kuvvetler yığar. Buraları da var gücüyle savunur. Ancak savaşın bütünlüğü içinde kendisi için vazgeçilmez bölgeler, diğerlerinden daha çok önem verir.

Bu meseleye ilgili diyeceklerimiz bunlardır. Şimdi de savaşın seyri içinde, savaşa ileri ya da geri yönde atılım kazandıran, savaşın gelişimine sıçrama karakteri veren bazı etkenlerden ve bunların öneminden bahsedelim.

E- HALK SAVAŞININ SİÇRAMALI VE DENGESİZ GELİŞİMİNİ ETKİLEYEN DİĞER ETKENLER NELERDİR?

Bunlardan birisi büyük imha savaşlarıdır; diğeri de bölgesel ya da genel ayaklanmalardır. Bunların her ikisi de halk savaşının birer parçasıdır. Halk savaşına atılacaklık ve sıçrama kazandıran savaş biçimleridir. Savaşı içten etkileyen unsurlardır. Şimdi bunların üzerinde duralım.

BÜYÜK İMHA SAVAŞLARI

İmha savaşı nedir? İmha savaşı, düşmanın ana kuvvetlerini önemli ölçüde yokeden etkili bir savaştır. “İmha savaşı, üstün kuvvetlerin bir araya toplanmasını ve kuşatma ya da yandan çevirme taktiklerinin benimsenmesini gerektirir. Halkın desteği, elverişli arazi, hırpalanabilir bir düşman kuvveti ve baskın üstünlüğü, imha amacına ulaşabilmek için mutlaka gereklidir” İmha savaşları, stratejik olarak yıpratma görevini yürütürler; taktik olarak, savaşa itilim ve sıçrama kazandırır. İmha savaşları, düşmanın moralini çökertir, düşman saflarındaki çelişkileri kızıştırır ve çözümlere yol açar. “Bir imha muberesi her düşmanda büyük ve dolaysız bir etki yapar. Bir adamın on parmağını yaralamak, onun bir parmağını koparmak kadar ve on düşman tümenini bozguna uğratmak, bir düşman tümenini imha etmek kadar etkili değildir.

Büyük imha savaşları, düşman kuvvetlerinin büyük çapta yokedilmesine dayanır. Bu savaşlar halk savaşının dönemlerini (az da olsa) kısaltır, ona büyük atılımlar kazandırır, halkın kurtuluşunun hızlandırır. Bu savaşlar, üs bölgelerinin sıçramalı bir şekilde genişlemesini sağlar; umulmadık bir şekilde, ülkenin çeşitli yerlerine savaş kıvılcıklarının sıçramasına yol açar; geri mücadele bölgelerinin gelişmesini ve ileri bölgelerini de pekişip genişlemesini sağlar. Yığın mücadelesinin, desteğinin ve savaşın taze kana kavuşmasına; canlanmasına sebep olur.

İmha savaşları için diyeceğimiz bunlardır. Ayaklanmaya gelince... Burada ayaklanmanın, halk savaşının gelişimine sıçrama karakteri kazandırdığı meselesini açıklarken, bu sanat üzerinde de biraz duracağız. Çünkü bu sanatın köklü bir geleneği vardır. Çünkü bu sanat, hem askeri sanatımızda, hemde halk savaşı boyunca stratejik önemi olan, devrimci savaşlar büyük atılımlar kazandıran bir sanattır; sivil halkın bizzat katıldığı bir fırtınadır. Onun için ayaklanma sanatı üzerinde biraz duracağız. Sanırız ki o zaman hem ayaklanmanın savaşın eşit olmayan gelişimine olan etkileri daha iyi anlaşılacaktır; hem de, genel olarak askeri sanatımızın, özel olarak da halk savaşlarının en değerli bir mücadele biçimi kısaca anlatılmış olacaktır. Aslında biz bu konu üzerinde ileride duracaktık, yeri geldiği için burada durmak daha uygundur.

AYAKLANMA SANATI

Busanata üç başlık altında anlatalım:

- 1- Ayaklanma nedir?
- 2- Ayaklanmaların önemi?
- 3- Ayaklanma taktikleri.

A- AYAKLANMA NEDİR?

Ayaklanma, halkın ellerindeki mevcut silahlarıyla, dövüşebilecek bütün kuvvetleriyle, en kısa zamanda şiddetli darbeye düşmanı dağıtma, yoketme veya silip süpürme hareketidir. Askerlik sanatımızda ayaklanmalar Komünist partisinin ve kızıl ordunun komutası altında örgütlü bir şekilde başlatıldığı gibi, bizim kontrolümüz dışında kendiliğinden de başlayabilir. Ayaklanmalar halk savaşı boyunca üç stratejik alanında, yani dağlarda, ovalarda ve şehirlerde ceryan eden sınıf mücadelesinin kansız, biçimleriyle kanlı biçimleri (gerilla savaşlarıyla hareketli savaşlar vb.) halk savaşı boyunca, ayaklanmalar için önemli birimler ve uygun şartlar yaratırlar. Uygun şartlarda düzenlenen bölgesel ya da genel gerilla saldırıları veya ayaklanmaları, kadından erkeğine; çocuğundan ihtiyarına kadar bütün halkın ayaklanmasına, savaşın şiddetli bir şekilde alevlenmesine yol açabilir. Halk savaşının birinci aşamasında, şehir ve ovalardaki ayaklanmanın uzun süre dayanabilme şansı genellikle zayıftır. Çünkü buradaki düşman kontrolü çok

kuvvetlidir. Ulaşım veya haberleşme imkanları dağ ve ovalara nazaran daha elverişlidir. Düşman en ağır araçlarıyla istediği kadar kuvveti, ayaklananlar üzerine anında gönderebilir. Bunun yanında bizim halkımızın yoğun bir ayaklanma tecrübesi yoktur ve bu da ayaklanmanın başarısını, uzun süre dayanabilmesini olumsuz yönde etkiler. Bununla birlikte, uygun şartlarda fırsat kollayarak buralarda da büyük çapta ayaklanmalar düzenlenir, düzenlenmelidir.

B- AYAKLANMANI ÖNEMİ

Halk savaşı sanatında ayaklanmalar, savaşın sıçramalı ve dengesiz gelişiminin önemli etkenlerinden biridir.

Ayaklanmalar aynı zamanda, milyonlarca halkın maddi ve manevi eğitilmesini, pişmesini sağlar. Onlara, kendi tecrübeleriyle atılmalı ve çarpışma sanatını inceliğini kavratır. Onların gizli kalmış birikmiş ihtilalci kinlerini ateşler; ihtilalci değerlerini açığa çıkarır. Baskı, yoksulluk ve acıların yıllardır biriktirdiği kinlerini, vurduğu yeri parçalayan çelik bir yumruk haline getirir. Ayaklanmalar komünist partisine ve halk ordusuna onbinlerce gönüllü ve seçkin savaşçının katılmasına yolaçar. Ayaklanmalar, halk yığınlarını daha çetin çarpışmalara hazırlayan; halka, devrimci mücadelenin meselelerini “kendi öz tecrübeleriyle” anlama fırsatını veren; onları iktidara namzet, tecrübeli ve teşkilatlı hale getiren en gerçek savaş okullarıdır. Ayaklanmalar, halk savaşının gözle görülen, elle tutulan en somut biçimidir. Bu olmaksızın halk yığınlarının tecrübe kazanması, savaşın gelişimi düşmanı alt etmesi çok zor ve hatta mümkün değildir. Halk savaşı, örgütlü örgütsüz, vakitli vakitsiz, küçük büyük sayısız ayaklanmaların var olduğu bir savaştır. “Ne ki, yığınları ancak böyle vakitsiz, münferit, dağınık ve o yüzden başarısız devrim hareketlerinde tecrübe ve bilgilerini artırır, güç kazanır, gerçek önderleri olan proleterleri tanırlar; ve bu yoldan giderek, genel saldırıya hazırlanırlar. Nasıl ki, 1905 genel saldırısına ve bazı grevler, mahalli ve milli gösteriler, ordu isyanları, köylü ayaklanmaları, vs. zemen hazırlamıştı.”

Askerlik sanatımız bize şunu göstermiştir: Bir ayaklanma gerilla müfrezeleri doğurabileceği gibi bir halk ordusu da doğurabilir. Ayaklanmadan önce düşmanın kontrolünde olan bölgeler, ayaklanma anında ya da ayaklanmadan sonra halkın kontrolüne geçebilir.

Komünist partisi ve halk ordusu ayaklanmalarda ortaya çıkan silahlı ya da silahsız halk gönüllülerinin çar-çur edilmemesi için teşkilatlanma mekanizmasını anında harekete geçirmelidir. Mevcut şartları çok iyi değerlendirmeli, ayaklanma anında ve sonunda ortaya çıkan savaşçıları, ülkedeki genel duruma, örgütlenme ve mücadele biçimine ve seviyesine uygun bir tarzda tertiplemelidir. Bu böyle olduğu gibi, bir kaç bölgede alevlenen büyük bir ayaklanma, savaşın daha üst bir basamağa sıçramasını da sağlayabilir. Diyelim ki, kitle gösterileri ve gerilla savaşı ülkede küçümsenmeyecek bir yaygınlık ve etkinlik kazanmıştır; bu durumda, büyük bir bölgesel ayaklanma ya da bir kaç bölgede birden ayaklanma, savaş örgütlerinin sayıca ve silahca güçlenmesine, bir veya bir kaç bölgenin kurtarılmasına, savaşın ileri doğru sıçramasına, mesela daha üst bir basamak olan oynak savaşa doğru biçim kazanmasına yolaçabilir. Ama bunun tersi de olabilir, büyük bir ayaklanma, büyük bir yenilgiye, savaşın geriye doğru sıçramasına da sebep olabilir. Ya da herşeye yeniden başlama durumunu doğurabilir ki bu çok ağır bir yenilgi demektir.

C - AYAKLANMA TAKTİKLERİ

Ayaklanmalar düzenlemek, kendiliğinden patlayanları doğru yöne sevk etmek halk savaşının en zor sanatıdır. Komünist partisinin ve halk ordusunun çok titiz, dikkatli ve çok sıkı işlemesi gereken bir sanattır. ayaklanmaları anında başlatmak, başarıya ulaştırmak ya da ondan gereken sonucu almak her örgütün üstesinden gelebileceği iş değildir. Bu ancak, uzun mücadele yıllarından geçmiş, zengin tecrübeler edinmiş, usta ve mahir partilerin işidir.

Halk savaşı boyunca parti, dağlarda, ovalarda ve şehirlerde ayaklanmalar düzenler. Bunun için, ayaklanma hazırlıklarının çok yönlü görevlerini ihtiyat ve sabırla gerçekleştirmeye çalışır. Halk savaşında ayaklanmaların birikimini bazı temel şartlarını, propoganda -ajitasyon-örgütlenmeyle çok çeşitli mücadele biçimleri ve esas olarak da silahlı mücadele yaratır. Büyük çapta bir ayaklanmanın hazırlanmasında da silahlı mücadeleye, bazı tikanıkların açılması için önemli görevler düşebilir. Bununla birlikte, “düşmana karşı silahlı ayaklanma hazırlıklarından ve ayaklanmadan söz etmek, yığınların siyasi hareketine önem vermeyeceğiz demek değildir; aksine, devrimci yığınların yürüttüğü derin ve geniş bir siyasi hareket olmaksızın ayaklanma, zafere ulaşamaz. Bundan dolayı, düşmana karşı silahlı ayaklanmayı iyi hazırlamak için en önemli ve en zorunlu görev yoğunlar arasında propoganda ve onları örgütlemek... “ tir.

Ayaklanmaları başarıya ulaştırmanın yolları nelerdir? Her ayaklanmayı, düşmanın can evine indirilen bir top mermisi haline getirmenin yolları nelerdir? Parti, dağlarda, ovalarda ve şehirlerde ayaklanmalar düzenlerken bütün ihtimalleri hesaba katmalıdır. Mevcut durumun çok yönlü bir

değerlendirmesini yaparak ayaklanma anını isabetlice tesbit etmelidir. Uzun savaşta pişmiş tecrübeli bir parti bunu yapabilir. Ayaklanma anını doğru tesbit etmek, düşmanı yarı yarıya yenmek demektir. Bunun için Parti “doğru fırsatı yakalamak ve halk yığınlarını tam zamanında ayaklanmaya yöneltmek için, hareketin damarlardaki atışını duymak ve yığınların duygu ve düşüncelerini bilmek, uluslararası durumu ve her dönemdeki durumu açıkça değerlendirmek konusunda her zaman uyanık olmalı...”dır. Ayaklanmalar genellikle devrimci durumun ülke çapında yükseldiği, düşman cephesinin klikleri arasında çelişkilerin keskinleştiği, “... halkın öncüsünün eyleminin en güçlü olduğu, düşmanların ve devrimin zayıf, sallantılı ve kararsız dostlarının saflarında bocamaların en kuvvetli olduğu anda patlak vermelidir. “Düşmanın can alıcı noktasına üstün kuvvetlerle, ani bir şekilde yüklenilmelidir. Ayaklanmayı bir kere başlattın mı sonuna kadar götüreceksin. Her şeyi göze alarak, ama hiç bir zaman kararsızlığa kapılmadan korkmadan,”... hedefe giden yolda her cins ve her çeşit güçlükleri ve karışıklıkları aşarak gevşemeden ilerlemek; öyle ki öncü, mücadelenin esas hedefini gözden kaybetmesin ve kitleler bu hedefe doğru yürürken etrafında birleşmeye gayret ederken yollarını şaşırmasınlar.”

Düşman kontrolünün kuvvetli olduğu ya da düşmanın çabuk takviye alma imkanının bulunduğu yerlerde ayaklanmayı bir başlattın yıldırım gibi ilerleyeceksin, düşmanı en kısa zamanda (takviye ulaşmadan) darmadağın edeceksin; bunun yanında, saldırılara karşı azimle direneceksin karşı saldırıya geçmeyi ya da akıllıca geri çekilme anını bileceksin. Ama hiç bir zaman yenilmekten korkmayacaksın. Askerlik sanatımızda “çetin bir savaş sonunda uğranılan bir yenilgi, kolay kazanılmış bir zafer kadar devrim için önem taşıyan bir olgudur.” Bununla birlikte, düşman kontrolünün ya da hakimiyetini çok güçlü olduğu yerlerde ayaklanma başlatmak ve başarıya ulaştırmak hem alabildiğine zordur, hem de parti için ağır sorumluluğu olan ve çok titizce dokunması gereken bir sanattır. Halk savaşının birinci ve ikinci aşamalarında ovalarda ve şehirlerde (özellikle düşmanın büyük sanayi şehirlerinde) ayaklanmalara girişmek ve bunlardan istenilen sonuçları almak büyük bir tecrübe ve maharet işidir. “Birincisi, oynadığın oyunun sonuçlarına katlanmaya tamı tamına hazır değilsen, asla ayaklanmayla oynamayacaksın. Ayaklanma, değerleri her gün değişebilen çok belirsiz hacimlerle yapılan bir çeşit hesaptır; karşıdaki güçler örgüt, disiplin ve alışılmış otoriteden yana üstün durumdadırlar; onların karşısına güçlü kozlar çıkaramazsan yenilir, mahvolursun. İkincisi ayaklanma yoluna bir kez girdin mi, en büyük bir azimle hareket edeceksin, ve hep saldıracaksın. Savunma durumunda olma, her silahlı ayaklanmanın ölümüdür; kendini düşmanlarının gücüne göre ayarlamaya vakit bulamadan yenik düşer. Düşmanlarına güçleri dağınmakken baskın vereceksin, ve her ne kadar önemsiz olduğuna bakmadan her gün yeni bir başarı hazırlayacaksın; ilk başarılı ayaklanmanı sana verdiği manevi üstünlüğü elden bırakmayacaksın; böylelikle her zaman en güçlü itileme uyan ve her zaman daha emin yandan olmaay bakan kararsız unsurları kendi yanına çekeceksin; düşmanlarını, onlar güçlerini sana karşı toparlamadan geri çekilmeey zorlayacaksın; devrimci politikanın bugüne kadar bilinen en büyük üstadı Tanton’un değiştiği gibi: Atılgnlık, atılgnlık ve yine atılgnlık” (Stalin)

Lenin ise ayaklanma konusunda bize şunu öğretir:

“Ayaklanma kaçınılmaz olarak, örgütsüz unsurların örgütlü unsurlardan bin defa daha fazla olduğu koşullarda meydana gelecektir; yine zorunlu olarak, yerinde, derhal müdahale edilmesi gereken haller olacaktır ve herkes tehlikeleri ve mahvolmayı bile göze alacak şekilde davranmaya hazırlanmalıdır. Ara vermeler, tartışmalar, kararsızlıklar, duraksamalar, ayaklanmanın mahvolması demektir. En büyük bir kararlılık, son derece enerji, her fırsattan derhal yararlanma, yığınların devrimci tutkularını derhal çoğaltma, yığını en enerjik ve en kararlı eylemlere yöneltme, bunlar devrimcinin en başta gelen görevleridir.” (Lenin)

Eğer ayaklanma yenilirse, Komünist Partisi, ayaklanan yığınların en seçkin unsurlarını yeraltına ve şehirlerden ya da ovalardan dağlara çekmelidir. Parti bunları kendi saflarında ve halk ordusu içinde seferber etmelidir. Parti bunların en iyi elemanlarını kendi saflarına almaları diğerlerini de durumuna göre, ya halk ordusu içinde eritmeli ya da bunlardan yeni hareketli birlikler, gerilla nüfrezeleri geçici veya kalıcı çalışma ve görev grupları örgütlemelidir. Şehirlerde ayaklanıp da yeraltına ve dağlara çekilen bu gibi kuvvetlerden kurulan savaş müfrezeleri, halk ordusunun en iyi müfrezeleri olurlar. Ekonomik ve siyasi mücadelelerden geçerek pişen, ayaklanmaya katılarak yenilen bu işçi müfrezeleri aynı zamanda halk ordusunun niteliğini de ileri yönde geliştirirler. “Yenilmiş ordular iyi öğrenirler”

Sonuç olarak şunu diyebiliriz ki, halk savaşında ayaklanma sanatı, halkın yediden yetmişe kadar katıldığı en somut çarpışma sanatıdır; zor bir sanattır. Savaşın sıçramalı ve dengesiz gelişimini etkileyen önemli bir etkidir. Bölgesel bir ayaklanma, genel bir ayaklanmaya yolaçabileceği gibi, bir genel ayaklanma da, umulmadık yerlerde bölgesel ayaklanmalara yolaçabilir. Ayrıca halk savaşının seyri içinde patlayan büyük bir ayaklanma, düşmanın ekonomik ve politik krizini had safhaya vardırabilir. Bunun tersi de olabilir, krizin had safhaya varması, devrimci savaş içinde büyük ayaklanmaların başlamasına ya da böyle bir savaş olmasa bile büyük halk ayaklanmalarının patlamasına yol açabilir. Bu iki unsur-kriz ve devrimci savaş,

birbirlerini karşılıklı olarak etkilerler. Fakat bu etkilemede tayin edici olan ekonomik ve politik krizdir. Ayaklanma hakkında bu kadar açıklama, sanırsınız ki yeterlidir. Şimdi halk savaşıyla ilgili başka bir meseleye geçelim.

EMPERYALİSTLERİN HALK SAVAŞINA MÜDAHALESİ

Ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede, emperyalistler halk savaşına müdahale edecekler mi? Eğer edeceklerse bu müdahale nasıl olabilir? Halk savaşının başlangıcında ya da seyri içinde emperyalistlerin tutumu ne olacaktır?

Emperyalistler halk savaşına ne zaman ve hangi şartlarda müdahale edebilirler; savaşın başlangıç döneminde mi, yoksa, kendileri için tehlikeli bir duruma girmesi halinde mi?

Emperyalist saldırı, halk savaşının niteliğini ve boyutlarını, strateji ve taktiğini, şiarlarını ve kuvvetlerin tertibini değiştirecek midir?

Bu ve bunun gibi soruları cevaplandırma için emperyalistlerin dünyadaki durumları nedir?, ülkemizdeki durumları nedir? ülkemizin emperyalistler için taşıdığı önemin sebebi nedir? Bunlara kısaca açıklık getirmek, yukardaki soruların cevaplandırılmasına yardımcı olacaktır.

EMPERYALİSTLERİN DÜNYADAKİ DURUMU NEDİR?

Bugün, başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere, dünyanın diğer kapitalist-emperyalist ülkeleriyle, Rus sosyal-emperyalistleri arasında amansız bir yarış ve aynı zamanda çıkar işbirliği vardır. Emperyalistler, kendi mallarını dünya pazarında iyice yaygınlaştırmak için, dünyanın yeraltı ve yerüstü zenginliklerini iyice yağmalamak için birbirlerine karşı hırslarını sürdürüyorlar ve bıçaklarını tehlikeli bir biçimde biliyorlar. Emperyalistler ellerindeki alanları korumak ve genişletmek için, yoksul ve perişan milyonların ucuz emeğini daha çok sömürmek için, dünyayı nükleer silahların yığıldığı, dev filoların cirit attığı tam bir barut fıçısı haline getirmişlerdir.

Bugün dünyada sömürü ve talan konusundaki emperyalistler arası dalaşmada başı çekenler Amerikan emperyalistleriyle Rus sosyal-emperyalistleridir. Bu iki en büyük emperyalist canavar daha çok genişlemek, birbirlerinin nüfuz alanlarına el atmak, kurtuluş savaşlarını bastırmak ya da uzlaşma masasına çekmek için çabalyorlar. Birbirlerine ve diğer emperyalist ülkelere, sosyalist ülkelere ve dünya halklarına karşı her geçen gün daha büyük çapta silahlanıyorlar. Ekonomilerini gün geçtikçe daha çok askerileştiriyorlar. Bunlar kendi aralarında dünya halklarına karşı yeni yeni vahşiyane planlar tezgahlıyorlar. Nüfuz alanlarını genişletmek için bölgesel savaşları kızıştırıyor dünya halklarını birbirine kırdırıyorlar. Bu savaşlarda silahlarını deniyor, satışlardan milyarları kazanıyorlar. Diğer büyük emperyalistler de aynı cinayetlerden paylarını alıyorlar.

Bugün ABD emperyalistleriyle Rus-sosyal emperyalistleri ekonomik, politik, askeri ve istihbarat güçlerini dünyanın dörtbir yanına yaymış durumdadırlar. Her geçen gün de yeni yeni yerlere üsleniyorlar. Dünyanın önemli kilit noktalarını ele geçirmek, kontrolleri altında tuttıkları pazarları birbirlerinin ellerinden koparmak için ülkelerin iç işlerini allak bullak ediyorlar; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını hayasızca çiğniyorlar.

Bugün dünyamızda, bütün dünya halkları için, uluslararası proletarya için, bütün insanlık için, bir yıkım ve felaket olan emperyalist bir savaş tehlikesi vardır. Üçüncü bir emperyalist savaşın baş kışkırtıcıları, dünyamızdaki mevcut barışın baş düşmanları iki en büyük emperyalist devlet olan ABD ve Rus sosyal-emperyalistleridir. İki büyük askeri, emperyalist koalisyonunun başını çeken, bu emperyalistler dünyayı üçüncü bir emperyalist savaş tehlikesiyle karşı karşıya getirmişlerdir. Bunların dışındaki diğer büyük emperyalist devletlerde hızla silahlanmakta, bir emperyalist savaşta "payları"na düşeni almak için uğraşmaktadırlar. Dünya halklarının mücadelesi karşısında derhal birbirleşen bu emperyalist haydutlar diğer yanda da güçleri oranında birbirleriyle azgın bir rekabet içindedirler.

Bugün krizden krize sürüklenen emperyalistlere karşı, dünya halkları gereken cevabı çok iyi veriyorlar. Sömürge ve yarı-sömürgelerin ezilen halklarıyla emperyalist ülkelerin işçileri ve devrimci yığınları tek bir cephede yığılma mücadelesi ediyor. Emperyalistlerin sömürge ve yarı-sömürgelerdeki mevzileri güçlü bir şekilde zorlanıyor. Gün geçtikçe buralarda yeni yeni kurtuluş cepheleleri açılıyor.

Emperyalistler tehdit edilen pazarlarını elde tutmak için daha fazla kuvvete ihtiyaç duyuyorlar. Yeryüzüne yaydıkları kuvvetleri, kurtuluş ateşlerini söndürmek için bir yerden bir yere aktarmaya çabalyorlar. Ve bu kuvvetleri takviye etmek için daha çok silahlanıyorlar. Bir çok pazarın tehdit edilmesi, buralardaki yatırım hızını kesiyor. Pazarların kaybedilmesi emperyalist krizi derinleştiriyor.

Bugün sömürge ve yarı-sömürgelerdeki kurtuluş savaşlarının önderliğini komünist partilerinin ele geçirmeye başlaması, bu savaşları uzatmalı, çetin ve kanil bir karaktere sokuyor; emperyalistlerin bu ülkeler

saldırıları, buraları yakıp yıkmalarını daha azgın ve daha çok kaçınılmaz hale getiriyor. Çünkü buralar eninde sonunda bağımsızlıklarına kavuşacaklardır; emperyalizmin ebediyen pazarı olmaktan kurtulup, dünya işçilerinin, yani emperyalizmin kinli ve yeminli düşmanlarının kaleleri haline geleceklerdir.

Bu meseleyle ilgili açıklama sanırsanız yeterlidir.

ÜLKEMİZİN MEMPERYALİSTLER İÇİN TAŞIDIĞI ÖNEM

Ülkemizin Amerikan emperyalistleri için son derece önemli bir değeri vardır. Birincisi; ülkemiz, ucuz ham madde, işgücü ve pazar imkanları bakımından elverişlidir; İkincisi; Rus sosyal-emperyalistlerine karşı başta ABD olmak üzere diğer emperyalistler için en yakın ve en sağlam sığınağa sahiptir; diğer emperyalist ülkelerin Rus sosyal emperyalistleri etrafında kurduğu askeri çemberin en önemli yerindedir ve kırıldığı zaman emperyalist sistemin temellerini sarsacak en hassas kesimdedir. Çünkü ülkemiz aynı zamanda, ortadoğu petrolerini ve devrimci hareketlerini, Balkanların bir kesimini ve Doğu Akdenizin kontrolünü sağlayan önemli bir kilit noktasıdır. Emperyalistler için dünyanın önemli kontrol noktalarından birisidir. Ülkemizde halk savaşının başarıya ulaşması, tüm emperyalistler için korkunç bir/felaket olur. Bırakalım halk savaşının başarıya ulaşmasını, böyle bir savaşın varlığı ve gelişmesi bile emperyalistlerin telaşa ve korkuya kapılmasına yeterlidir. Çünkü bu taktirde, ülkede yanan ihlital ateşi, Sovyetler Birliği'ni, İran'ı, Ortadoğu ülkelerini, Akdeniz'i, Kuzey Afrika'yı ve Balkanları etkileyecek, buralardaki halkların devrimci mücadelelerinin canlanmasına yardım edecek ve geniş bir alanda devrimci mücadelenin gelişmesine yol açacaktır. Emperyalistler dünyanın petrol ambarı olan ortadoğu'da böyle bir kızıl güneşin doğmasına göz yumacaklar mıdır? Elbetteki hayır! Bugünkü tarihi şartlarda emperyalistler buna göz yummayacaklardır. Bu meselenin birinci yüzüdür.

Daha önce söylediğimiz gibi ülkemiz, emperyalistlerin sömürü ağının bir parçası durumundadır. Amerikan emperyalistler ağırlıkta olmasına rağmen B. Alman, İngiliz, Fransız vb çeşitli emperyalist devletlerin de pazar, hammadde ve ucuz işgücü sömürüsüne açıktır. Özellikle son dönemlerde Rus sosyal-emperyalistleri de ülkemizde yayılmaya güçlenmeye çalışmaktadır. Emperyalistler ülkemizi sadece ağır bir ekonomik ve politik baskı altında tutuyorlar, aynı zamanda ağır bir askeri baskı altında tutuyorlar. Yarım milyonu aşkın yerli ordu, NATO gibi emperyalist bir askeri teşkilatın vazgeçilmez parçası durumundadır. Bunun yanında ülkemiz, emperyalistlerle imzalanan bir çok ikili anlaşmaların ağır yükü altında ezilmektedir. Amerikan haydutlarının ülkemizin kilit noktalarına yerleştirdiği radarları, uçak üsleri ve askeri yığınakları vardır. Yerli ordu üzerindeki söz ve kontrolü salamdır. Yerli istihbarat teşkilatı (MİT), CIA'nın ülkemizdeki yerli şubesidir. Bu da meselenin ikinci yüzüdür.

Bunlardan iki önemli sonuç çıkarabiliriz: Birincisi, ülkemizin emperyalistler için vazgeçilmez bir değere sahip olması onların bu şartlarda halk savaşına müdahale etme ihtimalinin çok güçlü olduğunu gösteriyor. İkincisi, Emperyalistlerin ülkedeki ekonomik, politik ve askeri hakimiyetleri, yani ülkenin bir yarı-sömürge olması durumu, onların bu müdahalede pek zorluk çekmeyeceğini gösteriyor. Ve bu iki sonuç da birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdır. Başını ABD'nin çektiği emperyalist koalisyon açısından durum budur.

Peki Rus-sosyal emperyalistleri, burunlarının dibinde bir hak savaşının gelişip güçlenmesine ve iktidarı ele geçirmesine seyirci kalacak mıdır? Revizyonizmin ve sosyal-emperyalizmin kararlı düşmanlarının zafere ulaşmalarına, Leninizmin bayrağını yanbaşılarında dalgalandırmalarına göz yumacaklar mıdır? Elbetteki ne seyirci kalacaklar ne de göz yumacaklardır. Çünkü Marksizm-Leninizm onların en amansız düşmanıdır. Proletarya diktatörlüğünün bayrağının yanbaşılarında dalgalanmasına göz yummayacaklardır. Peki öyleyse sosyal-emperyalistlerin, ülkemizdeki, proletarya önderliğinde verilecek bir halk savaşına müdahale edebileceğini söyleyebilir miyiz? Dünyanın ve ülkemizin şimdiki durumunda bu çok güçlü bir ihtimal değildir. Çünkü sosyal-emperyalistlerle Amerikan ve diğer emperyalist eşkiyalar arasında uzlaşmaz çelişkiler vardır. Ülkemizde Amerikan emperyalistlerinin hakimiyeti vardır. Ve Amerika'nın Türkiye'de bulunması, sosyal-emperyalistler için büyük bir tehlikedir. Sosyal-emperyalistler Türkiye'de şimdilik, bir yanda kendilerine bağlı, bir burjuvazi yetiştirmeye ve hakim sınıfların bir kesimini tavlama çalışırken, diğer yandan da revizyonist partilerin gelişip güçlenmesini umutla gözlüyorlar.

İleride proletaryanın önderliğinde halk savaşı gelişmeye başlarsa bu durum, Rus-sosyal emperyalistler için çok daha kötü olacaktır. Bunlar, savaşın önderliğini ele geçirmek için hem parti içinde, hem de parti dışında bir çok manevralara girişeceklerdir. Hatta Partinin ve halk ordusunun içindeki ya da dışındaki revizyonistleri güçlendirmek, onları tecrit olmaktan kurtarmak için tarafsızmış gibi davranacaklardır; hatta istemeyerek gönülsüzce maddi yardım tattıklarına bile baş vuracaklardır. Bunu biraz da dünya halklarının gözüne şirin görünmek için yapacaklardır. Bunlara karşılık parti, usta ve akıllı bir politika uygulamalı, emperyalistlerin, revizyonistlerin, gericilerin her türlü oyununu boşa çıkarmaya çalışmalıdır. Sonuç olarak; Rus-sosyal emperyalistlerinin Türkiye'de proletarya önderliğindeki bir devrime

karşı bütün güçleriyle mücadele edecekleri kesindir. Onlar, bu yolda gerekirse müdahale yoluna başvuracaklardır.

Rus sosyal-emperyalistleri içinde kısa durum budur.

EMPERYALİSTLERİN HALK SAVAŞINA MÜDAHALESİ NASIL OLABİLİR?

Amerikan emperyalistleri, kendi menfaatlerini ciddi ve kesin bir tehlike içinde görmedikçe, halk savaşına karşı hiç bir zaman açık saldırıya geçmeyeceklerdir. Çünkü yukarıda da anlattığımız gibi, Amerikan emperyalistleri dünya halklarının gözünde iyice tecrit olmuşlardır. Her müdahalenin kendisi için bir baş belası olacağını çok iyi biliyor. Her müdahalenin, dünya halklarının kinini ve nefretini iyice yükselteceğini kendi acı tecrübesiyle anlamış durumdadırlar. Onun devrimci bir savaşa müdahale edip etmemesini, diğer emperyalistlerle arasındaki çelişki ve ilişkiler, kendi iç ekonomik ve siyasi durumu, bunun yanında dünya halklarının ve sosyalist ülkelerin tepkisi belirleyecektir. Onun için müdahaleye kolay kolay, istedikleri an baş vuramayacaktır. Ayrıca savaş masrafları, emperyasitleri son derece ağır çöküntülere sürüklüyor. ABD emperyalistleri, hem diğer rakiplerine karşı silahlaniyor ve önemli noktalara mevzileniyorlar, hem de gittikçe yaygınlaşan halkların mücadelelerini kontrol altına almaya çalışıyorlar. Bundan dolayı istedikleri yere, istedikleri zamanda, istedikleri kadar kuvvet yığmakta güçlük çekiyorlar. Ayrıca, emperyasitler arasında ki çelişkilerin gittikçe kızıştığı günümüzde, bir yarı-sömürge çeşitli emperyalist klikler sömürmektedir; bunların içinde bir tanesi patrondur ama bu patronun bile kalkıp böyle bir yarı sömürgeyi tek başına sömürgeleştirmesi, emperyasitler arasındaki sürtüşmeyi iyice kızıştıracaktır. Bu gibi sebeplerden dolayı emperyalist müdahalenin kolay olmayacağını ve hatta (olağanüstü gelişmeler hariç) birden bire, tepeden inercesine olmayacağını söyleyebiliriz. Bununla birlikte, emperyalist müdahalenin karış karış ve adım adım tırmanarak, bazan da sıçramalı ve dengesiz bir biçimde ilerleyerek gerçekleşeceğini söyleyebiliriz.

Emperyalistler, ilk başlarda gerilla savaşının yok edilmesi üzerinde titizlikle duracaktır; buun için bütün dünyada edindikleri tecrübeleri ve dersleri yerli uşaklarına öğreteceklerdir. Anti-gerilla okullarını ve kamplarını iyice geliştireceklerdir. Bu okullarda ve kamplarda anti-gerilla silahlarıyla donatılan ve kuvvetler çete bölgelerinde seferber edilecektir. Partinin ve halk ordusu'nun en kısa zamanda yok edilmesi için bir yandan büyük sayıda, daha esnek, daha dinamik ve daha vurucu anti-gerilla kuvvetleri yetiştirilirken; diğer yandan da, anti-gerilla savaşının sevk ve idare cihazındaki kilit noktalarına emperyalistlerin usta uzmanları yerleştirilecektir. Bununla birlikte yerli istihbaratın yönetim ve yürütme ipleritammamen emperyalist ajanların eline geçecektir. Savaş uzadıkça ve kızışıkça emperyalistler de karış karış tırmanacaklardır. Adım adım giderek, burunlarını savaşa daha çok sıkacaklardır. Siyasi ve askeri yönetim mekanizmalarına hakim olarak, sürekli silah yardımı yaparak, savaşı perde gerisinden yürütmeye çalışacaklardır. Bu durum aynı zamanda, ülkenin karış karış, adım adım, gittikçe sömürgeleşmesi demektir.

Biz, savaşı uzatmaya çalışacağız emperyasitler ise bir an evvel bitirmeye çalışacaklar. Savaş uzadıkça yerli ordu iyice çürüyecektir. Halk ordusu sayıca artacak, daha çok silahlanacaktır. Emperyalistler savaşı kendi kuvvetlerinin açıkça girmesini geçirtirmek için yerli orduyu durmadan takviye etmeye çalışacaklardır. Hindi-Çini'de olduğu gibi... Fakat bu durum, hep böyle devam etmeyecektir. Savaşın belirli bir döneminde emperyalist saldırı sıçrama yaparak iyice açığa çıkacaktır. Bu dönem, nasıl dönemdir? Bu dönem, artık, yerli orduların tecrite doğru gittiği, halk savaşının engin dalgaları karşısında gerilediği, devrimci ilerlemeyi dolaylı müdahalenin önleyemediği bir dönemdir. Açık müdahalede, emperyalist kuvvetler, kara ve hava saldırılarına daha yoğun bir şekilde katılacaklardır. Ve böylece savaşın başlangıcından bu sıçrama noktasına kadar olan mevcut durum, bu noktana sonra açık işgal haline dönüşecektir.

MÜDAHALENİN AÇIĞA ÇIKMASIYLA BİRLİKTE, İÇ SAVAŞIN MİLLİ SAVAŞA DÖNÜŞMESİ

Emperyalist saldırı, inkar edilmez açık bir biçim kazandığında dünyada ve ülkemizde bunun büyük etkileri olacaktır. Emperyalistlerin dünyadaki durumu daha çok sarsılacaktır. Emperyalistler, savaşın uzamamayı ve kesin sonucun elde edilmesi için çok kanlı ve ağır saldırılara gireceklerdir. Fakat bu durum, onları iyice batağa sokacaktır. Savaş uzayacak ve dünyada onların aleyhine olan şu durumlar gelişecektir.

- 1- Haksız bir savaş yürüttüklerinden dolayı, dünya halklarının gözünde daha çok tecrit olacaklardır.
- 2- Dünyanın diğer yerlerindeki kurtuluş savaşlarına yeteri kadar güç ayırmayacaklardır, ve bu savaşlar iyice gelişecektir;
- 3- Diğer emperyalist devletlerle aralarındaki çelişkiler iyice kızışacaktır;

4- Savaş uzadıkça masraflar ağırlaşacak ve bu da emperyalist ülkeyi kurt gibi oyacak, içten gedik açacaktır; emperyalist ülkenin işçi sınıfını daha atılan mücadelelere sevkedecektir.

Bunun yanında emperyalist saldırı, genel olarak bütün ülkenin, özel olarak da devrimci savaşı siyasi, ekonomik ve askeri durumunu önemli ölçüde etkileyecektir. Bu etkileme hem olumlu, hem de olumsuz yönde olacaktır. Emperyalist saldırının açığa çıkmasıyla birlikte, devrimci savaşta genel olarak meydana gelecek değişiklikler şunlardır:

- 1-Anti-feodal, anti-faşist iç savaş, anti-emperyalist milli savaşa dönüşecektir.
- 2- Mücadele ve örgütlenme biçimlerinde değişiklikler olacaktır.
- 3- Savaş aşamalarının süresi mevcut duruma göre uzayacak ya da kısılacaktır.
- 4- İttifaklar ve birleşik cephenin kapsamı daha da genişleyecektir.
- 5- Savaş, çok daha kanlı ve amansız bir karakter kazanacaktır.

Emperyalistlerin halk savaşına müdahalesiyle ilgili olarak söyleyeceklerimiz bunlardır. Bu konuyu özetlersek başlıca şu temel noktalar açığa çıkar:

1- Ülkemizin ve dünyanın içinde bulunduğu bugünkü ekonomik, siyasi ve askeri şartlarda, önemli bir değişiklik olmadığı sürece, emperyalistler halk savaşına müdahale edeceklerdir.

2-Emperyalistlerin halk savaşına müdahalesi (dünyanın ve ülkemizin şimdiki durumuna, gelecekteki muhtemel gelişmelere ve emperyalistlerin geçmişteki tecrübelerine göre birden bire değil, karış karış, adım adım tırmanarak ve bazan da sıçramalı bir şekilde gelişecek; fakat büyük bir sıçrama müdahaleyi açığa çıkaracaktır.

3-Bu müdahale, dünyada ve ülkemizde emperyalistlerin aleyhine olacaktır.

4- Bu müdahale, savaşın siyasi, ekonomik ve askeri cephelerinde çok önemli değişikliklere yol açacaktır, savaşın niteliğini ve süresini derinden etkileyecektir.

DEVİRİMİN ÜÇ BÜYÜK SİLAHI

KOMÜNİST PARTİSİ, HALK ORDUSU HALKIN BİRLEŞİK CEHPESİ

Devrimin üç büyük silahı vardır. Bunlar, Komünist Partisi, Halk Ordusu, ve Halkın Birleşik Cephe'sidir. Kabaca tanımlarsak bunlardan birincisi, devrimin yönetimini ve yürütülmesini sağlayan önder kuvvettir. İkincisi, Partinin önderliğinde devrimin siyasi ve askeri görevlerini yürüten anan vurucu kuvvettir. Üçüncüsü ise, emperyalizme, komprador tekeli kapitalizme ve feodalizme karşı olan bütün halk sınıf ve tabakalarının tek cephede kenetlenmiş birleşik kuvvetidir.

Bunlardan herhangi bir tanesi yoksa ya da çok zayıfsa düşmanı büyük çapta yoketmek, devrimi gerçekleştirip yürütmek imkansız hale gelir. Bu üç büyük silahın birbirleriyle sıkı bağlantıları karşılıklı etki ve ilişkileri vardır. Bunlardan birisinin zayıf ya da kuvvetli olması, diğerlerini de olumsuz ya da olumlu yönde etkiler.

Halk savaşında bunların doğup gelişmesinin genel bir seyri ve sırası vardır. Devrimci mücadelenin beyni ve önder kuvveti olarak ilk önce parti, doğuşu ve gelişmesiyle birlikte, devrimci kavga için de Halk Ordusu'nu yaratıp geliştirir. Bu iki silah, karşılıklı olarak birbirlerinin gelişmelerini hızlandırır. Komünist Partisi ve halk ordusunun devrimci savaşı başlatmalarından sonra devrimci savaşın süreci içinde işçi-köylü temel ittifakı üzerinde Halkın Birleşik Cephesi gerçekleşir.

Kadrolarımız bu üç büyük silahı yakından tanımalıdır. Bu silahların görevlerini, etkilerini, yapılarını, kuruluş ve işleyişlerini, halk savaşı içinde birbirleriyle olan bağlantı ve ilişkilerini öğrenmeye önem vermelidir. Biz şimdilik, dünya devriminin ve ülkemizin tecrübelerinden yararlanarak, bu silahları sırasıyla tanımaya çalışacağız. ancak bir kere daha belirtelim ki, bunları en iyi tanıyanlar, devrimci savaş içinde bu savaşın meselelerini çözmek ve bu savaşın yürütülmesini sağlamak yolunda araştırma yapanlar olacaktır.

HALK SAVAŞINDA KOMÜNİST PARTİSİ

Bu başlık altında da, Komünist Partisi'ni, inşasını, yapısını ve örgütlenmesini ele alıp incelemeye çalışalım.

PARTİ NEDİR?

Parti herşeyden önce, işçilerin siyasi iktidar mücadelesinin öncü müfrezesidir. Partinin ideolojik politik silahı Marksizm-Leninizmdir. Bu silah partinin yapısında, işleyişinde ve mücadelesinin her kesitinde sömürülen, yönlendirici ve tayin edici bir silahtır. Bu silah olmadan parti de olmaz. Marksizm-Leninizm, partinin varlığıdır. Partinin stratejik, taktik ve hareket sanatının, çalışma tarzının ve örgütlenme biçiminin

temelidir. “...Gerçekten bir öncü müfreze olması için partini devrimci teori ile hareketinin kanunlarının bilgisi ile silahlanmış olması gerekir”

Parti aynı zamanda, “işçi sınıfının ayrılmaz bir parçasıdır” işçi sınıfının en seçkin evlatlarını bağrında toplayan bir savaş örgüdür. “işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir” Parti, amansız savaşlar içinde işçi sınıfına önderlik eden cesur, kararlı, sabırlı, soğukkanlı ve insiyatif sahibi Komünist liderlerin yetiştirdiği eşsiz bir okuldur.

Parti, savaş içinde, işçi sınıfının çeşitli örgütlerini yardımcı organlar haline getirmeye, onların bütününe ya da büyük çoğunluğunu etrafında birleştirmeye, onları “partiyi sınıfa bağlayan” kuvvetli arakayışları haline getirmeye yetenekli biricik örgüttür”. “Parti, proletaryanın en yüksek örgüt şeklidir”

Parti, ilk önce ve temelde budur. Fakat bizim ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede parti, sadece bu değildir. Bugün ülkemizde milyonlarca işsizler ordusu vardır. Yok oluşa doğru doğru giden milyonlarca küçük mülk sahibi sınıflar, iflas ve safalet illetinin elinden kan ağlıyor. Her işçi, köylü ve gençlik direnişi, “zorbalığın demir eli” tarafından dağıtılıyor. Kısacası, bütün ülke halkının durumu yürekler acısıdır. Ve bu gidiş, bütün ülke halkının felaketlere götüren bir gidiştir. Aynı zamanda, çetin devrimci mücadelelere doğru bir gidiştir.

Bu durum karşısında partinin görevi, bir avuç milyonerin ve toprak ağalarının işbirlikçi iktidarını yıkmak, bunun yerine halkın demokratik diktatörlüğünü kurarak sosyalizme giden yolu açmaktır.

O HALDE PARTİ NEDİR?

Parti, halk yığınlarının çok yönlü mücadelesini sevk ve idare eden proletaryanın öncü kuvvetidir; halk savaşının genel kurmayıdır. Bu genel kurmay, dağınık ve silahsız bir halkı, güçlü bir düşmana karşı birleştiriyor, teşkilatlıyor, güçlü ve sarsılmaz bir kale haline getiriyor. Bu, çok zor bir görevdir. Bu görevi, demirin örste dövülmesi gibi, sınıf mücadelesi içinde yoğrulan bir Komünist Partisinden başka hiç bir kuvvet başaramaz. “Milyonlarca ve on milyonlarca insanın alışkanlıklarının teşkil ettiği kuvvet, en müthiş kuvvettir. Mücadele çelikleşmiş bir parti olmadan, söz konusu sınıfta namuslu ne varsa onun güvenini kazanmış bir parti olmadan, kitlelerin ruh halini kullanmayı ve kitle üzerinde etkili olmayı bilen bir parti olmadan, bu mücadeli başarı ile devam ettirmek imkansızdır.”

Parti halk savaşında, halkın yolunu aydınlatan koca bir fenerdir; halkın öğretmeni, yol göstericisi, örgütleyicisi ve aynı zamanda öğrencisidir. Parti halkla birlikte, halk saflarının en önünde kahramanca savaşan bir yol göstericisidir. Uzatmalı savaş, uzun ve çileli bir yürüyüşe benzetilirse, parti, halk yığınlarını en çetin durumlardan, en azgın nehirlerden ve buzlu dağlardan geçiren, en korkunç fırtınalardan ve gürleyerek yağın çığlardan koruyan; yürüdükçe kayıplar veren ama güçlenip büyüyen, eninde sonunda halk yağınlarını onların gücü sayesinde hedefe ulaştıran bir öncüdür. Bu öncü halka dayanarak, halk yığınlarının gücünü karşı konulmaz bir silah haline getiriyor.

Parti kısaca budur.

PARTİ NASIL VE HANGİ ŞARTLARDA GELİŞİR?

Bizim ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede parti, esas olarak hak savaşında, çok yönlü bir mücadele yürüterek gelişir. Parti bir yandan kendi içindeki sapmalara karşı ideolojik mücadele verirken; diğer yandan da düşmanın dağıtma ve yoketme hareketlerine karşı politik, ideolojik, askeri ve ekonomik alanlarda direnir, karşı-saldırlara geçerek hareket serbestliğini korumaya ve geliştirmeye çalışır.

Şu gerçeği bütün kadraolarımızın bilincine iyice işlemelidir: “Bir siyasi parti devrimi zafere ulaştırmak için doğru bir siyasi çizgiye ve sağlam bir örgüte dayanmak zorundadır.” “Doğru bir siyasi çizgi ve sağlam bir örgüt” Partinin gelişmesi için temel şarttır. Ama bu, bir partinin doğru siyasi çizgisini sağlam örgütü birdenbire kazanacağı anlamına gelmez; partinin hata işlemeyeceği ve geçici yenilgilere düşmeyeceği anlamına ise hiç gelmez. Parti sayısız kere yenilir yener, bu böyle devam eder ama, parti gelişir. Parti, çetin sınıf mücadelesi içinde, her başarı ve yenilgisinden dersler çıkararak gelişir. Her parti hata işler; fakat ciddi bir parti, temel görüşlerinde genellikle hata işlemez ve işlememelidir! Devrimci savaşta partiyi sadece kendisinin ve kızıl ordunun mücadelesi geliştirmez. Partiyi aynı zamanda, partinin örgütlenemediği, ulaşamadığı alanlarda gelişen ve devrimi ileri yönde etkileyen halk yığınlarının çok yönlü mücadelesi istek ve protesto dilekçeleri, gösteri yürüyüşleri, her çeşit ekonomik ve siyasi grevler, işgal hareketleri, çeşitli direnişler, silahlı ayaklanmalar vb. geliştirir. Bununla birlikte bizim gibi ülkelerde partiyi geliştiren temel mücadele biçimi, halk ordusuyla omuz omuza yürütülen silahlı savaştır (kitle şiddetleri, ayaklanmalar, gerilla savaşları v.b) Bu düşmanı yoketip partiyi koruyan ve geliştiren temel bir mücadeledir.

Halk savaş, partiyi çelikleştiren ve geliştiren, ona hem şekil, hem de öz kazandıran çetin ve acılı bir okuldur. Savaşın uzatmalı geçmesi, partiye tecrübe, sabır ve çeklik irade kazandırır. Savaşın geniş bölgelerde

ani yer değiştirmeler ve karşılıklı baskınlar şeklinde hareketli ve fırtınalı geçmesi partiye yönetim ve yürütmeye ihtiyatlılık, temkinlilik, duyarlık, esneklik, hareket kıvraklığı ve “yeni durumlar karşısında süratle karar alma yeteneği”ni kazandırır. Savaşın kanlı ve çetin geçmesi partiye yırtıcılık, atılğanlık, sınıf intikamcılığı ve tuttuğunu koparıcı bir karakter kazandırır. Savaşın sıçramalı ve dengesiz gelişimi, partinin de gelişimini bu yönde etkiler.

PARTİNİN YAPISI NASILDIR VE NERELERDE NASIL ÖRGÜTLENİR?

Marksizm-Leninizmin temelinde kurulan parti, halkın en seçkin evlatlarının mücadelede sınanmış ve yoksul köylülerin yer aldığı organlarla dokunan bir örümcek ağı gibidir. Parti, çadır gibi tepeden tabana doğru gittikçe genişleyen bir yapıya sahiptir. Ve yine şartlara göre, yukarı doğru birbirine bağlı çeşitli komite ve hücrelerin yer aldığı bir üzüm salkımını andırır. En tepede Merkez Komitesi vardır; bunun altında, -her ülkenin büyüklüğüne ve nüfusuna göre- cephe ya da bölge komiteleri dallanır. Bölge komitelerinin altında, bunlara bağlı olarak alt bölge komiteleri yayılır; bunların altında da sırasıyla il mntika, kaza nahiye ve köy komiteleri yer alır. Komiteler yönetim organıdır; her komiteye de çeşitli görev hücreleri bağlıdır.

Lenin, “Parti yapısının ve kuruluşunun iki kısımdan meydana gelmesi gerektiğini ileri sürüyordu: a) Önde gelen parti işçilerinden, esas olarak profesyonel ihtilalci, yani parti çalışması dışında hiç bir işle uğraşmayan ve gerekli asgari teorik bilgiye, siyasi tecrübeye, örgütsel pratiğe ve çarlık polisiyle dövüşme ellerinden kurtulma ustalığına sahip olan parti işçilerinden meydana gelen sıkı bir düzenli kadro; b) yüzbinlerce emekçinin sevgi ve desteğini kazanan geniş bir mahalli parti örgütleri ağı ve çok sayıda parti üyesi.”

“Şu diyorum” diye yazıyordu Lenin,

“ 1- Sürekliliği sağlayan sağlam bir önderlik örgütü olmaksızın hiç bir ihtilalci hareket yaşayamaz.

2- Kitleler mücadele ne kadar kendiliğinden katılmışsa... böyle örgüte o kadar acil ihtiyaç vardır ve bu örgüt o kadar sağlam olmalıdır...

3- Böyle bir örgüt, esas olarak, profesyonelce devrimci faaliyetlerde bulunan kişilerden meydana gelmelidir.

4- (Müstebit) bir devlette, böyle bir örgütün üyeliklerini profesyonelce devrimci faaliyetlerde bulunan, siyasi polislerle mücadele etmeye kendini profesyonelce hazırlamış kimselere ne kadar hasretsek, böyle bir örgütün ortadan kaldırılması da o kadar zor olur ve,

5- Harekete katılabilecek ve aktif olarak çalışabilecek işçilerin ve toplumun diğer sınıflarından kimselerin sayısı o kadar fazla olur.”

Partinin yapısını belirleyen bu ilkeler, bizim şartlarımızda da geçerli olan evrensel ilkelerdir. Bu ilkelerin kendi şartlarımıza ustaca uygulanmasında detaya ilişkin bazı küçük farklılıklar olabilir; mesela, mücadele esas olarak köylülük alanlarda, yürütülmesinden dolayı devrimin niteliğinden dolayı profesyonel komünist kadroların önemli bir kesiminin (çoğunluğunun değil) yoksul köylülerden oluşması vb. gibi...

Çetin sınıf mücadeleleri içinde örgütlenen bir parti, öyle bir yapıya sahiptir ki, düşman partiyi hücum edip onun bir yanını dağıttığı veya yok ettiği zaman sağlam yerler dağıtılan ya da yokedilen yerleri yeniden dokur.

Bu durum, bir yaranın iyileşmesine benzer. Yara önce kanar, sonra kan durur, kubuk bağlar, kabuk sürüp atar ve altından yeni deri çıkar: Yaranın iyileşmesi birden bire olmaz ve bir hayli zaman alır.

Çetin devrimci kavgalar içinde pişen parti, -en gerçek anlamıyla - militan ve tuttuğunu koparan bir örgüttür; “...her türlü şart altında, her çeşit ‘sapma’ ve bütün baklenmedik durumlar karşısında kendi çalışmasını dosdoğru sürdürecektir kadar sınanmış ve çelikleşmiş; bütün güçlerini tek bir noktaya topladığı sırada, kendisinden çok güçlü bir düşman karşısında açıktan kaçınabilecek, ama bu düşmanın gafletinden yararlanarak ona en umulmadık zamanda ve en umulmadık yerde saldırabilecek kadar esnek bir örgüt’tür.

Parti, halk savaşı içinde bir yandan kendisini, diğer yanda ise halk yığınlarını eşsiz bir maharetle teşkilatlar. Nasıl ki, ağaç kökü toprağın derinliklerine yayılarak onu sınımsız tutuyorsa, parti de halk yığınlarının arasına öylesine kök salarak onları çevresinde kenetlendirir. Nasıl ki, kan damarları ve sinirler etin içine yayılarak ona sıcaklık ve canlılık kazandırıyor, parti de milyonlarca insanın arasına birbirlerine bağlı komite ve hücreler şeklinde yayılarak, onları bilinçlendirerek, onların kinlerini, devrimci şevklerini ve kültürlerini öylesine sıcak ve canlı tutar, sürekli bir şekilde alevlendirerek geliştirir. Nasıl ki, iskelet etin dimdik kalmasını sağlıyorsa, parti de ezilen milyonlarca halkın zalim sömürücü düşmana karşı boyun eğmemesini, başı dik, alını açık, mertçe direnmesini, kale gibi dikilmesini sağlar. İşte parti, Bu ve benzeri görevleri yerine getirebilecek bir yapıya sahiptir.

Parti, nerelerde, nasıl teşkilatlanır? Şimdi sırasıyla bunları anlatalım:

A- PARTİ, ASKERİ VE YARI - ASKERİ ÖRGÜTLER İÇİNDE TEŞKİLATLANIR

Bunu da iki başlık altında anlatacağız:

- Parti halk ordusu içinde teşkilatlanır;
- Parti, halk milisleri ayaklanma birlikleri vb. gibi yarı-askeri örgütlerde teşkilatlanır.

A- PARTİ HALK ORDUSU İÇİNDE TEŞKİLATLANIR

Parti halk ordusunun politik, ideolojik, örgütsel ve askeri temellerini atar, halk ordusunu uzatmalı savaş içinde sevk ve idare eder. Bu anlamda parti, halk ordusunun beynidir. Parti halk ordusunu nasıl sevk ve idare, partinin bir kanadının, hem de büyük bir kanadını, halk ordusu içinde teşkilatlanmasıyla olur. Bu kanat aynı zamanda, halk ordusunun en değerli varlığıdır. Bu kanat orduyu halkla bütünleştiren, onu her alanda halkın hizmetine sokan biricik kuvvettir. Bu kanat hem önder, hem de en ön saflarda çarpışan militan bir kanattır. Partinin halk ordusuna militanca önderliği buradan gelmektedir.

Partinin halk ordusu içindeki örgütlenmesi kabaca şu şekildedir:

En yukarıda Merkez Komitesine bağlı askeri büro vardır. Bunun altında sırasıyla birbirlerine bağlı cephe, ordu, kolordu, tümen, tugay, alay ve tabur komiteleri yer alır. "Her takımda bir grup olmak üzere, her bölükte bir kol var. Parti kolu, bölük esasına göre örgütlenmiştir."

Yeri gelmişken halk ordusu içindeki Parti komitelerinin görevleri üzerinde kısaca durmak istiyoruz. İlk olarak, Merkez Komitesinin bir parçası ya da bir organı olan askeri büronun görevlerini sıralayalım:

- 1- Partinin askeri politikasını ve ordu içinde teşkilatlanmasını uygulamak veya gerçekleştirmek,
- 2- Merkez Komitesinin halk ordusu için çıkardığı kararname, talimat ve direktifleri ilgili parti komitelerine ulaştırmak.
- 3- Parti komitelerinden gelen raporları değerlendirerek Merkez Komitesine, halk ordusunun kısa ve uzun vadeli, politik ve askeri meseleleri hakkında rapor vermek.
- 4- Halk ordusundaki alay ve alaydan daha üst kademelerde yapılan parti kongrelerine yol göstermek.
- 5- Ordu parti komitelerinin çözemediği meseleleri çözmeye çalışmak.
- 6- Bir bütün olarak savaşın taktik sevk ve idaresini omuzlamak vb. gibi.

Halk ordusundaki parti komitelerinin görevleri nelerdir?

- 1- Çalışmaları hakkında bir üst komiteye (mesela tabur komitesinden alay komitesine) ya da duruma göre, doğrudan Merkez Komitesi askeri bürosuna rapor vermek.
- 2- Üst komiteden gelen talimat, emir ve direktifleri uygulamak.
- 3- Parti önder kadrolarının, üye ve halk ordusu erlerinin siyasi seviyelerini, devrimci şevk, azim ve morallerini yükseltmek, onları siyasi bakımdan iyice eğitmek.
- 4- Siyasi ve askeri mücadelede kendini gösteren iyi savaşçıları partiye almak.
- 5- Muharebe ve seferlerde halk ordusunun doğru bir askeri politika ve taktik izlemesini sağlamak.

6- Halk ordusunun siyasi saferberliğe girmesini planlamak, yönlendirmek, yürütmek: yani ordunun halkla kaynaşmasını, halkın moralini yükseltmesini, halkın eğitimini teşkilatlamasını, halkla beraber üretime katılmasını sağlamak. Bu görev, halk ordusunu, halkın en değerli varlığı devrimin üç büyük silahından birisi, gözbebeği canı- ciğeri haline getirme görevidir. Halk savaşının bitip tükenmez gücünün sonsuz kaynağı halk kitlelerinin kendisidir. Bütün savaşlar gibi halk savaşının sonucu da, savaş meydanında kanlarının döken kitlelerin morali tarafından belirlenir. Savaşın amaç ve kökenleri açısından kitlelerin bilinci çok önemlidir, zaferi kitlelerin bilinci sağlar.

B- PARTİ, HALK MİLİSLERİ, AYAKLANMA BİRLİKLERİ VE BENZERİ GİBİ YARI-ASKERİ ÖRGÜTLERDE TEŞKİLATLANIR

Parti, köy, nahiye, ilçe, mıntıka, il, altbölge, bölge, cephe ve ülke çapında merkezi bir şekilde birleştirilmiş halk milislerini teşkilatlar ve bunların içinde teşkilatlanır. Asıl görevlerinin, üretime bağlı kalarak buldukları yerleri savunmak olan bu milis örgütlerinin politik, askeri ve ekonomik mücadelelerini yönlendirir. Kendi çalışma alanından sorumlu yer siyasi ya da askeri komite, o alanda milis örgütleri örgütlenmekle de sorumludur. Örnek olarak bir ilçeyi ya da mıntıkayı ele alalım; bu kademedeki parti ya da askeri komiteden bir grup (mesela bir kaç kişi bu alandaki halk milislerinin örgütlenmesiyle sorumludur. Genel olarak, her mücadele alanındaki halk milislerini o alanda sorumlu askeri komitenin bir parçası teşkilatlar. Teşkilatlanan bu milis örgütlerinin içinde de parti teşkilatlanır; bunun yanında o alandan sorumlu parti komitesinin bir organı milisleri teşkilatlayabilir ya da askeri komiteye bu görevinde yardım eder.

Milisleri örgütleyen parti komiteleri ya da hücreleri, bunları siyasi ve askeri bakımdan eğitirler. Milis örgütlerinin yaygınlaştırılmasına çalışırlar; bu örgütleri, halk ordusuna kadro veren, onu maddi bakımdan destekleyen, ona istihbarat temin eden onun ikmal ve haberleşmesini kolaylaştıran dinamik güçler haline getirirler. Parti milis hücreleri veya komiteleri, -ki köy ve nahiye parti komiteleri, buldukları yerin milis birimleri içinde parti hücreleri örgütlenenler-milislerin halkı savunmasına, halkın siyasi ve askeri bakımdan eğitilmesine, çok yoksul olanların, öldürülen ya da tutuklananların ailelerine yardım edilmesine önderlik ederler. Parti milis hücreleri, askeri sorumlularla birlikte uygun alanlarda milisleri harekete geçirerek düşmanı yıpratır. Onların güçlerini daha geniş alanlara yayar, onları olduğu yere çevirirler ya da çok yeri savunma zorunda bırakırlar. Köy ve nahiye seviyesinde milis hücrelerinin ya da müfrezelerinin olması için ille de parti komitesinin veya hücrelerinin olması şart değildir. Parti komiteleri olmadan da halk ordusunun kadroları tarafından milisler kurulabilir, kurulmalıdır. Fakat bu gibi milis örgütlerine bizzat parti önderliği sağlanmadığı müddetçe beklenen sonuç alınmaz. Üretime bağlı yerleşik milis örgütlerine bizzat parti önderliği sağlanmadığı müddetçe beklenen sonuç alınmaz. Üretime bağlı yerleşik milis örgütlerine yine üretime bağlı, yerleşik parti komiteleri önderlik eder, bu genellikle böyledir. Yerleşik parti örgütünün biri milis örgütü içinde, komiteye bağlı hücreler halinde teşkilatlanır.

Yine bunun yanında parti, halk savaşı süreci içinde kurulan (-ki bu ülkelerin şartlarına savaşın özelliklerine göre değişik şekillerde ortaya çıkar) ayaklanma birlikleri ve bunun gibi yarı-silahlı kitle örgütlerinin içinde de teşkilatlanır. Bu gibi birliklerin siyasi ve askeri bakımdan eğitilmesini her an savunmaya ve ayaklanmaya hazır hale getirilmesini gerçekleştirmeye çalışır.

Parti aynı tip çalışmayı şehirlerde de yürütür. Buralarda kurduğu askeri ve yarı-askeri örgütleri içinde örgütlenir. Mesela profesyonel savaşçı grupların içinde örgütlenir; fabrika milislerinin ya da savunma müfrezelerinin içinde kök salar; okul, semt ve mahalle milislerinin içinde örgütlenir. Eğer şehir kurtarılmamışsa bu milisleri küçük ve gizli birimler halinde örgütler.

B- PARTİ, SİVİL ÖRGÜTLER İÇİNDE TEŞKİLATLANIR

Parti şehir örgütünün biçimi kabaca şu şekildedir: En tepede parti Şehir Komitesi vardır. Bu komitenin genel olarak bir daimi organı, bir propoganda-ajitasyon eğitim organı bir de askeri organı bulunur. Bu komiteye bağlı çeşitli alanlarda sorumlu alt komiteler vardır. Mesela semt, mahalle, fabrika ya da işyeri alt komiteleri gibi.

Partinin şehir çalışmalarının ağırlık merkezi işçi yığınları arasındadır. Yani sendikalarda, fabrikalarda, çeşitli işçi kuruluşlarında ve işçi mahallelerindedir. Buralar, partinin asıl çalışma alanlarıdır. Bunların içinde de önde gelen ve çok daha önem taşıyan yerler, büyük fabrikalar, anti-empyalist ve anti-faşist sendikalar, devrimci işçi dernekleri ve semtleridir. Şehir parti örgütü çalışmalarının esas ağırlığını buralara vermelidir. Fabrikalarda, sendikalarda çeşitli işçi dernekleri içinde gizli parti komiteleri teşkilatlayarak;

1) Şartlara göre açık veya gizli biçimlerde partinin görüşlerini yaymalıdır.

2) Sendikanın, işçi derneğinin veya fabrika örgütünün yönetimini ele geçirmeye çalışmayı, buralarda partinin kitle dernekleri siyasetini hayata geçirmeye çalışmalıdır.

Bu alandaki çalışmanın en önemli kesimi de, büyük fabrikalardır. Partinin şehirlerdeki çalışmasının kalbi genel olarak fabrikalarda olmalıdır. "...Hareketin esas gücünü büyük fabrikalardaki işçilerin teşkilatlanması meydana getirir. Çünkü büyük fabrikalar, işçi sınıfının sadece sayı bakımından değil, fakat aynı zamanda ve hatta daha çok etki, gelişme ve kapasite bakımından da büyük kısmını ihtiva ederler. Her fabrika kalemiz olmalıdır. Bunun için her fabrikadaki işçilerin teşkilatlanması kendi içinde olabildiği kadar gizli, kendi dışında ise olabildiği kadar dallı budaklı olmalıdır. Yani dış ilişkilerde antenlerini herhangi bir devrimci teşkilat gibi mümkün olduğu kadar çok yönde, çok uzağa ve derine uzatmalıdır. Önemle belirtiyorum ki, burada da çekirdek, önder, ihtilalci bir işçi grubu olmalıdır."

Bunun yanında parti, şehirlerdeki mevcut öğrenci ve öğretmen dernekleri içinde örgütlenir. Parti önce kendi yeraltı gençlik teşkilatını kurar. Bu teşkilat, faşizmin saldırısı karşısında tutunabilecek, faşist baskılar altında çalışabilecek bir yapıya sahip olmalıdır. Partili kadroların yönetimi altında kurulan bu yeraltı gençlik teşkilatının propaganda, ajitasyon, eğitim ve teşkilatlanma hücreleri gençlik yığınları içinde, gençlik ve öğretmen örgütleri içinde, kısaca şu görevleri yürütürler: 1) Gençlik arasında partinin görüşlerini yaymak, 2) En seçkin gençleri yeraltı gençlik teşkilatının saflarına çekmek, bu örgüt içinde pratik çalışmalara sokarak sınamak ideolojik ve siyasi bakımdan eğitmek uygun görülürse partiye almak, profesyonel çalışmaya çekmek. 3) Çeşitli demokratik gençlik teşkilatlarını faşist saldırılara karşı ortak bir cephede birleştirmek. Bu örgütlerin gücünü faşist saldırıya karşı etkili bir silah haline getirmeye çalışmak, 4) Gençlik örgütlerinin parti

politikasına sempati duymasını ya da partiyi desteklemesini sağlamak, uzun, sabırlı ve ustaca bir çalışma ile bu örgütlerin yönetimini ele geçirmeye çalışmak.

Bunun yanında partinin esnaf, zanaatkâr ve memur gibi diğer şehir küçük burjuvazisinin içinde çalışması gereklidir. Bunların kurdukları çeşitli dernekler içinde partinin görüşlerini yaymak. İyi unsurları teşkilatlamak ve özellikle baskı ve sömürünün acısını çeken bu kesimlerin dernek kurmalarına önderlik etmek ve bunların mücadeleye örgütlü ve daha aktif bir şekilde katılmalarını sağlamak gerekir. Ülkemizde şehir küçük burjuvazisinin siyasi bir hayli kabarıktır ve bunların alt kesimleri gün geçtikçe mülksüzleşiyor, orta ve yukarı kesimleri ise mülksüzleşme tehdidinin ağır baskısını gittikçe daha çok duyuyor. Bu bakımdan bunların devrimci birikimlerini doğru yönde ustaca sevk ve idare etmek, partinin önemli görevleri arasındadır.

Partinin köylerdeki sivil örgütler arasında yürüttüğü çalışmalara gelince, parti halk savaşı boyunca imkan bulduğu ölçüde hem var olan örgütler içinde teşkilatlanır, hem de elden geldiği kadar kitle örgütlerinin kurulmasına önderlik eder, yardımcı olur ve bunlar içinde teşkilatlanır. Parti öncelikle, halk savaşının seyri içinde, varlığını koruyan tarım işçilerinin sendikaları içinde teşkilatlanır. İşçilerin sendikasız olduğu kesimlerde, onların devrimci potansiyeline ve desteğine dayanarak devrimci sendikaların kurulmasına önderlik eder. Sendika yönetimini; açığa çıkmamış partili işçiler ele alır. Bugün ülkemizde yüzbinlerce tarım işçisi sendikasızdır. Bunların çetin mücadeleler vererek devrimci sendikalar içinde birleştirilmesi halk savaşının bir parçasıdır ve bu görev, partinin en önemli ve çetin görevlerinden birisidir. Bunun yanında parti köy kooperatiflerinde, küçük orta ve zengin köylülerin kurduğu sendika ve derneklerde proganda çalışmalarını yürütmeli ve en iyi unsurları teşkilatlamalıdır.

Parti, çalıştığı her bölgede legal imkanları sonuna kadar kullanarak kitle örgütleri, mesela sendikalar, çeşitli kooperatifler, köylü birlikleri ve dernekleri kurmalı, halkı çeşitli ekonomik ve siyasi örgütler içinde birleştirmeye çalışmalıdır. Bu örgütler, partinin etrafında, onu besleyen engin bir kaynak, partiyi halka bağlayan ara kayışları görevini görecektir.

Özetlersek:

- 1) Parti sınıf mücadelesi içinde demokratik merkezîyetçilik temeli üzerinde kurulan, yoketmekle tükenmeyen sağlam bir savaş örgütü yapısına sahiptir.
- 2) Parti halkın siyasi, askeri, yarı-askeri, ekonomik ve kültürel ve örgütlerini kurarak bunlar içinde teşkilatlanır. Bunları sevk ve idare eder.
- 3) Parti kendi kontrolü dışında olan diğer halk örgütleri içinde teşkilatlanır.

Sonuç olarak şunu diyebiliriz. "Parti halk yığınlarına bütün hücreleriyle bağlanarak, tüm ulusun mücadelesindeki birliğin sağlam çekirdeğini oluşturur. Bu yüzden parti, ulusun giderek daha geniş güçlerini harekete geçirebilir. Bütün sınavları başarıyla vermek için bu güçleri kendi etrafında sıkıca birleştirebilir. Ve devrimci savaş zafere ulaştırabilir."

PARTİ, DÜŞMANIN SİYASİ, ASKERİ VE DİĞER ÖRGÜTLERİ İÇİNDE TEŞKİLATLANIR

Parti; sadece halk örgütleri içinde teşkilatlanmaz; Aynı zamanda düşmanın, siyasi, askeri, yarı-askeri ve diğer örgütleri içinde de teşkilatlanır. Şimdi bunları, kısa ve öz olarak, sırasıyla ele alalım:

Birincisi: Parti; düşman ordusu içinde teşkilatlanır. Buradaki en güvenilir elemanları, sınanmış en iyi devrimci asker ya da subayları, parti hücreleri şeklinde teşkilatlar. Güvenilir olup da partiye girme niteliğini taşımayan diğer devrimci unsurları da, yine çok küçük hücreler halinde -halk ordusunun düşman ordusu içindeki uzantısı olacak şekilde teşkilatlayıp sevk ve idare eder. Düşman ordusu içindeki parti komiteleriyle bunlara bağlı çeşitli -siyasi ve askeri- görev hücrelerinin görevleri nelerdir?

- 1- Düşman ordusu içindeki en iyi unsurları 2-3 kişilik gizli parti yada halk ordusu hücreleri halinde teşkilatlamak.
- 2- Düşman ordusu hakkında çok yönlü istihbarat sağlamak, en önemlisi de düşmanın gizil kilit noktaları, silah, cephane ve donatım depoları hakkında da bilgi toplamak.
- 3- Düşmanın yok edildiği zaman yeri zor doldurulabilen- en gözde subay ve istihbarat şeflerini tespit etmek.
- 4- Düşman ordusu içinde gizli sabotaj, pusu ve imha hareketlerine girişmek ya da halk ordusunun dıştan yapacağı baskınlara içten yardımcı olmak.

İkincisi: Parti; düşmanın bizzat kurup beslediği yarı-askeri faşist öğrenci teşkilatları ve buna benzer diğer faşist örgütler içinde teşkilatlanır. Uсталıklı sabırlı ve son derece gizli bir çalışmayla bunların yönetim mekanizmalarına dahi parti üyesi sokabilir. Bu gibi yarı-askeri faşist örgütlerin kitle temeli genellikle zayıftır. Sınırlı sayıda militan kadrolara ve üyelere sahiptir. Onun için bu gibi örgütler içindeki parti

çalışmalarının bel kemeğini, istihbarat toplama vb. teşkil etmelidir. Bu örgütlerin işleyiş mekanizmalarını, maddi ve manevi güçlerini, dayandıkları gizli kuvvetlerini ve planlarını sürekli rapor etmek, halk ordusunun saldırbileceği hedefleri, yer zaman nitelik ve miktar olarak bildirmek çok önemlidir.

Üçüncüsü: Parti; düşmanın kurduğu ya da kontrol altına aldığı kitle örgütlerinde teşkilatlanır. Düşmanın dayandığı kitle temelini parçalamak, onu yığınlardan tecrit etmek, partinin son derece önemli bir görevidir. Bunun için parti; çalışmalarının önemli bir kesimini düşman kontrolünde bulunan işçi sendikalarına, köylülerin esnaf ve zanaatkarların kitle örgütlerine ayırmalıdır. En koyu faşist diktatörlük şartlarında bile faşist kitle örgütlerinde çalışmak mümkün ve gereklidir. Her şart altında, faşist diktatörlük şartları altında da “kitle neredeyse sosyalistler de orada olmalıdır, bu çok önemlidir. Faşizm emekçilere kendi yasal örgütlerini kurma hakkını tanımamıştır. Kendi faşist örgütlerini onlara empoze etmiştir. İşte, ister zorla olsun, isterse gönüllü olsun. Kitleler oralardadır. Kitlelerle karşılaşabileceğimiz her çevrede bu faşist kitle örgütleri bizim yasal ya da yarı-yasal eylem sahamız durumuna getirilebilir. getirilmelidir de. Kitlelerin günlük çıkarlarını korumak için bunları kendi yasal ya da yarı-yasal başlangıç noktalarımız olarak alabiliriz, almalıyız da. Sosyalistler, kitlelerle ilişki kurabilmek açısından, bu ihtimalleri kullanmak için, faşist örgütlerinde birtakım görevlere seçilmeli, bu gibi..... eylemlerin devrimci emekçi için geçersiz ve değersiz olduğu önyargısından kendilerini tümüyle kurtarmalıdır. Parti bu örgütler içinde: 1-Kendi görüşlerini ileri unsurlar vasıtasıyla gizli veya duruma göre açık, yarı-açık bir şekilde yaymalı, 2-Bu örgütler içinde bulunan yığınların mefaatlerini usanmadan kararlı ve ısrarlı bir şekilde savunmalıdır.

Eğer bunlar işçi sendikaları ise, işçileri -işçileri yakın çıkarları ve istekleri için mücadele sürecinde-faşizme -ve onun yardımcısı reformizme- karşı çıkartmak, böylece faşizmin ve reformizmin hain burjuva niteliğini ortaya koymak. 3-Sınanmış en iyi unsurları partiye almak, ve bunlar aracılığıyla bir hücreler ağı kurmak suretiyle “bu faşist kitle örgütlerini ve organlarını içeriden imha ederek” düşmanın kitle dayanaklarını tek tek yıkmak vb. Bu çok önemli bir görevdir. Parti bu konuda kesintisiz uzun süreli ve sabırlı bir çalışmaya girmelidir.

Dördüncüsü: Parti, düşman cephelerinin siyasi partileri içinde teşkilatlanır. Fakat bunların içinde devlet mekanizmasını elinde tutan ana parti içinde teşkilatlanmaya öncelik ve ağırlık verir.

Devlet mekanizmasını elinde tutan düşmanın ana partisi, onun beynidir. Bu bakımdan komünist partisinin bu beyin içinde mevzilenmesinin önemini ispata lüzum yoktur. Böyle bir partinin sadece mahalli şubelerine mevzilenmek yetmez, daha üst kademelerine uzanmak gerekir. Sadece ana gövdesine değil, gençlik ve kadın kollarına da -en azından buralardaki gelişmeler hakkında bilgi edinmek için- girmek gerekir. Düşman partisi içinde çalışan parti komitelerinin başlıca görevleri şunlar olmalıdır. 1-Düşmanın yürüttüğü propaganda ve teşkilatlama faaliyetleri hakkında bilgi toplamak, düşmanın etkilediği unsurları kazanmak örgütlemek, düşmanın aldığı açık ya da gizli kararları anında yetkili organlara ulaştırmak. 2-Düşmanın en azılı siyasi şeflerini tespit etmek, ele geçirilmesi kolay olan gizli para kaynaklarının yerlerini öğrenmek. 3- parti içindeki çelişkileri ve birbirleriyle mücadele halinde olan kilitlerin görüş ve planlarını rapor etmek. 4- Düşman partisi içinde az-çok sözü geçen unsurlar aracılığıyla içine girilmesi zor olan diğer teşkilatlara -mesela polis teşkilatına- parti üyelerini sokmak vb. gibi.

Demek oluyor ki, Partinin mücadele boyunca, düşman teşkilatları içinde teşkilatlanması çok önemli bir meseledir. Çünkü bu yol, birincisi olarak: düşmanı en iyi şekilde tanımanın bir yoludur. İkincisi olarak: düşmana içten saldıranın ve onu içten parçalamanın önemli bir yoludur. Üçüncü olarak: düşmanın neler yapabileceğini önceden öğrenmenin ya da tahmin etmenin temel yoludur. Halk savaşı düşmana karşı sadece dıştan değil, aynı zamanda içten de yürütülen bir saldırı savaşıdır. Onu için bütün yoldaşlarımız, bu meselenin önemini kavramalıdır. Düşman teşkilatları içinde mevzilenmenin bir anlık iş olmadığını, halk savaşı boyunca kesintisiz olarak, sabırlı ve ustaca bir çalışmayı gerektirdiğini anlamalıdır. Komünist partisinin, düşman saflarına sızma sanatını, sayısız girişim, deneme ve başarısızlıklardan sonra öğrenebileceğini unutmamalıdır. Bilmeliyiz ki, savaş boyunca düşman bize aynı taktiği bıkıp usanmadan uygulayacaktır. Biz de aynı taktiği daha büyük bir titizlikle, bıkıp usanmadan düşmana karşı uygulamalıyız.

Bütün halka “ve işçilere gerçek, çok yönlü ve pratik siyasi bilgiler sağlayabilmek için her yerde, toplumun bütün katlarında ve devlet mekanizmamızın bütün iç çarkları hakkında bilgi edinebileceğimiz bütün mevzilerde ‘bizim adamlarımız’ olan komünistler bulunmalıdır. Böyleleri sadece propaganda ve ajitasyon için değil, ama daha çok örgütlendirme için gereklidir. “ Bundan çekinilecek bir şey yoktur, aksine bu meselede tereddüte düşmek büyük hata olur.

“Truva’nın zaptını anlatan o eski hikayeyi hatırlarsınız. Aşılmaz duvarları sayesinde Truva, kendisine saldıran ordulara geçit vermiyordu. Saldıran ordu bir çok ölü verdi ama zafere ulaşamadı. Ancak ünlü Truva atının yardımıyla, o aşılmaz duvarlar aşıldı ve düşman kampı içine kadar girildi.”

“Bana kalırsa biz devrimci emekçiler, kiralık katillerin meydana getirdiği yaşayan bir duvarın ardına gizlenip, halktan kendini korumaya çalışan faşist düşmanlarımıza karşı benzer taktikler kullanmaktan utanç duymamalıyız.”

“Her kimki faşizm olgusuna karşı bu gibi taktikler kullanmanın zorunluluğunu anlamaz, her kimki bu tip bir yaklaşımı ‘alçaltıcı’ bulur, güvenilir bir arkadaş olsa bile, izin verin şunu söyleyeyim: Bir devrimci değil, bir gevezedir. Faşist diktatörlüğü devirecek kitlelere önderlik edecek yetenekte değildir.

Düşmanın şimdiye kadar devrimci hareketlere karşı bu konuda uyguladığı taktikleri düşünmek bile bu meselenin önemini kavramaya yeter ve artar bile.

PARTİNİN İŞLEYİŞİ VE DİSİPLİNİ NASILDIR?

Komünist partisinde hangi şartlarda olursa olsun düzenli bir işleyiş vardır. Var olmalıdır. Bu, demokratik merkezîyetçilik temeli üzerinde kurulan bir işleyiştir. Merkezîyetçilik ilkesini uygulayan partide tek bir disiplin vardır. Birey örgüte, azınlık çoğunluğa, alt örgütler üst örgütlere, tüm örgüt, Merkez Komitesine tabidir. Alt örgütlerden gelen çalışma raporları, öneriler, eleştiriler ve özelleştiriler yardım ve ihtiyaçlar Merkez Komitesinde toplanır. Merkez Komitesi, Partinin genel durumuyla halkın ve düşmanın durumunu göz önünde tutarak çok yönlü bir değerlendirme yapar ve aldığı kararları, talimat tavsiye ve direktifleri alt kademelerine ulaştırır. Hayatı boyunca Partinin işleyişi bu şekilde sürüp gider. Bu işleyiş olmadan, Merkez Komitesinin, Parti çalışmalarının bütünlüğünden haberdar olması ve Partiyi doğru bir şekilde sevk ve idare etmesi imkansızdır.

Partinin bütün çalışmalarında görünen ve işleyişini belirleyen iki ana unsur vardır: Bunlardan birisi Merkezîyetçi yanıyla, Demokratik yanı birbirleriyle iç içe girmiştir. Bunların sıcak savaş içinde birinin başladığı yerde diğeri biten, iç içe girmiş bir işleyişi söz konusudur. Öyle ki, meseleye uzun vadede baktığımızda demokrasi yanı yada merkezîyetçi yanı ağır basar demek imkansızdır.

Kısacası, partide “hem merkezîyetçilik, hem demokrasi, hem hisiplin hem hürriyet, hem tek bir irade birliği, hem de şahsi inisiyatif ve canlılığın var olduğu bir siyasi ortam yaratılmalıdır.”

Partideki disipline gelince, bu disiplin işçi sınıfının demir disiplini. Bütün parti üyelerinin bilincine ve gönüllüğüne dayanan bir disiplindir. Merkez Komitesi üyesinden tabandaki bir parti üyesine kadar herkese eşit ve iltimazsızca uygulanan ve herkesin uyması gereken bir disiplindir. “Parti pratik çalışması içerisinde, saflarındaki birliğini korumak istiyorsa, hem önderlere hem de sırada üyelere bütün parti üyelerine eşit olarak uygulanan ortak bir proleter disiplini kurmalıdır. Böle Parti, içerisinde disipline bağlı olmayan “seçkin azınlık” ve disipline bağlı olan ‘çoğunluk’ diye bir bölünme olmamalıdır. Bu durum göz önünde bulundurulmazsa, parti bütünlüğü ve parti saflarının birliği sağlanamaz.”

Parti içindeki her üyenin sorumluluğu oranında hakkı ve görevleri vardır. Hre parti üyesi, partinin kararlarını, çeşitli durumlar karşısında takındığı tavırlarını organ içinde, partininin ya da yoldaşlarının itibarını düşürmeyecek şekilde, yıkıcı değil, ikna edici bir şekilde eleştirme hakkına sahiptir. Çeşitli meselelere dair görüşlerini Merkez Komitesine bildirme hakkına sahiptir. “Fakat fikir mücadelesi bitince, eleştiri tükenip karara varılınca, bütün parti üyelerinin irade birliği ve eylem birliği şarttır. Bu öyle bir zorunlu şarttır ki, bu olmadan ne birleşmiş parti ne de partide demir disiplin düşünülemez”. “Bütün parti üyeleri partinin bütün kararlarına büyük bir titizlikle uyarlar. Verilen görevleri ne pahasına olursa olsun yerine getirmeye çalışırlar. Partinin çıkarları herşeyin üstündedir. Her üyenin hataları ve başarıları -ister küçük olsun isterse büyük-partinin gelişimini ileri ye da geri yönde etkiler. Onun için hata işleyenler organ içinde ve yoldaşlarının önünde samimiyet ve açık kalplilikle özleştirilerini yaparlar. Aynı hatalara yeniden düşmemek için çıkardıkları dersleri anlatırlar, yoldaşlarının kendisine yönelttikleri eleştirileri sabırlıca dinleyerek onların gösterdiği düzeltme yollarını kavrayıp uygulamaya çalışırlar.

Çetin ve uzatmalı bir savaşı yürütmek, hem de silahsız ve dağınık bir halkın, üstün bir düşmana karşı savaşını yürütmek kolay mıdır? Sağlam bir birliği ve demir disiplini olmayan bir parti, böyle bir savaşı yürütebilir mi? Açıktır ki, “Bu çetin iç savaş döneminde komünist partisi ancak en merkezileşmiş tarzda örgütlenmişse, ancak askeri disipline pek benzeyen demir disiplinle sevk ve idare edilirse ve partinin merkezi büyük bir otoriteye sahipse, geniş yetkileri varsa ve parti üyelerinin genel itimadına sahipse vazifesini başarabilir”. Bundan dolayı, “Proletaryanın partisinin demir disiplinini azıcık da olsa zayıflatan kimse gerçekte, proletaryaya karşı, burjuvaziye yardım eder.” Hangi dönemde olursa olsun, parti içinde hizipçiliğe karşı son derece titiz ve tavizsiz olmak gerekir. Parti içinde kendi başına iş çevirmeye çalışan, parti tüzüğünü çiğneyerek klikler kurup zararlı fikirler yaymaya kalkışan kötü niyetli unsurların çalışmalarına seyirci kalınmaz. Çünkü parti herşeyden önce “hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği”dir. “Hiziplerin varlığı parti birliği ile, demir disiplinle bağdaşmaz. Hiziplerin varlığı birçok merkezlerin teşekkülüne sebep

olduğu açıktır. Birçok merkezin varlığı ise partide ortak bir merkezin yokluğu, tek iradenin bölünmesi, disiplinin gevşemesi ve dağılması demektir.”

Bütün dünya komünist partilerinin tarihi, içte yanlış görüşler ve hiziplere, dışta ise sermayeinn azgın saldırılarına karşı amansız mücadelelerin tarihidir. Komünist partileri iç ve dış düşmana karşı aynı anda mücadele ederek güçlenir. İç düşmana karşı mücadelede çok daha titiz olmak gerekir. Çünkü bu düşman parti içindeki faaliyetlerini devrimci görünüm altında yürütür. Bir meyvanın içindeki kurt gibi yavaş yavaş her tarafı delerek, yuvasını genişleterek, deldiği yerlere yumurtaların bırakarak çalışır. Ve birçok samimi unsurun proleter düşüncesini bulandırır. Eğer bunlara karşı zamanında etkili tedbirler alınmazsa, parti büyük zararlar görür.

Peki öyleyse, partinin demir disiplinin yaratıp pekiştirmenin hizipçiliği engelleyip yok etmenin yolu nedir?

“Proletaryanın devrimci partisinin disiplini pekiştiren nedir?

Onu kontrol eden nedir? Onu destekleyen nedir?

İlkönce, proleter öncü müfrezesinin bilinci, devrime bağlılığı, nefsini yenmesi, fedakarlık ruhu, kahramanlığıdır. Ve sonra geniş emekçi yığınlarıyla en başta proleter kitleleriyle ve aynı zamanda proleter olmayan emekçi yığınlarıyla da bağlar kurma yeteneği, onlar yaklaşma ve hatta isterseniz, bir noktaya kadar onlarla kaynaşmak yeteneği Üçüncüsü, bu öncü müfrezenin gerçekleştirdiği siyasi sevk ve idarenin doğruluğu, siyasi strateji ve taktiğin doğruluğudur. Bu şartla, ki bu doğruluğa en geniş kitleler kendi öz tecrübeleriyle inanmış olsunlar.

Burjuvaziden iktidarı almak ve bütün toplum düzenini değiştirmekle görevli öncü sınıfının partisi olabilecek gerçekten devrimci bir partide bu şartlar bulunmadıkça orada disiplin kurulamaz. Bu şartlar mevcut olmazsa, bu disiplini yaratmak için sarfedilen bütün çabalar boş cümlelerden, laftan yapmacık hareketlerden başka bir şey olmaz. Ama diğer yandan bu şartlar birden bire ortaya çıkıvermezler. Bunlar, ancak, uzun süren bir çalışma, çetin tecrübeler sonucu hazırlanırlar. Bunların hazırlanışını hiç de bir doğma olmayan, tersine gerçekten yığınsal ve gerçekten devrimci ve gerçekten devrimci bir hareketin pratiğiyle sıkı sıkıya bağlı olarak kesin şeklini almış bulunan doğru bir devrimci teori kolaylaştırır.”

İşte yukarıda anlatılan bu şartlar, partide demir disiplini pekiştiren kontrol edip destekleyen temel maddi şartlardır. Bunun yanında parti aktif ideolojik mücadeleyi kendi içinde kesintisiz bir şekilde yürütmeli, yoğun eliştir ve özeleştir kampanyaları açmalı, kısacası proletarya ideolojisini, kinini ve şevkini alevlendirmelidir. Bu hareket proletarya ideolojisinin pekiştirilmesi hareketidir ve sürekli yapılması gereken bir harekettir. Bu, ikna olmayanları ikna etmenin zararlı düşünceleri açığa çıkarıp yıkmanın, partiye taze kan vermenin en önemli yollarından birisidir.

PARTİ, GİZLİ MÜCADELE İLE AÇIK MÜCADELEYİ USTACA BİRLEŞTİRİR.

İlk önce şunu belirtelim: Parti mücadelenin başından itibaren örgütsel temellerini yeraltında atar. Yani, örgütlenme esasını gizliliğe dayandırır. Halk savaşının seyri içinde bazı yerler kurtarılnca ya da buralarda ezici bir kontrol kurulunca, parti nispeten daha serbest hareket eder. Bu bölgelerdeki parti gövdesinin büyük bir kesimi açık, ya da yarı-açık bir hale gelir.

Halk savaşı süresince parti, çok değişik ve karmaşık mücadele biçimleri uygular. Gizli mücadele ile açık mücadeleyi ustaca birleştirir. Daha önce de belirttiğimiz gibi uzatmalı savaş, dengesiz gelişen bir savaştır. Sayısız küçük saldırılarla, küçük geri çekilmelerin, sayısız büyük saldırılarla büyük geri çekilmelerin ve sayısız yenilgilerle zaferlerin dolu olduğu bir savaştır. Parti bu savaşta düşmana karşı açık veya gizil, kanlı veya kansız her türlü mücadele şekillerine baş vuracaktır. Düşmana karşı sadece siyasi ve askeri alanda değil, aynı zamanda ekonomik, sosyal ve kültürel alanda da çok yönlü bir savaş verecektir. Bundan dolayıdır ki, şimdiki durumda ve halk savaşı süresince, parti, gizil örgütlenme ve mücadele biçimlerini titizlikle uygularken, açık mücadele imkanlarından da sonuna kadar yararlanacaktır. Ve yararlanmalıdır.

Partiyle ilgili olarak diyeceklerimiz bunlardır. Şimdi, devrimin ikinci büyük silahını, Halk Savaşında, Halk ordusu'nun durumunu inceleyelim.

HALK SAVAŞINDA HALK ORDUSU

Halk ordusu nedir? Halk ordusu Komünist partisinin önderliğinde, devrimin siyasi görevlerini, halkın örgütlü ve silahlı gücüdür.

Halk ordusu neyin eseridir? Halk ordusu, parti önderliğinde halkın düşmana karşı her alanda yürüttüğü çok yönlü karmaşık müdalesinin eseridir.

Halk ordusu asıl olarak neyin eseridir.? Halk Ordusu asıl olarak, halkın silahlı müdalesinin eseridir. Halkın çetin savaşlar içinde çekilmiş vurucu gücüdür.

Halk Ordusu, temelde işçileri ve yoksul köylüleri bağrında toplayan, bunları çetin savaşlar içinde yetiştiren, bunlar hem siyasi hem de zengin askeri tecrübeler kazandıran bir savaş okuludur. Aynı zamanda halkın hem kalkanı, hem de kılıcıdır. Halkı korur düşmanı yok eder.

Halk Ordusunu genç bir fidana benzetirsek, geniş yığınları da bu fidanın toprağı, suyu, havası ve güneşi olur.

Halk Ordusu, halkın devrimci kinine, sabrına altılganlığına ve savaşçı gleneğine sahiptir. Halkın bu yüce değerlerini halk savaşı sanatında ustaca kullanan, geliştirip zenginleştiren bir savaş örgütüdür.

Halk ordusu da bir canlı gibi doğar, büyük, gelişir ve ömrünü tamamlayarak yok olup gider. Halk Ordusu bizim gibi ülkelerde, halk savaşının başlarında çekirdek olarak gerilla birimleri biçiminde doğar; savaşın içinde hareketli birlikler ve giderek düzenli ordular şeklinde de büyür, demokratik devrimde demokratik hak diktatörlüğünün, bunu izleyen sosyalist devrimde ise proletarya diktatörlüğünün baskı ve şiddet aracı olarak gelişir, sosyalizmin sorunlarına ya da komünizmin şafağına doğru, devletin ortadan kalkmasıyla birlikte -devletin bir parçası olarak- yokolup gider.

HALK ORDUSU'NUN ÖNEMİ

“Bir halkın ordusu yoksa, halkın hiç birşeyi yoktur.” Bir halkın ordusu yoksa, partinin en canalıcı, en temel görevi büyük bir orduyu yaratmaktır. Bizim gibi ülkelerde böyle bir ordunun yaratılmasının objektif şartları vardır. Bu işi savsaklamak, geçiktirmek, ciddiye almamak kararsızlık ve devrime inançsızlık belirtisidir. Hiç bir ciddi komünist partisi bizim ülkemiz gibi ülkelerde böylesine ağır bir sorumsuzluk örneği veremez, vermemelidir. Ama halk ordusunun kurulmasının ya da yaratılmasının çok çetin bir görev olduğunu bilmeliyiz. Bu, ha deince olmaz. Lenin şöyle der: “Devrimci ordu da büyük bir sözdür. Ama, ordu ancak uzun, zor ve karmaşık bir süreç içinde yaratılır. Fakat bu sürecin başladığını ve her yerde yavaş yavaş, parça parça ilerlediğini görüyorsak, bu ordu olmaksızın devrimin gerçek zaferinin olanaksız olduğunu biliyorsak, bu kesin ve direkt sloganı kullanmalı, yaymalı her günkü siyasi etkinliğimizin denek taşı haline getirmeliyiz.” Ülkemizde parti ne kadar zayıf olursa olsun, ne kadar hazırlıksız olursa olsun, müdalesinin başından itibaren çalışmalarını ve dikkatini bir halk ordusunun yaratılması müdalesinden bir an dahi olsun uzaklaştırmamalıdır. Ancak, kesintisiz bir şekilde çalışan alın terini ve göz nurunu bu işte ustaca değerlendiren bir parti; en ileri bölgelere mevzilenerek, o günkü sınıf müdalesinin çıkarlarını göz önünde bulundurmaya önem veren bir parti, halk ordusunun kurulması yolunda ciddi adımlar atabilir. Kimki bir halk ordusu çekirdeğinin yaratılması görevini ciddiye almıyorsa, ihmal ediyorsa, o bilerek ya da bilmeyerek, halkın kurtuluş davasını geciktiriyor veya baltalıyor demektir.

Peki bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, müdalesinin başından itibaren bir halk ordusunun kurulması meselesi neden bu kadar önem taşıyor, bunun sebebi nedir? Bu konuda, kısa ve öz olarak şunları diyebiliriz: Daha önce de belirttiğimiz gibi çağımız, proletarya devrimleri ve emperyalizm çağıdır. Bu gün devrim müdaleleri, her geçen gün dünyanın çeşitli cephelerinde gittikçe büyüyor ve yaygınlaşıyor. Bugün emperyalistler bunalımdan bunalıma sürükleniyor, her geçen gün biraz daha çöküşe gidiyorlar. Bugün sömürge, yarı-feodal ülkelerle; yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalist baskı ve sömürü daha çok ağırlaşmıştır ve gittikçe de ağırlaşıyor; Buna karşılık bu ülkelerin halklarından büyük bir uyanma, emperyalistlerle yerli uşaklarının zulmüne karşı sağlam bir direnme söz konusudur. Bu ülkelerdeki faşist diktatörlükler her geçen gün daha çok tecrit oluyor, bu ülkelerin halklarının burjuva demokratik hakları ya çok sınırlı ve güdüktür ya da hiç yoktur. Batının burjuva demokrasilerinde hiç olmazsa halkın propaganda ve teşkilatlanma hakları vardır, demokratik hareketlere çeşitli direnişlere girme hakları vardır. Fakat, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin bir kesiminde, burjuva demokratik hakların kırıntıları olduğu halde -ki bunlar da gün geçtikçe kısıtlanmak isteniyor- diğer kesiminde -açık faşist diktatörlüklerde- bu bile yoktur. Batının burjuva demokrasilerindeki Marksist-Leninist partiler müdalesinin başından itibaren burjuva demokratik haklardan yararlanarak bir müddet politikalarını yürütebilirler, ihtilalin potansiyelini yaratmak için kansız olarak bir müddet, hatta uzun bir süre propaganda ve teşkilatlanmalarını yürütebilirler. Fakat, bu imkanlar, sömürge, yarı-feodal ülkelerde, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ya kısıtlı ya da hiç yoktur. Bu durum, bu ülkelerin hemen hemen hepsinde silahlı mücadele şartları vardır. İşte bu sebeplerden dolayı bu ülkelerdeki Marksist-Leninist partilerin politikalarını yürütebilmeleri için -müdalesinin ta başından itibaren- şu veya bu ölçüde şu veya bu biçimde şiddete baş vurmaları zorunlu oluyor. Bu durum zorunlu bir görevi, bu

ülkelerdeki Komünist partilerinin, mücadelenin başından itibaren bir halk ordusu yaratmaları görevini gündeme getiriyor. Bu ülkelerde halk ordusuna sahip olmayan bir partinin politikasını yürütmesi ve ciddi bir gelişme göstermesi son derece zordur. Hatta imkansızdır. Eğer bu gibi ülkelerde bir parti kendisini Marksist-Leninist ilan edip de silahlı mücadeleye karşı çıkıyor ve buna baş vurmadan politikasını yürütebiliyorsa, onun gerçekten komünist olduğunu söyleyemeyiz.

Bugün, sömürge ve yarı-sömürgelerde düşmanın en fazla korktuğu şey nedir? Komünist partilerinin kendi komutaları altında bir halk ordusu yaratmalarıdır. Gerçekten de bu mesele, düşmanı en fazla tedirgin edecek ve onun ödünü patlatacak derecede tehlikeli bir meseledir. Bu mesele, bu ülkelerdeki devrimci mücadelenin vaz geçilmez en can alıcı, en temel meselesidir. Düşman halk ordusunun doğmasından korkuyor ve korkmakta da haklıdır. Çünkü düşmanın korkusu bu ülkelerin acı gerçeklerine dayanır, kendi çöküşlerini haber veren geçmişteki zalim ve kanlı tecrübelerine dayanır. Çünkü onların tarihi tecrübeleri göstermiştir ki, Komünist partilerinin halk ordularının teşkilatlamaya kalkışması, durdurulamayacak olan bitip tükenmez saldırıların başlangıcıdır, kendi saltanatlarını başlarında parçalayacak bir gücün filizlenmesidir, ve düşman için işin en belalı yanı da, bu vurucu güce son derece ihtiyatlı, sabırlı, güçlü sağlam bir ideolojiye sahip, darbeyi nereye ne zaman nasıl indireceğini bilen bir partinin komuta etmesidir.

Ülkemizin, geçtiğimiz yıllar içindeki devrimci tecrübesi, bize düşmanın en küçük silahlı girişim karşısında bile nasıl azgınlaştığını göstermiştir. Geçtiğimiz yıllarda bazı devrimci grupların küçük çapta silahlı hareketlere girişmesi düşmanı büyük ölçüde telaşlandırdı. Bu gruplar partisiz, dağınık ve güçsüz olmalarına rağmen, yanlış bir politika izlemelerine rağmen düşmanın güçlü saldırılarına yol açtı. Düşman ülke çapında halka karşı baskı ve terör estirdi. Yüz bin kişilik kuvvetlerle arama taramalara girişti. Düşman kampındaki çatlaklıklar iyice aralandı. Düşmanın bu kadar telaşa kapılmasının sebebi neydi? Onlar, silahlı mücadeleye giren birkaç küçük gruptan mı korkuyorlardı? Elbette ki hayır. Onlar, bu mücadelenin uzaması halinde milyonlarca halkın uyanmasından korkuyorlardı. Onlar, direnme kıvılcımının halk yığınlarına sıçramasından korkuyorlardı. onlar, söndürülmesi imkansız bir ateşin çıkmasından korkuyorlardı. Onlar, komünistlerin partiyi kurmasından ve partinin de halkın ileri unsurlarıyla bağ kurup halk ordusunun çekirdeğini teşkilatlamasından korkuyorlardı. Korkmakta da haklıydılar.

Kim ne derse desin, düşman kendisi için neyin en tehlikeli, neyin daha az tehlikeli ve neyin tehlikesiz olduğunu izim sözde “Komünistlerimizden” çok daha iyi görüyor. Sözde “komünistlerimizin” bir kesimi, ama en kaba kesimi partinin halk ordusunu yaratma görevini hiç düşünmüyorlar bile. Bu gerçeği görüp savunanlara da ateş püskürüyorlar. Bu gerçeği göremeyen bir çok kadroyu ise peşlerinden sürüklemeye çabalayarak ve sürükleyerek halkın davasını baltalıyorlar. Sözde “komünistlerimizin” diğer kesimi ise her konuda olduğu gibi, bu konuda da, daha ustaca ve daha kurnazca davranıyorlar. Halk ordusunun kurulmasının önemini, lafta ‘devrimci’, pratikte ise devrimi köstekleyici bir çizgi izleyerek reddediyorlar. Bunların her konuda olduğu gibi bu konudaki propagandaları da çok çekici (!) ve alabildiğine keskindir. Bunlar, genel doğruların ve laf kalabalığının ardına mevzilenerek Marksizm-Leninizme, Partimize ateş açmakta diğerlerinden daha usta davranıyorlar. Bunların şimdiki durumda devrime büyük zararları dokunuyor ve gelecekte de dokunacaktır.

Bugün, yeryüzünde, gerçek Markist-Leninist partileri, sahtelerinden ayıran en temel ölçü, bunların söyledikleri ve savundukları değil, yaptıklarıdır. Sömürge ve yarı-sömürgelerin Komünist Partilerinin halk ordusunu kurmaya ciddi bir şekilde eğilip eğilmemesi, halk ordusuna militanca önderlik edip etmemesi... işte budur. Komünist olanı diğerlerinden ayıran temel ölçülerden birisi. Bizce, işçiler, köylüler, ve diğer devrimci arkadaşlar her şeyden önce bir örgütün komünist olup olmadığını anlamak için sadece onların söylediklerine bakmamalı sadece yaptıklarına değil, bir işi yaparken o işteki başarı ve yenilgileri, özellikle hataları karşısındaki tavırlarına ve kararlılıklarına da bakmalı. “Herhangi bir örgütün karakterini doğal ve kaçınılmaz olarak tayin eden şey, o örgütün eyleminin muhtevasıdır.” Nasıl ki “İnsanlar hakkında sözlerine bakarak değil, işlerini bakarak yargıya varılır.”sa bu, örgütler için de ayın şekilde doğrudur.

Bu konuyla ilgili olarak son bir meseleyi inceleyelim. Bu mesele, partimizin kısa mücadele tecrübesinden halk ordusunu yaratıp yaratmamaya verdiği önem üzerinedir. Bunu dönem dönem ele alarak inceleyelim.

Partimiz, kurulmasından uğradığı yenilgiye kadar olan süre içinde halk ordusunun kurulmasına greken önemi verdi mi?

Hayır. Gekeren önemi vermedi. Önder kadrolar, bir halk ordusu çekirdeğinin yaratılmasını planlı, ihtiyatlı, sabırlı ve ciddi bir şekilde ele almadı. Halbuki bu mesele, devrimci mücadelenin çözülmesi gereken temel meselelerinden birisiydi. Partimizin bütün kadroları, bir halk ordusu çekirdeğinin sağlam temeller üzerinde yaratılması gereğine inanıyordu. Ama bunun nasıl yaratılacağına dair ortada esaslı bir görüş yoktu. Partimizin bu konuda kadroların önünü aydınlatacak, onlara yol gösterecek sağlam ve yetenekli bir askeri

politikası yoktu. Önder kadrolar dünyadaki gerilla savaşlarının tecrübelerini derinlemesine inceleyerek ve onları kavrayarak bunlarda ülkemizin şartlarına uygulanabilecek dersleri çıkarılmasına gereken önemi vermediler. Özellikle bölgelerde çalışan önder kadrolara gerilla savaşının stratejik ve taktik meselelerine dair yazılı hale getirilmiş yol gösterici bilgiler vermediler, veremediler. Bu yüzden kadrolar gerilla birimlerinin teşkilatlanması donatılıp hazırlanması, halkın kaynaşması halkı teşkilatlaması konularında ne yapacaklarını bilemediler. İşte nereden, nasıl ve ne zaman başlayacaklarını, zincirin hangi halkasını nasıl kavrayacaklarını bilemediler. Halbuki halk ordusunun inşasında doğru bir siyasi çizgiye bağlı, doğru ve teferruatlı bir askeri çizgi “önemli bir etkiye sahiptir.”

Partimiz, halk ordusunun çekirdeğini neden geçmişte yaratamadı?

Partimiz ülkemizde ilk defa bu soruna da doğru bir şekilde yaklaşip çözümler getirdiği halde aşağıdaki sebeplerden ötürü yaratamadı.

Birincisi: Kadrolarımız hem sayıca hem nitelikçe zayıftı. Partimizin inşası derinleştirilememişti. Bundan dolayı yönetim organları tam anlamıyla yerine oturmamıştı. Yönetim organları tam anlamıyla olgunlaşmamıştı. İsabetli bölgeler seçilmiş olmasına rağmen, bunların bazılarında çok zayıf parti komiteleri varken bazılarında ise hiç yoktu. Üstelik bu bölgelere mevzilenen kadrolar da maddi bakımdan sıkıntı içindeydiler.

İkincisi: Partimiz zengin bir devrimci mirasa sahip olmadığı gibi aynı zamanda zengin bir devrimci tecrübeye de sahip değildi. Bölgelerdeki önder kadroların ve genel olarak bütün kadroların büyük çoğunluğu zengin siyasi ve askeri tecrübelerden yoksundu.

Üçüncüsü ve en önemlisi: Partinin koordinasyon komitesi devrimimizin temel meselelerine doğru çözümler getirdiği halde, o dönemin şartlarını değerlendirirken bazı hatalar işledi. Özellikle, halk yığınlarının ruh halini ve bilinç durumunu olduğundan daha yüksek gösterdi. Bu değerlendirme subjektif ve sektör bir değerlendirme idi “...kitlelerin devrimci eyleme geçişini, reformculuktan ayrılma hızlarını olduğundan büyük göstermek ve hareketin güç aşamalarıyla karmaşık görevlerine yan çizmek biçiminde beliren” bir çizgi idi. Gerçek durumu değil, Koordinasyon Komitesinin subjektif niyet ve isteklerini yansıtıyordu. Bu hata pratik çalışmalarda hemen kendisini gösterdi. Bazı bölgelerde kadrolar propaganda ve ajitasyonun önemini küçümsediler. Çalışma bölgelerindeki şartları iyi değerlendiremediler. Kendilerin acelecilik ve ucuz devrim eğilimine kaptırdılar. Devrimci durumun durgunlaştığı ve giderek indiği bir dönemde, bir bölgedeki önder kadrolar, geri çekilip kuvvet toplama ve iyici mevzilenme yerine, hazırlıkları tamamlamadan halkın ve düşmanın durumunu hesaba katmadan maceracı bir şekilde ilerlediler. Başka bir bölgede ise bu hata pratikte kendisini dağınkılık, ihtiyatsızlık, acelecilik ve yanlış hedeflere saldırma şeklinde gösterdi. Bu ve buna benzer hatalar sonucunda Parti ağır zararlara uğradı. Ve geçici olarak yenildi. Fakat her yenilgiyi olduğu gib bunu da sabır ve soğukkanlılıkla karşılamamız gerekir. Çünkü yenilmemek diye bir şey yoktur. Biz, yenilmemeye çalışırız. Yenildiğimiz zaman da hatalarımız en ince ayrıntılarına kadar tespit edip onlardan gereken dersleri çıkarırız. Hatalarımızı söylemekten de korkmayız. Ve biz eğer gerçekten komünist isek, Komünist partimizi sağlam temeller üzerine oturtmak yolunda samimi ve dürüst bir çalışma içindeyssek hatalarımızı büyük bir alçak gönüllülikle kabul etmeli ve derhal düzeltmeliyiz.

Lenin derki: “Bir siyasi partinin kendi yanlışları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, sınıfına karşı ve emekçi yığınlar karşı görevini yerine gerçekten getirip getirmediğini tespit edebilmemiz için en önemli ve en güvenilir kıstaslardan birisidir. Yanlışlarını açıkça tespit etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanlışlığa meydan veren durumu tahlil etmek, yanlışlığı doğrultma yolların dikkatle incelemek. İşte ciddi bir partinin işaretleri bunlardır. Ciddi bir parti için görevlerini yerine getirme, sınıfını ve ardından da yığınları eğitmek bilinçlendirmek bu demektir.”

Partimizin ilk dönemlerde Halk ordusunun çekirdeğinin yaratılması ile ilgili olarak çalışmalarının genel durumu bu idi.

Peki yenilgi sonrası dönemde bu mesele nasıl ele alındı?

Partimizin yenilgisinden sonra merkezi önderliği gaspeden burjuva revizyonist unsurları bu konuya eğildiklerini bile söylemek çok iyi niyetli bir davranış olur. “KK” hizibinin bu konuya yaklaşımı kendi dar, küçük burjuva hizip çıkarları açısından oluyordu. Onların asıl amacı partimizi tasfiyeye çalışmak, bu konuda ellerinden gelen her yola başvurmaktı. “KK” hizibi meseleye böyle yaklaştığı için halk ordusunun çekirdeğinin yaratılması diye bir sorun tanııyordu. O, önderliğini gaspettiği partimizin halk ordusu çekirdeğini yaratarak TİKKO (Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu)nun inşasına girişmesi yerine, partimizin tasfiye planlarını tezgahlıyordu. Bir bölgedeki yoldaşlarımıza çıkardıkları yayın organlarını Partimizin adına değil, TİKKO adına çıkarmalarını önererek TİKKO’nun bir savaş örgütü, bir halk ordusu olmasına değil, sadece bir isim olarak kalmasına çalışıyordu. Bu küçük-buruva unsurlar, istikrarsız sınıf karakterlerine bağlı olarak diğer yandan da gerilla birimleri örgütleyeceği yerde “adam sınamak” için “eylem”ler planlıyordu.

Aslında bu küçük-burjuva hizip hiçbir zaman partimizin görüşlerinin doğruluğuna inanç duymamış, sırf partinin önderlik mevkiini gaspedebilmek için sahtekarca görüşlerini kabul ediyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Bunun böyle olduğu, adına “tartışma kampanyası” (aslında çok daha önceden sinsisi olarak savunuyorlardı) partimizin red ve mahkum ettiği revizyonist-troçkist tezlerin karışımı bir çizgiyi ortaya koymuş olmalarından da anlaşılmaktadır. Onlar çok daha öncesinden kafalarında sistemleştirdikleri görüşlere sahipken, taban tabana zıt olan partimizin Marksist-Leninist görüşleri doğrultusunda elbette çalışmayacaklardı.

Daha sonra, “KK” hizibinin partimizden atılmasından sonra da bu konuda ileriye dönük bir çalışma yapılamadı. Esasında ortada böyle bir inşa çalışmasını yönetip yönlendirecek olan partimizin Merkezi olmadığı için bu yapılamazdı. Dolayısıyla bazı bölgeler düzeyinde oluşturulabiline gerilla birimlerine merkezi bir yapı kazandırılıp, çalışmalar derinleştirilemediği için daha ileri bir adım atılamadı. O dönemden bugün partimize kalmış olan birçok yoldaşımızın kanlarıyla kazanılmış tecrübe birikimidir. İşte bugün partimiz geçmiştekilere eklediği bu tecrübeleri dikkatle inceleyerek Halk Ordusu çekirdeğini oluşturmalı, TIKKO'nun inşasını derinleştirmelidir.

Önder kadrolarımız şimdiki durumda bu konuyla -halk ordusu çekirdeğinin yaratılması ile- ve bunlardan çıkardığı dersleri ülke şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulamalıdır. Partimizi şimdiki durumda bir halk ordusu çekirdeğinin yaratılmasını ciddi olarak ele almalıdır. Çalışmalar bu amacın gerçekleşmesine hizmet etmelidir. Partiyi yeniden inşa mücadelesiyle birlikte, bu partinin komutası altında sağlam halk ordusu çekirdeğinin yaratılması mücadelesi birlikte sürdürülmelidir. Bununla birlikte bütün kadrolarımız, sağlam temeller üzerine oturmuş, doğru bir politika izleyen bir partinin ancak ve ancak sağlam bir halk ordusu çekirdeğini yaratabileceğini unutmamalıdır. Partinin yeniden inşası önde gelir. Fakat her ikisi de birlikte yürütülür. Siyasi çizgisi doğru olan bir partinin genellikle askeri çizgisi de doğrudur. Halk ordusunun yaratılmasında bu klavuz ilkeyi unutmamak gerekir.

HALK ORDUSUNUN KURULMASI:

Halk ordusunu kim kurar? Halk ordusunu komünist partisi kurar. Komünist partisi kurmalıdır. Halk ordusunun temellerini sağlam atmanın bizce başka yolu yoktur. Halk ordusunun temellerini veya çekirdeğini birden bire kurabilir miyiz? Kuramayız! Halktan kopuk, işyerlerine, köylere ve araziye iyice mevzilenmemiş ve parti önderliğinden yoksun birkaç gerilla birimine halk ordusunu çekirdeği diyebilir miyiz? Diyemeyiz! Gerçek anlamda bir halk ordusunun çekirdeği birden bire kurulmaz. Partinin kurulmasında olduğu gibi bir hazırlık dönemi çalışmasını gerektirir. Bu hazırlık döneminde, ilkel biçimiyle gerilla birimleri oluşmaya başladığı halde, halk ordusunun çekirdeği olgunlaşmış ya da kurulmuş sayılmaz.

Biz, tomurcuğa çiçek diyebilir miyiz? Hayır diyemeyiz. Ancak o açılıp yapraklarını yaydığı, çiçek niteliği ve görünümü kazandığı zaman bu adı hak eder.

Bizce, halk ordusu çekirdeğinin ya da temellerinin tam anlamıyla olgunlaşmış gelişmesi başlıca şu şartları yerine gelmesiyle olabilir: 1-Gerilla birimlerine militan ve sağlam bir partinin önderlik etmesi. 2-Gerilla birimlerinin önemli ölçüde halkla kaynaşması, yani halk tabanına oturması. 3-Gerilla birimlerinin, buldukları bölgelerin arazilerine köy ve iş yerlerine sağlam bir şekilde mevzilenmeleri.

Halk ordusunun kuruluşunun hazırlık döneminde parti en seçkin kadrolarını en ileri bölgelere mevzildirir. Bunların görevi bu bölgelerde hem partiyi hem de gerilla birimlerini örgütlemektir. Halk ordusunun temellerini atıp, onu güçlendirmektir. Ancak seçilen bölgeler gerilla savaşına elverişli bölgeler olmalıdır. Gerillaların gelişip güçlenmesine, atılan tohumun fizillenip çiçek açmasına elverişli olmalıdır. Şu şartlar neler olabilir?

1-Bölgelerde kuvvetli bir halk desteğinin bulunması, ya da halkın büyük çoğunluğunun devrimci mücadeleye yakınlık duyması, mücadeleyi kadro, barınma, klavuzluk, istihbarat ve her türlü maddi yardım bakımından gönüllü bir şekilde desteklemesi veya desteklemeye yatkın olması, bu önemli bir şarttır.

2-Bölge halkının gerilla savaşı ya da ayaklanma geleneğine sahip olması.

3-Bölge halkıyla mahalli ya da merkezi düşman arasında yoğun, keskin ve uzlaşmaz çelişkilerin bulunması.

4-Gerilla savaşı daha uzun yıllar süreceği için, kuşatıldığı zaman bölgede uzun süre beslenmek için yeterli ekonomik kaynakların bulunması.

5-Bölge arazisinin gerilla savaşına elverişli olması, yani dağlık veya ormanlık olması.

İşte partinin en seçkin kadroları, öncelikle bu şartlara sahip olan bölgelere yuvalanırlar. Bu kadrolar bölgelerdeki kurdukları gerilla ve milis birimlerinin içinde önder kadrolar olarak, partinin bir kanadı olarak, silahlı mücadeleyi sevk ve idare ederler.

Halk savaşının hazırlık döneminde ve başlarında halk ordusu ülkenin önemli kesimlerinde gerilla birimleri halinde teşkilatlanır. Bu anlamda biz, böyle bir orduya gerilla ordusu diyebiliriz.

Halk ordusu çekirdeğinin genel kuruluş yapısı nasıldır? Kısaca bunun üzerinde de duralım:

Halk ordusunun çekirdeği, esas olarak silahlı mücadele içinde, bir kumaşın dokunması gibi yavaş yavaş örülerek biçim kazanır, örgütlenir. Bu teşkilatın tepesinde Askeri Komisyon ya da Gerilla Genel Komitesi ya da Başkomutanlık vardır. Bunun altında tabana doğru basamak basamak inen, birbirlerine bağlı cephe, bölge, altbölge il ve mıntika komiteleri ya da komutanlıkları vardır. Bunların altında ise kaza ve nahiye gerilla kolları vardır. Şüphesiz ki, her kademedeki gerilla birimlerinin dayandığı ve bu birimlere bağlı mahalli milis hücreleri ağı bulunur. Gerilla başkomutalığı elverişli bölgede bulunur, bulunmalıdır. Bu bölgenin ayın zamanda diğer bölgelerle haberleşme ve irtibat kolaylıklarını sağlamak için bütün bölgelerin merkezinde olması çok daha iyi olur. Çekirdeğin genel teşkilatlanması kısaca budur.

Her askeri komite ilk başlarda üç kişiden meydana gelir. Bunlar komutan, komutan yardımcısı ve parti temsilcisidir. Eğer yetenekli partili varsa komiteye bir de parti temsilcisine yardımı alınır. Her komite üyesinin bir de yediği vardır. Yani, her komitenin üç veya dört yedek üyeden oluşan bir de yedek komitesi vardır. Bu komite asıl komitenin hemen altında ve ona bağlıdır. Bu komitedeki yedek üyeler tecrübe ve yeteneklerine göre birinci yedek, ikinci yedek, üçüncü yedek diye tayin edilir. Asil komiteden yok edilenler, yakalanlar olursa bunların yerlerini yedekler doldurur. Eğer asil komite düşman tarafından yok edilirse, bunun yerini kendiliğinden yedek komite alır. Veya yedek komite yok edilirse yerine yeni bir yedeği seçilir. Halk savaşında, hele ki gerilla savaşında bu mekanizmayı veya düzeni hem parti hem de ordu kurar, kurmalıdır. Parçalanmış örümcek ağının yeniden dokunması, yaranın kapanıp iyileşmesi en iyi şekilde bu mekanizmanın kurulup işletilmesiyle olabilir. Her alandaki mücadelenin sürekliliği en iyi şekilde böyle sağlanabilir.

Askeri komite üyelerinin hepsinin partili olması şart değildir. Fakat hepsinin partili olabileceği gibi yedeklerin de tamamı partili olabilir. Bu olursa iyi bir şeydir ve bir anlamda halk ordusunun sağlamlığının ölçüsüdür. Ancak komite içinde bir tanesi kıdemlidir. Ve ordunun o seviyedeki parti temsilcisidir ya da siyasi komiseridir.

Gerilla komitelerinin çeşitli kesimlere mevzilenmesinden bahsettik. Bu komiteler ve bunlara bağlı hücreler veya kollar, ülkede askeri bir ağ meydana getirirler. Bu ağ içinde olan komiteler, birbirlerinden tamamen bağımsız değildir. Komiteler, bu ağın düğüm noktaları gibidir. Mıntıklar, iller, altbölgeler, bölgeler ve cepheler arasında karşılıklı ilişki, irtibat ve dayanışma vardır. Ancak gerilla savaşında bu ilişki ve irtibatlar çok sıkı değildir. Genel merkezi, sevk ve idare düzenli ordularda olduğu gibi sıkı ve düzenli değildir. Her komite kendi mücadele alanında partinin ve ordunun çizdiği sınırlar veya görevler içinde tüm karar ve hareket serbestliğine sahiptir. Buralardaki mücadelenin yönetim ve yürütmesinden, başarı ve yenilgisinden bu komite sorumludur. Yine, şehir komiteleri il komitelerine bağlıdır. Ve bunlar arasında da karşılıklı ilişki ve dayanışma vardır.

Şehir komitesinin yürüttüğü mücadele il komitesinin komutası altında ve hizmetindedir. Genel olarak da şehirdeki mücadeleler kırlardakinin komutası ve hizmeti altında ve onu destekleyici, geliştirici yönderir. Demek oluyor ki gerilla savaşında, ya da gerilla ordusunda stratejik sevk ve idare merkezidir. Fakat taktik sevk ve idare merkezi değildir. Her gerilla bölgesinin veya her gerillanın insiyatifi ve sorumluluğu altındadır.

Halk Ordusunun kurulması, örgütlenmesiyle ilgili bir başka meseleye gelelim.

Yukarıda söyledik, bir kere daha söyleyelim: Devrimci mücadelenin sevk ve idaresinin elinde tutan önder arkadaşlar, bir halk ordusu çekirdeğinin yaratılması meselesini hiç bir zaman gevşetmemelidirler. Çok ciddiye almalıdırlar. Sadece önder kadrolar değil, bütün kadrolar bu meselenin devrimin en temel meselelerinden birisi olduğunu, son derece zor ve ciddi bir görev olduğunu akıllarına iyice yerleştirmelidirler. Çünkü bu meseleyi kolay sananlar ve ciddiye almayanlar, ağır hatalardan yakalarını kurtaramayacaklardır. Faşizme ağır darbeler indirmek, onun saldırıları karşısında tutunmak ve gelişip güçlenmek için önder kadrolarımız, bu meseleye kafalarını yormalı ve gevşekliğe meydan vermeden bunun pratiğine girmelidirler. Halk Ordusunu örgütlemek için önce de söylediğimiz gibi ilk başta doğru bir siyasi ve askeri tecrübeleri olan cesur, kararlı ve sınanmış kadrolara ihtiyaç vardır. İkinci olarak, bu partinin komutası altında kurulacak olan gerillaların mayasını ya da çekirdeğini teşkil edecek az çok siyasi ve askeri tecrübeleri olan cesur, kararlı ve sınanmış kadrolar ihtiyaç vardır. Üçüncü olarak “bir ordu örgütlemek için, donatım meselesi çözümlenmelidir. Çünkü silah ve donatım, ordunun savaşçılığının maddi temelidir. Silah olmaksızın bir ordu örgütlemekten ve silahlı mücadele yapmaktan söz etmenin bir anlamı yoktur.”

Ancak bu yanlış anlaşılmasın, biz bir ordu örgütlemek için ille modern silahlarla donatım yapılmalıdır demiyoruz, demeyiz. Halk ordusu ilkel silahlarla da kurulabilir. Bu zaten şimdiye kadar gelmiş

geçmiş halk ordularının köklü, zorunlu bir kuruluş geleneğidir. Başlangıçta dişiyle tırnağıyla savaşan bir halk, mücadel içinde giderek daha mükemmel silahlara kavuşur. “Tarihi bakımdan teçhizatın ilkelliğinin başlangıçta yalnız kaçınılmaz olmakla kalmadığı, savaşçıların geniş ölçüde seferber edilmesinin şartı olarak gerekli de olduğu doğrudur...” Bununla birlikte halk ordusunun çekirdeğini ne kadar iyi silah ve teknikle donatabilirsek o kadar iyidir. Zaten ciddi çatışmalar başlayınca bunun eksikliğini ister istemez duymaya başlayacağız. Bütün devrimci savaşların pratiği göstermiştir ki, “modern silahlar düşmanı yok etmekte ne kadar önemliyse, basit silahlar da tüm halkın direnişe katılması için kadar etkilidir.”

Halk ordusu esas olarak düşmanı kendi silahıyla vuran bir ordudur. Halk ordusunu silahlandırarak olan asıl kaynak düşmanın silahıdır. Halk ordusunun silahlanması esas olarak -düşmanın parça parça yok edilmesiyle olur. Düşmanın silah ve donatımının çetin savaşlar içinde zamanla halkın örgütlü güçlerinin eline geçmesiyle olur. Çin’de halk ordusunun silahlarını nereden alacağını soranlara Mao Zedung şöyle cevap veriyor: “Kendi öz savaş sanayiimizi kurarken kendimizi ona bağımlı kılmamalıyız. Bizim temel politimiz, emperyalist ülkelerin savaş sanaielerine ya da iç düşmanlarımızinkine güvenmektir. Londra’nın donatım depolarından çıkanlarda olduğu kadar Hanyang’dakilerden çıkanlardan da alacağımız vardır. Ve üstelik alacağımızı bize teslim eden, düşmanın ulaştırma müfrezeleridir. Bu gerçeğin ta kendisidir ve şaka değildir.”

Biz de aynı şeyi söyleyebiliriz. Bizim silahlarımızı da Amerikan ve diğer emperyalistler yapıyor. Bu silahlar yarın çete bölgelerine yani ayağımıza kadar gelecektir. Biz onların kovoylarına, gezginci birliklerine saldırarak depolarını, kamp ve garnizonlarını basarak, silahlarımızı teslim alacağız. Bu yol, savaş boyunca bizim silahlanmamızın temel yolu olacaktır. Bundan başka silah satın alarak, dünya halklarının yardımlarını kabul ederek ve daha önemlisi kendi savaş sanayiimizi kurarak da silahlanacağız ve halkı silahlandıracağız.

Halk ordusunun temellerinin atıldığı yıllar, yani çocukluk yılları aşılması zor güçlüklerin dolu olduğu yıllar olacaktır. Halk ordusunun çekirdeği bu yıllarda, tecrübesizliğinden ve zengin bir savaş geleneğine sahip olmamasından dolayı hatalar işleyecek ve sık sık derin yaralar alacaktır. Bunu bilmek ve normal karşılamak gerekir. Bu çetin acemilik yıllarında halk ordusuna komuta eden parti, ne kadar usta olursa olsun, ne kadar doğru politika izlerse izlesin, ülkemizde halk ordusu bu derin yaraları alacaktır. Ve hatta parti, halk ordusunun temellerini sağlam atmazsa, çocukluk yıllarında düşman bu çekirdeği tamamen yok edebilir. Şüphesiz bu arada parti de çökme tehlikesiyle yüzyüze gelir.

Bu mesele hakkında söyleyeceklerimiz bunlardır. Ancak son bir kere daha belirtmeliyiz ki, biz önce sapasağlam bir parti yaratalım, sonra da bu parti bir halk ordusu çekirdeğini yaratsın demiyoruz. Ülkemizin gerçekleri bize şunu emrediyor: Partiyle ordunun teşkilatlanması birlikte yürütülmelidir. Fakat parti teşkilatlanması esastır ve önde gelir. Sadece doğru bir siyasi çizgi değil, doğru bir askeri çizgi de izlenmelidir. Bir yandan parti teşkilatlanırken, diğer yandan aynı teşkilatlar halkın vurucu güçlerini de teşkilatlamalıdır. Eğer bir parti varsa, ister zayıf olsun isterse kuvvetli, bu partinin komutası altında ister zayıf olsun isterse kuvvetli, bir halk ordusu da olmalıdır diyoruz. Devrimci buhranın var olduğu bütün ülkeler için, hem sömürge, yarı-feodal ülkeler, hem de yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için durum böyledir. Biz açık konuşuyoruz: Halk ordusunu mücadele içinde parti yaratır. Parti eğer kendi teşkilatlanmasıyla birlikte halk ordusunda teşkilatlamazsa, bu görevi ihmal ederse, programını uygulaması, politikasını yürütmesi ve yaşayıp gelişmesi imkansız hale gelir.

Şimdiki durumda ve şartlarda halk ordusunun kurulması konusundaki fikirlerimiz bunlardır. Şüphesiz ki bu, bütün halk ordularının bu şekilde doğacağını ve aynı yolu izleyeceğini göstermez. Her ülkenin kendis özel şartlarına uygun olarak halk ordusu çeşitli biçimlerde doğar. Mesela büyük bir işçi ve köylü ayaklanmasının sonucunda da -parti bu konuda doğru bir politika izlerse- halk ordusunun çekirdeği doğabilir veya daha değişik bir biçimde ortaya çıkabilir.

HALK ORDUSUNUN GELİŞİMİ

Halk ordusu devrimci savaş içinde doğup gelişir. İlk başlarda küçük ve zayıfken sonraları gittikçe büyür ve kuvvetlenir. İlk başlarda çalışması mücadele ve örgütlenme biçimi az yönlü ve basitken, sonraları gittikçe çok yönlü ve karmaşık bir hale gelir.

Halk ordusunu geliştirip güçlendiren temel etken devrimci savaştır. Halk ordusunu yaratıp besleyen, geliştirip çelikleştiren esas mücadele partinin sevk ve idare ettiği silahlı mücadeledir. Bu mücadele olmadan, sağlam bir halk ordusundan söz etmek imkansızdır.

Halk ordusu, halk savaşının üç stratejik alanında: Yani dağlarda, ovalarda ve şehirlerde doğup gelişir. Bu alanlarda, ilk önce gerilla birimleri veya gerilla mangaları halinde ortaya çıkar. Gerilla birimleri 2-6 kişilik çok küçük gruplardır. Zamanla bunlar, 6-11 kişilik gerilla mangaları haline gelir. Savaşın uzaması ve alevlenmesiyle birlikte bu gerilla mangaları -şehirlerde hariç- zamanla 20-30 kişilik gerilla takımlarına

doğru gelişir. Düşman kontrolünün felç olduğu alanlarda hareketli savaşlar vermeye başlayan bölük ve taburlar filizlenip açılır. Bunlar da zamanla, savaşın ileri aşamalarında yani düşman kontrolünün tamamen veya kısmen kılıdığı geniş alanlarda mevzilenen ve düzenli savaşlar veren alaylar, tugaylar, tümenler şeklinde büyüyüp gelişir. Halk ordusunun gelişmesi nice muharebeler, ağır sancılar, sabırlı geri çekilmeler ve bekleyişler, acı yenilgiler ve başarılar tecrübesinden geçerek, pişkinlik kazanarak olur.

Halk ordusunun gelişimi bizim ülkemizde çok daha çetin olacaktır.

Önce de söylediğimiz gibi bizim zengin, gerilla savaşı ve halk ayaklanması tecrübe ve geleneğine sahip olmamız savaşı çetinleştirecek uzatacaktır. Yine bizim dağınık ve zayıf olmamız, düşmanın ise teşkilatlı ve kuvvetli olması gibi benzeri sebepler, önümüze aşılması zor engeller çıkarıyor. Halk savaşını bastırmada düşman da tecrübesizdir ve böyle zengin bir geleneğe sahip değildir ama, sayıca, silahça üstün eğitilmiş kuvvetlere sahiptir. Bu durumda parti eğer yanlış bir politika izlerse yenilgi çok daha ağır olur ve düşmanın üstün yanlarını iyice kuvvetlendirir.

Halk Ordusu ülkemizde, asıl olarak geniş köylük alanlarda gelişir:

Ülkemizin köylük alanları daah önce de anlattığımız sebeplerden ötürü halk ordusu tohumunun gelişebileceği en verimli alanlardır. Uzatmalı bir savaş içinde, halk ordusu bu alanlardan şehire doğru yayılacak, gelişip güçlenecektir. Halk ordusunun bu alanlarda gelişmesinin iki temel sebebi vardır.

Birincisi: Devrimin demokratik olması, özünde bir toprak devrimi olmasıdır.

İkincisi: Düşmanın kırları istediği gibi kontrol altına alamamasıdır. Dünya halklarının tecrübesiyle ülkemizdeki devrimci mücadelelerin tecrübesi bunu doğruluyor. Ülkemizin şartları bunun böyle olacağını gösteriyor.

Halk Ordusunun gelişimi dengesiz ve aşamalıdır: Halk savaşının denge siz sıçramalı ve aşamalı gelişimi, halk ordusunun da gelişimini aynı şekilde belirler. Halk ordusu bazan görülmemiş biçimde büyür, bazan da şaşılacak şekilde erir ve kuvvet kaybeder. Bazan normal ölçülerle gelişir. Bazan da normal ölçülerle düzgün bir şekilde geriler, erimeye başlar. Bazan durgunluk dönemlerine girer, ordu ne gelişir ne de geriler. Uzun zaman içten içe ileri ya da geri yönde birikimler yaparak olduğu gibi görünür.

Halk savaşında, halk ordusunun aşamalı gelişimi genellikle şu şekilde olur: Mesela takımlardan bölüklere ya da bölüklerden taburlara geçiş genellikle birdenbire olmaz. Bu tamamen savaşın genel ve özel şartlarına bağlıdır. Aşağı kuruluştan bir üst kuruluşa geçiş, halk ordusunun dağılıp toplanması mekanizması içinde, buna uygun olarak gerçekleşir. Mesela takımdan bölüğe geçiş-savaşın bütünlüğü içinde özel haller hariç- hemen olmaz, hiç dağılmayan sürekli ve kalıcı olan bir bölüğe geçiş şeklinde olmaz. Bir bölük ilk önce, bir -iki takımın geçici olarak birleşmesiyle, geçici bölük şeklinde ortaya çıkan bir bölük olur, ve zamanla bu bölük daha az dağılan, gittikçe istikrar kazanan, toplu kalan sağlam bir temele oturur. Bu tip geçiş ve büyüme genellikle her kadamede böyle olur. Bunun yanında ordunun sıçramalı ve dengesiz gelişimi, geçişi ve büyümeyi kısa zamanda hızlandırabilir. İstikrara sokabilir ya da iyice geciktirir. Her sıçrama belirli bir birikimin sonucudur.

Halk ordusunun gelişimi kanunu, kendisini koruyup düşmanı yoketmektir. Halk ordusu geniş bölgelerde düşmana karşı üstün bir hareket kıvraklığı içinde gelişir. Bunun yanında dağılma ve toplanma taktiğini sürekli uygulayarak esnek ve gürbüz bir yapıya kavuşur, hareket serbestliği, hızlilik, atiklik ve şaşırtma yeteneği kazanır.

Halk ordusu sürekli bir savaş içinde, ayaklanmalar, kitle gösterileri, propaganda, ajitasyon çalışmaları içinde, üretime katılarak, kısacası çok yönlü bir mücadele içinde gelişip güçlenebilir.

Ve yine halk ordusunun gelişip güçlenmesi, partinin çeşitli alanlardaki mücadeleleri akıllıca alevlendirmesine, bunları silahlı mücadelenin hizmetinde ustaca birleştirip seferber etmesine bağlıdır.

Halk Ordusunun çelikleşmesinde ve sağlam bir birlik beraberlik kurmasında siyasi eğitim temeldir. Siyasi eğitim halk ordusunun ruhudur. Orduyu halkla kaynaştıran, onu suda balık yapan temel etken, kendi içinde uyguladığı siyasi eğitimidir. Onun için parti, savaş boyunca halk ordusu erlerinin bilinç seviyesini sürekli olarak geliştirir. Siyasi eğitimle onların sınıf kinlerini, moral üstünlüklerini, devrimci şevklerini dipdiri tutmaya, geliştirmeye önem verir. Çok iyi bilmeliyiz ki, halk ordusunun bilinci, morali ve devrimci şevki, zaferin kazanılmasında silah ve teknikten önde gelir. “İnsanla silah arasındaki ilişkide her zaman önde gelen insandır.” Bununla birlikte, askeri eğitimle silah ve tekneğin önemini de küçümsememek gerekir. Lenin der ki: “Ezilenler, eğer silah kullanmayı öğrenmek ve silahlanmak için çaba harcamazsa köle gibi muamele görmeye layıktır.” Düşman askeri eğitim ve silahlanmaya çok önem veriyor, çünkü tutunduğu tek nokta budur. Bizim tutduğumuz tek nokta bu değildir, ama bunun üzerinde titizlikle dururuz. Halk ordusu savaş boyunca halkı silahlandırır, kendi askeri eğitimini, silahının tekniğini gelişip yeniler, ateş gücünü yükseltmek için canla başla çalışır.

Askeri eğitimde silah ve teknik unsur, siyasi eğitimden sonra gelir, fakat aralarında çok sıkı ilişkiler vardır. Birinciler düşmanın yok edilmesinde, halkın ve ordunun moralinin yükseltilmesinde önemli yeri vardır. Birinciler, ordunun ve halkın devrimci şevkini dövüşkenliğini alevlendirmeye destek olur. Milyonlarca insanın, devrimin gücüne olan inancını pekiştirmeye çok büyük ölçüde yardımı dokunur. Bu bakımdan hem siyasi eğitim, hem de askeri eğitimle, silah ve teknik aracın, karşılıklı olarak birbirlerini etkileyen iki önemli unsurdur. Halk savaşı içinde siyasi eğitimin rolünü küçümseyip, askeri eğitimle silah ve tekniğin rolünü abartan gözü dönmüş sol kabadayılık ile siyasi eğitimin rolünü alabildiğine abartıp diğerlerinin rolünü hiç görmeyen sağ teslimiyetçilik gibi her iki akım da doğru bir politika izlenmediği müddetçe çeşitli dönemlerde ortaya çıkacak ve devrime zarar vereceklerdir. Halk ordusu sadrece düşmana karşı değil, aynı zamanda bu iki akıma karşı da aralıksız politik ve ideolojik mücadele vererek gelişecektir. Bu iki mücadeleyi -düşmana ve içteki sapmalara karşı mücadeleyi- birbirinden koparmak başımsız hatadır.

HALK ORDUSUNUN GENEL TEŞKİLATLANMASI, İŞLEYİŞİ VE DİSİPLİNİ

Halk ordusunun genel teşkilatlanması nasıldır? Bu ordunun yapısı işleyişi, karakteri ve disiplini nasıldır? Bu orduyu, sömürücü sınıfların ordularından ayıran farklar nelerdir?

Halk ordusu, -genel teşkilatlanmasındaki bazı benzerlikler hariç nitelik, işleyiş, dünya görüşü, savaşma sanatı, komünist partisinin bir kanadını içinde taşıması ve disiplin anlayışı vb. bakımdan sömürücü sınıfların ordularından tamamen apayırdır.

Halk ordusunun gelişmesi ve genel teşkilatlanması küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru gerçekleşir. Yani, manga, çete birimleri, takım, bölük, tabur, alay, tugay, tümen, kolordu ve ordu şeklinde bir gelişme seyri izler. Bölükten itibaren her kadamenin birer karargahı vardır. Karargahlar, savaşın önderliğinin toplandığı karar merkezleridir. Askeri meselelerin, en başta da savaşın stratejik, hareket ve taktik meselelerini çözen, karar altına alıp uygulanmasını sağlayan merkezlerdir. Karargahlar ordu teşkilatlarının beynidir. Bir karargahta sürekli olarak dört kişi yer alır. Bunlar o kuruluşun komutanı, komutan yardımcısı, siyasi komiser (parti temsilcisi), ve siyasi komiser yardımcısıdır. Bununla birlikte daha büyük ordu kuruluşlarının, mesela kolordu ve orduların karargahlarının çapı daha geniş tutulabilir. Bazı durumlarda ise karargah toplantılarının çapı, çok yönlü değerlendirmelerin yapılması ve pek gizil olmayan kararların doğru bir şekilde alınması bakımından daha geniş tutulabilir. Bütün karargah üyelerinin partili olması çok iyi bir şeydir, ve bunu gerçekleşmesine önem verilmelidir. Karargah komutanlarının partili olmasına dikkat edilmeli ve bazı özel durumlar dışında da komutanlar ve hatta yardımcıları mutlaka partili olmalıdır. Karargahlardaki parti üyeleri, karargah parti hücrelerini meydana getirirler. "Bölüğün ayrı bir karargah hücresi yoktur." Karargah hücreleri, ordunun politik faaliyetleriyle ilgili olarak tam yetkiye, askeri faaliyetlerinde ise kısmi yetkiye sahiptir. Askeri meselelerle çok yakından ilgilenir.

Karargahta ve dolayısıyla o seviyedeki ordu kuruluşunda siyasi komiserlerin geniş sorumlulukları vardır. Bir kere bulunduğu ordu teşkilatlarındaki bütün parti çalışmalarından sorumludur. Siyasi çalışmalarla askeri meselelerle çok yakından ilgilenmek ve onlarla haşır neşir olmak durumundadır. Ancak bu görevlerini yürütürken karargah komutanının askeri konulardaki veya taktik yönetim ve yürütmedeki hareket serbetliğini kısıtlamak, kısıtlamamalıdır.

Siyasi Komiser, ordudaki parti delegesidir. Bu bakımdan, siyasi komiserin görevlerini daha yakından incelemek yararlı olur. Bu görevler nelerdir?

Birincisi: Halk ordusu içinde, siyasi çalışma ve eylemdir. Yani, a)Askerler arasında partinin görüşlerini yaymak, onların siyasi bilgilerini, moral güçlerini yükseltmek, devrime olan inancını pekiştirmek, onlardaki sınıf kinini, dövüşme şevkini, kahramanlık ve fedakarlık ruhunu geliştirip alevlendirmek, b)Halk ordusunda parti okulları ve okuma-yazma kursları açmak, c)Halk ordusunun en seçkin savaşçıları partiye alıp onları siyasi bakımdan iyice pişirmek, d)Gerekli görürse bulunduğu ordu kademesi adına mahalli bir gazete veya bülten çıkarmak vb. gibi.....

İkincisi: Ordunun halk içinde siyasi çalışma ve eylemini sevk ve idare etmektir: a) Bütün ordu parti üyelerinin ve halk ordusu erlerinin halkla kaynaşmasına ve halkı eğitmesine önderlik etmek, halkın siyasi seviyesinin ve moralinin yükseltilmesini sağlamak, b)Ordu parti teşkilatlarının mahalli parti teşkilatlarını, bizzat ordunun da mahalli ordu teşkilatlarını kurmasına önderlik etme, c) halkın ihtilalci kültürünü canlandırmak, her yerde herkesin katıldığı okuma-yazma seferberliği açmak.

Üçüncüsü: Halkın askerlik bilgisini yükseltmek, silahlanmalarına önderlik etmek.

Dördüncüsü: Halk ordusunu halkın üretim faaliyetine yardımcı hale getirmek, kendi yiyeceğini kendisinin çıkarmasını, hem savaşan hem de üreten bir ordu haline gelmesini sağlamak.

Beşincisi: Halk ordusu erlerinin sağlığı ve beslenmesiyle ilgilenmek.

Siyasi Komiser, bu görevleri sorumluluğu altında olan o kademedeki parti teşkilatlarıyla birlikte yürütür.

Halk ordusu ülkenin genişliğine, ekonomik ve sosyal yapısına ya da kalabalık oluşuna, bizimle düşmanın durumuna göre çeşitli alanlarda kümelenir. Yani ülkenin çeşitli alanlarına eşit olmayan bir şekilde yayılır.

Halk ordusunun her kuruluşu; mevzilendiği ya da sorumluluğunu yüklediği alanlardan sorumludur. Bu alanlar, nahiyeye, ilçe, mıntıka, il, altbölge, bölge ve cephe şeklinde ortaya çıkar. Mesela duruma göre bir cepheye birden fazla ordu savaşılabılır. Yine bir bölgede birden fazla kolordu olabilir. Bu taktirde bu yapıya uygun olark da cephe karargahı ortaya çıkar.

Şimdi halk ordusunun teşkilatlandığı diğer vurucu güçleri kısaca tanıyalım:

HALK MİLİSLERİ:

Halk milisleri nedir? Halk milisleri, halk ordusunun teşkilatlayıp, silahlanmalarına yardımcı olduğu üretime bağlı yarı-askeri örgütlerdir. Halk milisleri, "...temelde emekçi halkın geniş silahlı güçlerini oluştururlar, Yine temelde bunlar, üretimden kopmaksızın hak diktatörlüğünü bir aracıdır" Halk milisleri halkın yaratıcılığını uyandıran, halkı bizzat savaşa aktif bir şekilde sokan kuvvetlerdir. Halk milisleri, halk savaşı alanlarında, dağ ve ova köylerinde, nahiyeye, ilçe ve iller çapında hemen hemen her alanda filizlenip büyüyen ve düşman için gittikçe yaygınlaşan bir ölüm ağı meydana getirirler. Mantar gibi yerden bitercesine her alanda, her taşın altında her ağacın dalındaymış gibi düşmanı şartlandırır ve onlar için belalı bir tehdit unsuru halini alırlar.

Köylerdeki milislerin her elemanı işinde gücündedir. Bunlar bir elinde orağı, tırpanı ve kazmayı, diğer elinde silahı olan savaşçılardır. Düşmanın bölgeye yayılan kan damarlarını parçalayan, birleşen -vuran-kaybolan kuvvetlerdir. Halk milisleri düşman baskısının olduğu yerlerde çok gizli ve köstebek gibi yeraltında çalışırlar. Hareket zamanı gelince, gecenin zifiri karanlığında, büyük bir gizlilik içinde, silahlar tavan aralarından ot ve saman yığınlarından ve benzeri yerlerden çıkartılır. Herkes önceden kararlaştırılan noktada birleşilir. Seçilen hedefe en şiddetli ani darbe indirildikten sonra en kısa zamanda herkes kendi evine döner. Çevrede iyice tanınmış olanlar ya da açığa çıkanlar ise sığınaklarına girer, olmazsa çetelere katılır. Evlere dönenler silahlarını eski yerlere kor. Bu işten evde hiç kimsenin haberi olmaz. Ertesi sabah herkes tarlasında, ahırında, işide gücünde hiç bir şeyden haberi yokmuş gibi çalışır.

Köylerdeki milisler, yalnız başına bağımsız değildir. Hareketlerinde çoğunlukla bağımsızdırlar. Fakat, köyler nahiyelere, nahiyeler kasabalara, kazalar mıntıklar ve sırasıyla, il, altbölge ve bölge milis birliklerine bağlı merkezi bir milis ağının içindedirler. Bu milis ağı, halk ordusunun halk içindeki kanadıdır. Halk ordusunun dayandığı ilk tabanı ve yedek kuvvetleridir.

Halk milisleri her türlü silahlarla savaşmaya yatkın olan ve savaşan kuvvetlerdir. Bunların silahları modern olabileceği gibi, bıçak, balta, av tüfeği, mavzer ve kendi el yapmaları olan bombalar gibi ilkel de olabilirler. Halk milisleri esas olarak kendi kendilerini silahlandırır. Hatta bazan ele geçirdikleri silahların bir kısmını halk ordusuna teslim ederler. Fakat bu her zaman böyle olmaz. Bazan da bunların silahlanmalarına halk ordusu yardım eder. Bunun yanında milislerin önder kadrolarını ya da komutanlarını halk ordusu yetiştirir. Halk ordusunun eğitmenleri bunlara milis savaşının siyasi ve askeri meselelerini öğretir. Buna karşılık milisler buldukları alanlarda şu görevleri yürütürler.

Birincisi: Halk ordusuyla işbirliği halinde, bazan ise bağımsız olan kendi bölgelerindeki düşman kuvvetlerine karşı yıpratma savaşlarına girmek. Mesela düşmanın küçük yerleşme noktalarını basmak, düşman devriye kollarını pusuya düşürmek, düşmanın ulaşım ve haberleşme hatlarıyla araçlarını sürekli olarak felç etmek. Düşmanın silah, cephanelik donatım ve yiyecek depolarını basmak, kısacası düşmanın dikkatini ve gücünü dağıtarak, onu yıpratarak, olduğu yere çivileyerek halk ordusunu desteklemek.

İkincisi: Bölgeye sızan düşman ajanlarını ve mahalli hainleri mallarına el koyup halka dağıtmak.

Üçüncüsü: Düşman bombardımanlarıyla, yakıp yıkma hareketyile yokedilmek istenen üretimi halkla birlikte savunmak, yıkılanı dikmek, bozulana düzeltmek, herşeyi yeniden onarıp düzeni kurmak ortak bir yardım ve dayanışma ruhu yaratarak düşman darbesini yiyenlere ve yiyen kesimlere yardım elini uzatmak, halkın dağıtarak ve ezerek moralini bozmaya çalışacaktır. Herşeyini yok ederek halkın halk ordusuyla olan bağlarını kesmek için vahşice planlara ve hilelere başvuracaktır. Bu durum karşısında halk milislerinin görevleri halk ordusuyla da işbirliği yaparak düşmanın bu plan ve hilelerini bozmak hiç olmazsa en az uygulanır hale getirmektir.

Dördüncüsü: Halk ordusunun siyasi seferberliğine yani kitle çalışmasına halkla kaynaşıp üretime katılmasına yardım etmek, hatta bir ölçüde halkın durumunu daha iyi bildikleri için klavuzluk etmek.

Beşincisi: Halk ordusunun beslenmesine, ulaşım ve haberleşmesine yardım etmek, bölgesel birlikler ya da kızıl ordu kendi alanlarına girdiği zaman onlara klavuzluk etmek, halk ordusuna düşmanın, halkın ve arazinin durumunu hakkında bilgi vermek.

Altıncısı ve en önemlisi: Yakından tanıyıp seçtikleri sağlam ve gönüllü tarım işçilerini, yoksul ve orta halli köylüleri halk ordusuna vermek, ve böylece ordunun niteliğini iyice değişmesine, sağlamlaşmasına, belkemiğini işçi ve yoksul köylülerin oluşturduğu bir yapıya ulaşmasına yol açmak.

İşte bu benzeri görevlerden dolayıdır ki, halk savaşında halk milislerinin eşsiz bir önemi vardır. Halkı topyekün savaşa sokmak geniş mücadele alanlarını düşman için cehennem haline getirmek ancak halk milislerini ve ayaklanma birliklerini teşkilatlayıp seferber etmekle mümkün olabilir.

Halk milisleri sadece çevredeki düşman kuvvetlerini yıpratmakla kalmazlar. Aynı zamanda kaldıkları yerleri de akıl almaz bir şekilde savunurlar. Halk savaşı içinde buraları güçlü direnme merkezleri haline getirirler. Halk savaşının ileri dönemlerinde, özellikle kurtarılmış bölgelerde her köyü sağlamca tahkim ederek savunmaya hazırlarlar. Genç, ihtiyar, kadın, erkek, kız, kızan bütün halk, savunmaya aktif olarak katılırlar. Kurtarılmış bölgenin her köyünü düşman için çelik bir engel haline getirirler. Bu tip köy savunmalarının dayanıp yaşayabilmesi için çok geniş alanların köylerine yayılması gerekir. Ayrıca coğrafi yapının düşmana doğal engel teşkil etmesi de savunmayı kolaylaştırır ve savunma güçlerine o bölgede belli bir hareket yeteneği sağlar. Bunun yanında köylerin uzun süre direnmeye hazırlanması, kırılması zor çetin cevizler haline getirilmesi gerekir. Mesela köylerin savunmaya hazırlanmasında milislerin alacakları somut tedbirlerin bazılarını sıralayalım:

Stratejik bakımdan kilit noktalarında olan önemli köylerin etrafına, zırhlı araçların girmesini önlemek için hendekler açarak, savunma siperleri hazırlayarak buraları inatla savunulan direnme yuvaları haline getirirler. Düşman saldırısının gelebileceği her kesime çeşitli bubi tuzakları kurarlar. Bazı önemli kesimleri mayınlar. Evler ve -eğer köy dağınıksa- mezralar arasında birinden diğerine geçmek için yeraltı tünelleri açarlar. Evlerin pencerelerini kum torbalarıyla küçülterek mazgal delikleri haline getirirler. Hatta uçak bombardımanlarına karşı her evin altında ya da çevresinde derin sığınaklar hazırlarlar. Uzun kuşatmalara karşı yeraltında bol miktarda yiyecek depolarlar, yeraltı tünelleri vasıtasıyla yardımışma ve dayanışmayı sürdürürler. Ve böylece her köy, her nahiyeye ve hatta her ev düşman için zaptedilmesi mesele olan bir kale haline gelir. Kurtarılmış bölgeye de çete bölgeleri, düşman için temizlenmesi uzun zaman isteyen, uçları zehirli tam bir çelik dikenli tarla haline gelir. Halk milisleri buralarda düşman tanklarına ve zırhlı araçlarına karşı, avcı çukurlarıyla, hendek, mayın, dinamit, molotof kokteyli ve bazukalarla kahramanca direnir. Düşmanın azgın saldırılarına karşı halk milisleri ellerindeki bütün imkanları ile cesaret ve sabırla direnir. Düşmanın gündüzüne karşı geceyle, düşmanın çelik zırhına karşı kum torbaları ve yeraltı sığınaklarıyla cevap verilir. Bir veya birden fazla köy saldırıya uğradığı zaman geniş alanlara yayılan bütün köylerin milisleri düşmana karşı yoğun gece hareketlerine girişirler. Ve böylece düşmanı gücünü dağıtmak onu tedirgin etmek, saldırıya uğrayan köylerin milislerine cesaret vermek suretiyle direnmeyi kızıştırılmış bölgelerin her köyü ya da köylerinin büyük çoğunluğu bu şekilde bir milis savaşı vererek düşmanı yıpratmakla, onu zaman kaybettirmekle, onu olduğu yere çivilemek veya hareketsiz hale getirmekle, seyyar ordu birliklerine ve gerillalara, düşmanı yoketmek için büyük imkanla ve elverişli şartlar hazırlamış olurlar.

Halk milislerine, eli silah tutan, güvenilir, fedakar olan, herkes alınır. Savaşın gelişip yaygınlaştığı ileri dönemlerde, köy nahiyeye ilçe... mıntıka ve daha yüksek kademelerin çapında kadınlardan oluşan milis örgütleri doğmaya başlar. Bu örgütler halk ordusu kadın birliklerinin önder kadroları tarafından teşkilatlanır ve eğitilir.

Halk ordusu milislerin önderliğinde şartlar göre daha geniş yarı askeri kitle örgütleri de kurulabilir. Mesela bunlardan ayaklanma birlikleri bir yarı-askeri kitle örgütüdür. Üretime bağlıdır. Eli silah tutan güvenilir herkes, genç, ihtiyar, kadın erkek bu birliklerin içinde yer alırlar. Halk milisleri bunların itici gücüdür. Bunları silahlandırıp eğiten halk milisleridir. Bu yarı-askeri kitle örgütleri milisleri saran koruyucu bir ağ gibidir. Parti, bu tip yarı-askeri kitle örgütleri kurmadıkça halkı topyekün olarak düşmana karşı seferber etmekte güçlük çeker, ve aynı zamanda hem kendisine hem de halk ordusuna her bakımdan kaynaklık eden halk yığınlarının desteğini ve yaratıcılığını kısıtlamış olur.

Bu konuda diyeceklerimiz bunlardan ibarettir. Sonuç olarak şunları ekleyebiliriz. Hem halk milisleri hem de ayaklanma birlikleri, halk ordusunun halk arasındaki üretime bağlı yarı-askeri kanadıdır. Bunlar, halk ordusunu halka bağlayan kuvvetli ara kayışlardır. Bunlar olmadan halk ordusunun halkla kaynaşma ve asıl kaynağının güçlü desteğini alma güçlenme imkanından mahrum kalacağı açıktır. Bunlar, orduyla halk arasındaki birliğin temel dayanak noktalarıdır. Halk milislerinin mücadelesi olmadan, halk ordusunun gelişip güçlenmesi, halk ordusunun da mücadelesi olmadan halk milislerinin gelişip güçlenmesi çok zor ve hatta imkansızdır.

HALK ORDUSUNDA DİSİPLİN

Disiplin halk ordusunun savaş gücünü ve dövüşkenliğini artıran vazgeçilmez bir unsurdur. Halk ordusunun disiplini yüksek derecede bir merkezîyetçilik ve demokrasi üzerinde yükselir. Fakat sıcak savaş içinde Askeri Komisyonun gerilla müfrezeleri üzerindeki merkezîyetçiliği zayıftır. Fakat her gerilla müfrezesinde sağlam bir otorite ve çelik bir disiplin vardır. Kim olursa olsun emirlere itirazsız bir şekilde kesinlikle uyar. Halk ordusunun disiplini, başkomutanından sıradan militanına kadar herkese eşit uygulanan bir disiplindir. Halk ordusu disiplini ister partili olsun isterse olmasın, herkes üstüne ve silah arkadaşlarına karşı sorumludur. Bununla birlikte partililer, parti üyesi olduklarından dolayı da partiye karşı sorumludurlar. Halk ordusundaki parti üyeleri hem siyasi hem de askeri bakımdan ordunun en seçkin en fedakar, en cesur savaşçılarıdır. Bunlar, ordu içinde partiyi temsil ettikleri için savaşta ve savaş aralarında, her bakımdan partisizlere örnek olmalıdırlar. Bunların fedakarlığı, ağırbaşlılığı, bilincini ve alçak gönüllülüğü partisiz savaşçılara örnek olmalı ve onların saygısını kazanmalıdır. Partiyi halkın gözbebeği halk ordusunun öğretmeni ve komutanı olarak tanıtıp kabul ettirmenin yolu budur. Bunun dışında bir başka yol yoktur. Halk ordusundaki disiplin ve otorite, küfüre, dayaağa, baskı ve zora dayanan bir disiplin ve otorite dağılıdır. Bu, bütün savaşçıların gönüllülüğüne, devrimci inancına, halkın çıkarına, halk sevgisine ve bilinçli sınıf kinine dayanan çok sıkı bir bilinçli disiplindir. “Bilinçli disiplinden söz ettiğimiz zaman, disiplinin subayların ve erlerin siyasi bilinci temeli üzerine kurulu olduğunu kastediyoruz. Disiplin kurmanın en önemli medotu, askerlerin kendiliklerinden disipline uymak için birbirlerine saygı göstermeleri ve birbirlerini uyardıklarını mümkün kılan eğitim ve inandırırılar. Sıkı disiplinden söz ettiğimizde, rütbe ve görevine bakılmaksızın, ordudaki herkesin disipline uymasını ve disiplinsizliğe izin verilmemesini kastediyoruz.” Halk ordusunda merkezîyetçilik ve demokrasi birlikte işler. Bunlar dışları birbirine geçen iki çark gibidir. Birinin işleyip diğerinin durması söz konusu olamaz. Sömürücü sınıfların ordularından tamamen apayrı nitelikte olan halk ordusu, hiç ara vermeden işlettiği demokrasiyi üç temel alanda uygular. Şimdi bunları kısaca görelim:

Birincisi: Siyasi Demokrasidir. Halk ordusunda erlerin geniş bir söz hakkı vardır. “Sadece subaylar erleri eleştirme hakkına sahip edildir. Erler de subayları eleştirmek hakkına sahiptir.” Erler, birçok meseledeki düşünce, eleştiri ve isteklerini örgütlü olarak bildirme hakkına sahiptir. Bunun yanında halk ordusunda “her bölüğün taburun ve alayın, askerlerin çıkarlarını temsil eden ve politik ve kitle eylemlerini yürüten asker komiteleri vardır” Bu komiteleri bizzat erlerin kendileri seçebileceği gibi daha yüksek seviyelerde asker temsilcileri kongreleri de seçer. Siyasi demokrasi böylece, siyasi meselelerde halk ordusu komutanlarına olduğu kadar erlerine de görüş ve eleştirilerini bildirme imkanını sağlar.

İkincisi: Askeri Demokrasidir. Hem eğitimde hem de savaş sırasında mümkün olduğu kadar bütün askerlerin görüşlerini almak, onları toplamak eğitimin ve savaşın (açıklanmasında sakınca olmayan) meselelerini anlatmak, her savaşçının görüşlerini almak alınan kararları onlara anlatmak, ikna olmayanları ikna etmek, halk ordusunda askeri demokrasinin gereğidir. “Askeri demokrasi konusunda, eğitim döneminde subaylarla, erler arasında olduğu gibi, erlerin kendi aralarında da karşılıklı talimatlar bulunmalıdır. Savaş döneminde cephedeki bölükler çeşitli konularda küçüklü büyüklü toplantılar yapmalıdırlar. Bölük komutanın önderliği altında erler, düşman mevzilerine nasıl saldıracağı ve ele geçirileceği ve öteki muharebe görevlerini nasıl yerine getirecekeri konusunda tartışmalar yapmaya teşvik edilmelidir... Bu çeşit uygulamaların hiç bir şekilde zararlı olmadığı, tersine daima yararlı olduğu görülmüştür.” Bu çeşit uygulamayla erlerin gönüllülüğü pekiştirilir. İnsiyatifleri geliştirilir. Erleir fikir ve eleştirileriyle hazırlanacak planlar daha sağlam temellere oturur, bunları yaratıcı bir şekilde uygulama medotları bulunur.

Üçüncüsü: İktisadi Demokrasidir. Halk ordusunda yaşama sevgisinin yükseltilmesi için erlerin ve komutanların akılbirliği etmeleri gerekir. Görevleri birlikte yürütmek, sıkıntı ve fedakarlıkları eşitçe paylaşmak gerekir. Erlerin inisiyatiflerini, sorumluluk bilinçlerini geliştirmek için, halk ordusunu birçok hizmetleri savaşçılara verilmelidir. Bu konuda, mesela, yiyecek ve giyecek temini, bunların ulaştırılması, depolanması ve dağıtımı gibi görevler erlerin sorumluluğu ve denetim altında olmalıdır. “Ekonomik demokrasi konusunda erlerin seçtiği temsilcilere, bölüklerin ikmal ve iaşesini yönetmede bölük komutanlarına (bu komutanların yetkilerini aşmadan) yardımcı olmak hakkı verilmelidir.” İşte halk ordusunda üç temel alanda uygulanan demokrasi kısaca bunlardır.

Halk ordusunda merkezîyetçilik ve üç temel alanda uygulanan demokrasi ordunun ruhudur. Orduyu halkla birleştiren iki büyük unsurdur. Merkezîyetçilik ve Demokrasi halk ordusuna “dinamizm, inisiyatif, hareketlilik ve yeni durumlar karşısında hızla karar alma” yeteneğini kazandıran iki temel direktir.

Peki, halk ordusuna bu nitelikleri, merkezîyetçiliği ve demokrasiyi yerleştiren hangi güçtür?

Hemen cevap verelim. Komünist partisinin doğru ve yaratıcı önderliğidir.

Peki, halk ordusunda merkeziyetçilik ve demokrasinin yeşerip, büyümesini, kökleşmesini sağlayan ve kolaylaştıran maddi şartlar hangileridir?

Birincisi: Devrimci savaşın bizzat kendisidir.

İkincisi ise: Halk ordusunun bel kemiğini işçi ve köylülerin oluşturmasıdır. Gerçekten de bu ordu, milyonlarca işçi ve köylünün en seçkin kesimini uzatmalı ve çetin bir savaşta pişirerek bağrında toplamış bir ordudur. Bu ordunun bütün erleri halk için ve aynı zamanda kendi kurtuluşları için mücadel ediyorlar. Bu ordu, savaş fırtınaları içinde pişmiş, siyasi ve askeri yetenekleri üstün, gözüpek, kadroların yönetimindedir. Onun için bu ordu çelik gibi sarsılmaz bir disiplin ve otoriteye sahiptir. Merkeziyetçiliğin ve demokrasinin esaslı bir şekilde işleyebileceği ya da yerleşip gelişebileceği maddi şartlar ve yapıya sahiptir.

Halk ordusunun bel kemiğini işçi ve köylülerin oluşturduğunu ve oluşturacağını söyledik. Bu doğrudur. Bununla birlikte bazı dönemlerde işsizler, başı bozuk disiplinsiz kimseler, üçkağıtçı lümpen unsurlar da yoğun bir şekilde halk ordusuna katılacaklardır. Zaman gelecek ki, bunların sayıları artacak, zaman gelecek ki bunların katılma oranları düşecektir. Hatta halk ordusu, düşmanın darbelerini yiyip kayıpları arttıkça bunlara bile ihtiyaç duyacaktır. Halk ordusuna katılan bu başı bozuk unsurlar, ister istemez ordunun niteliğini etkileyecektir. Kendi zararlı düşünce ve davranışlarını beraberlerinde getirerek ordunun çekilki disiplinini zedeleyeceklerdir ya da zedelemeye çalışacaklardır. Bundan dolayı savaş boyunca merkeziyetçiliği ve iç demokrasiyi uygulayıp bir yandan bilinçli disiplini güçlendirirken diğer yandan da iki yanlış çizgi, iki zararlı akım zaman zaman belirecek ve halk ordusunun doğru yöndeki gelişimini saptırmaya veya kösteklemeye çalışacaktır. Bu iki akımı kısaca tanıyalım.

Birinci akım: İç demokrasiyi küçümseyen ve onun önemini hiçe sayan küçük burjuva militarizmidir. Bu akımın izleyicileri genellikle “sert” karakterli külhanbeyi kişilerdir. Bunların gözü sadece merkeziyetçiliği görür. Bunların disiplin anlayışıyla burjuva ordusundaki disiplin anlayışı arasında pek fark yoktur. Katı ve körü körüne bir itaat direktifler, bağırıp çağırımlar onlar için her şeydir. Demokrasinin ve yığın çizgisinin yaygınlaştırılmasını engelleleyen bu unsurların en hoşlanmadıkları şey, “politik eğitim ve inandırladır”

İkinci akım: Merkeziyetçiliği küçümseyen, ona uymak istemeyen ya da uymayan aşırı küçük burjuva demokratizmidir. Bu akımın izleyicileri için halk ordusunun çelik disiplini pek önemli değildir. Demokrasi her şeydir. Her zaman her şey tartışılmalıdır. Emir, talimat, direktif mi? Ooo... Önce bir tartışmak lazım. Yararlı bulunursa uygulanmalı. Üst makamlara rapor vermek, onlardan emir almak bunlar için tatsız şeylerdir. İyi yemekler, rahat bir yer, tehlikesiz bir görev ve bol gevezelik bunlar için yeterlidir. Serbest ve kolay bir hayat isteyen, kendi başına buyruk olan, örgütlenmede ve kuralları yerine getirmede ihmalcilik gösteren bu eğilim son derece tehlikelidir. Bu eğilim, halk ordusunun dinamizmini, insiyatifini, hareketliliğini ve yeni durumlar karşısında hızla karar alma yeteneğini engelleyen, halk ordusuna durgunluk ve pis mikrobunu yayan tehlikeli bir akımdır.

Halk ordusu parti örgütü, bu her iki akıma karşı kesintisiz ve kararlı bir mücadele vermeden gelişip güçlenemez. Bunu böyle bilelim.

HALK ORDUSUNUN GÖREVLERİ ÜZERİNE:

Bazılarının sandığı gibi halk ordusunun görevi, sadece düşmanın gücünü yoketmek değildir. Halk ordusunun hem siyais hem ekonomik, hem de askeri görevleri vardır. Bu nokta halk ordusunu sömürücü sınıfların ordularından ayıran önemil noktalardan birisidir. Halk ordusu partinin önderliğinde, devrimin politik görevlerini yerine getiren halkın üç büyük silahından birisidir. Halk ordusu partinin politika ve programını uygulamak için hem siyasi hem de askeri yollara baş vurur. Bununla birlikte halk ordusunun temel görevi elbette ki askeridir. Yani düşmanın siyasi ve askeri mekanizmasını zorla parçalamaktır. Bu görev, halk ordusunun temel görevidir. Ama tek görevi değildir. Bunun yanında halk ordusunun çok önemli siyasi görevleri de vardır. Bunlar sırasıyla: a) Halk yığınları arasında proganda ve ajitasyon çalışması yapmak, askeri ve siyasi meselelerde onları aydınlatmak, parti programını en ücra köşelere kadar yaymak, kavratmak, onların devrimci kültürlerini işleyip geliştirmek, bu kültürü devrimci savaşın hizmetine sokmak. Halkın okuma-yazma seferberliğine yardımcı olmak. b) Halk ordusu, parti örgütleri vasıtasıyla mahalli parti örgütlerini kurmak. c) Mahalli ya da üretime bağlı yarı-askeri teşkilatlar kurmak. Mesela: Halk milisleri işçi-köylü ayaklanma birlikleri gibi... Kısacası halkın büyük çoğunluğunu teşkilatlandırmaya, eğitip silahlandırmaya çalışmak. d) Halkın kendi demokratik iktidar organlarının kurmalarına yardımcı olmak, önderlik etmek. e) Üretime katılarak halka yük olmamak. Açlığa, kuraklığa ve sel baskınlarına karşı mücadelede ve inşaatlarda ve fabrikaların kuruluşunda çalışarak halkın sadık bir hizmetkarı olduğunu göstermek.

Kısacası, halk ordusu, her alanda çok yönlü bir mücadelenin içinde pişen bir ordudur. Bu ordu, hem siyasi, hem askeri hem de ekonomik ve kültürel alanda mücadele vererek gelişip güçlenebilir. Ancak askeri mücadele halk ordusunun bu mücadeleler içinde baş vurduğu temel mücadele biçimidir.

HALK ORDUSUNUN SAVAŞ BOYUNCA BAŞ VURDUĞU BAŞLICA STRATEJİK İLKELERİ HAREKAT SANATI VE TAKTİKLERİ ÜZERİNE

İlk önce şunu soralım: Halk ordusunun stratejisini hareket sanatını ve taktiğini belirleyen, bunlara öz ve biçim veren başlıca şartlar nelerdir? Şimdi bunların başlıcalarını sıralayalım: Birincisi olarak, ordudaki sıkı merkezîyetçilik ve demokrasi mekanizmasıdır. İkincisi: Düşmanın teşkilatlı, halkın ise teşkilatsız ve dağınık olmasıdır. Düşman teşkilatlanma tecrübesi, silah ve teknik imkanlar bakımından üstün, halk ise zayıftır. Bu durum, savaşın süresini, gelişme biçimini mücadele ve örgütlenme biçimini belirleyen önemli unsurlardan birisidir. Üçüncüsü: Halkın savaşı haklı, düşmanıninki ise haksızdır. Bu durum savaşın sonucunu tayin eder. Dördüncüsü: Devrimin niteliğidir. Bu durum devrimin esas ve tali mücadele alanlarını, strateji, hareket ve taktiğini belirleyen temel unsurdur. Beşincisi: Halkla düşman arasında derin ve kanlı bir tarihi kin ya da düşmanlık vardır. Halk ordusunun yaratıcılığı haklı davalarını sömürü ve zulme karşı kanla sürdüren halkın bu tarihi kin ve kurtuluş davasından gelmektedir. Bunun yanında, yüzlerce yılın biriktirdiği kin, yoksulluk, baskı ve sömürden çekilen derin acılar, zulme karşı direnişler halka eşsiz bir sabır, dayanıklılık ve başkaldırma ruhu kazandırmıştır. Halka eşsiz bir soğukkanlılık cesaret ve fedakarlık ruhu kazandırmıştır. Buna karşılık düşman ise elindeki maddi zenginliklere,, silah ve teknik gücüne haksız ve zalim politikasına dayanıyor. Sömürü, baskı ve zulüm gibi bir geleneğe sahiptir. Bu gelenek, bu maddi zenginlik, silah ve teknik güç, düşmanın dayandığı temel güçlerdir. Ama uzun vadede yıkılmaya mahkum, son derece zayıf çürük güçlerdir.

İşte bunlar ve buna benzer şartlardır halk ordusunun stratejisini hareket sanatını ve taktiklerini belirleyen. Bu şartlar, bir insanın gelişip büyümesi için gereken hava, su, güneş, vb. gibi şartlar ayarındadır.

Şimdi sırasıyla halk ordusunun savaş boyunca uyguladığı önemli stratejik hareket ve taktik ilkelerini görelim.

A) Biz, düşmanın zayıf noktalarını çoğaltmak, halkı teşkilatlayıp zafere götürmek için uzun süreli bir savaş stratejisini benimseriz. Buna karşılık düşman ise savaşı en kısa zamanda bitirmeye çalışır.

B) Bundan dolayı her yerde birden ayaklanarak ülkeyi bir anda kurtarmak stratejisine karşı çıkmalıyız. Buna karşılık düşmanı yıpratarak, parça parça yok ederek kurtarılmış üsler yaratmalı, bu üslere ya da üs bölgelerine dayanmalıyız. Kurtarılmış bölgelerdeki iktidar organlarını pekiştirerek, içten dışa doğru dalgalar halinde genişleme politikasını benimsemeliyiz.

C) Tek cephede değil, birçok cephede yani ideolojik, politik, askeri ekonomik ve kültürel cephede savaşmalı, gelişmeli ve güçlenmeliyiz.

Ç) Tek bir savaş ya da mücadele biçim değil, çok çeşitli savaş ya da mücadele şekillerini savaşı geliştirecek tarzda, yani temel mücadelenin gelişmesini hazırlayacak yönde seferber etmeliyiz. Savaşın ileri aşamalarında bir yandan gerilla savaşını sürdürürken, diğer yanda da hareketli ve mevzi savaşlar vermeliyiz. Fırsat kollayarak fabrika işgallerini, grevleri, kitle gösterilerini, geniş propaganda ve ajitasyon çalışmalarını, halk savaşının hizmetine sokacak şekilde koordine etmeliyiz.

D) Stratejimizi, çok geniş alanlarda çok hareketli bir savaş yürütmek olmalıdır.

E) En kısa zamanlarda yaratıcı ve etkili yollarla büyük halk yığınlarını harekete geçirmeye çalışmalıyız.

F) Gerilla savaşında şu taktiği benimsemeliyiz. Düşman ilerler biz çekiliriz. Düşman çekilir biz kovalarız.

G) Halkı teşkilatlamak, harekete sokmak, kuvvet toplamak yani siyasi seferberlik ve geniş yıpratma savaşı gibi durumlarda gücümüzü yaymalıyız. Düşmanı yok etmek ve birer birer yok olmaktan kurtulmak için ise kuvveti toplamalıyız.

Kabaca söylemek gerekirse, gerilla birliklerinin dağılması ya da bütünün parçalara bölünmesi, başlıca şu durumlarda yapılır:

1) Düşman savunma durumunda olduğu için onu geniş bir cepheden saldırarak tehdit etmek ve faaliyetlerini aksatmak istediğimiz ve hareket için kuvvetlerimizi kitle halinde harekete getirmemiz ihtimali geçici olarak bulunmadığı zaman.

2) Düşmanın geniş bir belgedeki zayıf kuvvetlerini taciz ve faaliyetlerini aksatmak istediğimiz zaman.

3) Düşman kuşatmasını yarmaya gücümüz yetmediği ve göze görünmeden o bölgeden uzaklaşmak istediğimiz zaman.

4) Arazi sınırlı ise ve ikmalimizi yapamıyorsak.

5) Geniş bölgede bir kitle hareketini yürüttüğümüz zamanlar. Ama şartlar ne olursa olsun, harekete geçmek için dağıldığımız zaman şu hususlara dikkat etmeliyiz:

1) Kuvvetleri asla eşit olarak dağıtmamalıyız. Manevraya uygun bir bölgede buldukça, kuvvetlerin oldukça büyük bir bölümünü elde buldurmamız. Bu muhtemel bir ihtiyaç halinde ve dağılma sırasında yerine getirilecek görev için ağırlık merkezi sağlar.

2) Yayılmış birliklere belirli görevler vermeli, hareket alanlarını açıkça belirtmeli, hareketin zamanını ve süresini, yeniden toplanma yerlerini, irtibat yollarını araçlarını tespit etmeliyiz.

Kuvvetlerin toplanması ya da parçaların bir bütün haline getirilmesi, çoğu zaman saldırı halindeki düşmanı ve bazan da savunma halindeki düşmanın sabit kuvvetlerinden bir kısmını imha etmek için kullanılan bir yöntemdir. Kuvvetlerin toplanması mutlak bir toplanma anlamına gelmez. Sadece ana kuvvetin önemli bir yönde kullanılması için bir araya getirilmesi ve kuvvetlerin bir bölümünün düşmanı takip etmek ve hareketini sekteye uğratmak ya da yığın çalışmalarını yürütmek amacı ile, başka yönlerde kullanılmak üzere alıkonulması ya da kullanılacağı yere gönderilmesidir.

Kuvvetlerimizi toplayıp karşı-saldırıya geçmeden önce aşağıdaki şartlardan genellikle en az üçünü sağlama bağlamamız gerekir. Bu şartlar aşağıdadır:

1) Halk Kızıl Orduyu aktif olarak destekler.

2) Arazi hareketlere elverişlidir. 3) Kızıl ordunun bütün ana kuvvetleri toplanmıştır.

4) Düşmanın zayıf noktaları keşfedilmiştir.

5) Düşman yorgun ve maneviyatı bozuk bir duruma düşürülmüştür.

6) Düşman hatalar yapmaya sevk edilmiştir.

Birinci şart, halk ordusu için en önemli olanıdır.

Kuvvetlerin şartlara göre esnek şekilde yayılması ya da toplanması gerilla savaşında başlıca yöntem olmakla birlikte, kuvvetlerimizi esnek bir şekilde kaydırmayı da (ya da yerlerini değiştirmeyi de) bilmeliyiz.

G) Sabır ve titizlikle çalışarak sağlam hazırlanmalı, amansızca değişmeliyiz. Kazanamayacağımız çarpışmalara girmemeliyiz. Kazanacağımıza emin olduğumuz çarpışmaları da kaçırmamalıyız. Eğer düşman güçlüyse karşı karşıya gelmekten kaçınırız. Düşman zayıfsa saldırırız. Her harekate düşmanın zorlamasıyla değil, kendi isteğimizle girmeliyiz.

H) Her çarpışmada mutlak üstünlükte ve güç toplayın. (iki, üç, dört, hatta bazan beş, ya da altı kat büyüklükte düşman gücüne karşı) Düşman birliklerini tamamen kuşatın, onları toptan yoketmeye bakın ve bu kurduğumuz ağdan kimsenin kaçmasına izin vermeyin... Kazançtan çok kayba uğrayacağımız ya da berabere kalacağımız yıpranma çarpışmalarından kaçının. Bir tüm olarak (sayı bakımından) zayıf olsak bile her kısımda ve her belli mücadelede mutlaka üstün olmalıyız. Bu bizim savaşta zaferimizin güvencesidir. Böylece giderek bir tüm olarak üstün duruma geçeceğiz ve er geç düşmanı tamamen yok edeceğiz.

I) Önce, yalnız başına olan ve bizim için elverişli yerlerde bulunan zayıf düşman gruplarına saldırmalıyız. Toplu ve güçlü düşman kuvvetlerine sonra saldırmalıyız. Düşmana saldırırken soğukkanlı, akıllı, ani ve şiddetlice saldırmalıyız. Çarpışmaları yıldırım hızıyla sonuçlandırmalı, maceracı ilerlemelere, tutum ve eğilimlere karşı çıkmalıyız. Eğer savunmadaysak, pasifliğe ve tutuculuğa, bir yerden başka bir yere geçerken de kaçaklığa karşı çıkmalıyız.

J) Sabit muharebe hatlarına ve mevzii savaşa karşı çıkmalı, oynak muharebe hatlarını ve hareketli savaşı tercih etmeliyiz.

K) Düşmana genellikle hareket halindeyken, mevzilenmişken saldırmalıyız.

L) Kurtarılmış bölgeleri sağlamlaştırarak dalgalar halinde ilerlemeli maceracı ilerlemey karşı çıkmalıyız.

M) Sadece düşmanı sürüp çıkartmak için savaşmaya karşı olmalı, düşmanı imha etmek için savaşmak ilkesini benimsemeliyiz.

O) Düşmanı yok etmek için onu içerilere çekme politikasını benimsemeli ve planlı olarak bazı kent ve bölgeleri kendiliğimizden terk etmeliyiz ki, rahatça içerilere girebilsin. Çünkü ancak düşmanı içerilere çektikten sonra bir tüm olarak halk, türlü yollarla savaşa katılabilir ve halk savaşının gücünden tam olarak yararlanabilir. Ancak düşmanı içeri çektikten sonra, onu güçlerini dağıtmak, ağır yükler taşımak ve hatalar işlemek zorunda bırakabiliriz. Yani bırakmalıyız düşman gevşesin, on parmağının hepsini açsın ve girdiği bataklıktan kurtulma umudu kalmamasın. Böylece düşman birliklerini teker teker yok etmek, lokma lokma yemek için üstün bir güç toplamamız mümkün olsun. Kentler ve mevziler, ancak düşmanın etkin güçleri yokedildikten sonra elde tutulabilir ya da ele geçirilebilir.

P) Halk savaşı boyunca mücadele biçimleri ve bunlara uygun örgütlenme biçimleri arasında sağlam bir koordinasyon ve doğru bir orantı kurmak veya bunları korumalıyız. Mevcut şartları iyi değerlendirerek, geçiş ve değişiklikleri anında yapmalıyız.

R) Mutlak bir merkezi komuta sistemine karşı çıkmalı, nispi merkezi komutayı benimsemeliyiz.

S) Ordu parti örgütünün yardımıyla mahalli parti örgütünün gelişmesi düzenli ordunun yardımıyla mahalli silahlı kuvvetlerin gelişmesini sağlamamalıyız.

Ş) Tecrit politikasına karşı çıkmalı, mümkün olan bütün ittifakları kazanma politikasına bağlanmalıyız.

T) Kızıl orduya eski aşamasında tutmaya karşı çıkmalı, onu yeni bir aşamaya ulaştırmaya çabalamalıyız.

U) Kadrolar üzerinde yanlış ve yobazca, bur tutuma karşı çıkmalı, kadrolara karşı doğru bir politika benimsemeliyiz.

İşte buraya kadar sıraladığımız bütün bu ilkeler, halk ordusunun savaş boyunca başvurduğu strateji hareket ve taktiklerinin sadece bir bölümüdür. Halk ordusu hakkında söyleyeceklerimiz bu kadardır.

Şimdi partimizin önündeki görev, Partimizin bütün üyelerinin önündeki görev, Partimizin her alanda inşa çalışmasının yanısıra TİKKO'nun inşasına da hız vermektir. Bu konuda var gücümüzle çalışmaktır.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
PARTİMİZİN HER ALANDA İNŞASI İÇİN İLERİ!
PARTİMİZİN ÖNDERLİĞİNDEKİ HALK ORDUSU TİKKO'NUN İNŞASI İÇİN İLERİ!
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML YAŞASIN PARTİMİZİN ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO!